

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S THE ONE WOMAN HE SHOULDN'T WANT...
AND THE ONE HE CAN'T RESIST.

The edge of **FOREVER**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

Ücretsiz PDF kitap Alsvi - <https://rantey.org>

SONSUZLUĞUN KENARI

J. SAMAN

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Sonsöz](#)

[Kitap Sonu Notu](#)

[Ayrıca J. Saman](#)

tarafından

[Baştan Çıkarmanın Kıyısında](#)

[Pervasis Aşk](#)

The Edge of Forever © 2018 J. Saman

Telif hakkı bildirimi: Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Shannoff Designs

Düzenleme: Prova Stili

Birinci Bölüm

"Devam edemem," diye inliyor Margot. "Beni burada bırakın. Kendinizi kurtarın. Bunun tek bir sonu olacak." Arkadaşım dramatik davranıyor diyeceğim ama başını ahşap barın kenarına dayamış, gözleri kapalı ve eli az önce bitirdiği boş shot bardağının yanında duruyorken, öyle olmadığını biliyorum. Çünkü o haklı. Bu sadece bir şekilde bitecek. Yüzünü tuvalete gömmekle.

"Sana o son atışı yapmamanı söylemiştim," diye azarlıyor Rina yüzünde onaylamayan bir ifadeyle. Nefes nefese kalıyor, eli zayıf kalçalarına gidiyor. Sürtüklük bile yapmıyor. Margot bunu yapar. Hatta çok yapar. Aslında her dışarı çıktığımızda. Hiçbirimiz anlamıyoruz. Ve onun aşırı içki tüketimi hakkında bir açıklama istediğimizde, bize omuz silkiyor. Margot'ya alkolik demezdim, çünkü değil, ama bir şey sakladığında ya da en ufak bir üzüntüsü olduğunda içiyor. Ve belli ki limitin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Margot, Rina'yı terslemeyi başarır ama içinde kalan tek şey budur.

İç çekiyorum, diğer arkadaşımız Halle'e erken ayrıldığı ve bizi temizlememiz gereken sarhoş bir Margot'la baş başa bıraktığı için sessizce lanet okuyorum. Rina'ya dönüyorum. Ciddileşme zamanı. Ellerimi kaldırıyorum, birini yumruk yapıyorum ve avuç içi yukarı bakacak şekilde açık olan diğer elimin üzerine yerleştiriyorum. "Hazır mısın?"

Rina başını sallar. Dikkatini dağıtmaması için kirli sarı uzun saçlarını omuzlarının üzerine atıyor ve boynunu bir kez kırarak döndürüyor. Sonra yüzünü bana dönüyor. Oyun yüzünü takınarak benim pozisyonumu taklit ediyor. Başını tekrar sallıyor, bu sefer başlamamız gerektiğine dair bir işaret.

"Taş, kâğıt, makas, ateş et," diyoruz hep bir ağızdan ve en iyi teklifimizi ortaya koyuyoruz. Ben kâğıtla gidiyorum, o da bana taşla vuruyor.

"Ha." Ona sırtarak kalçamı çarpıyorum. "Şuradaki pasaklı Joe ile iyi eğlenceler."

"Hey," Margot ona taktığım isme itiraz ediyor ama başka bir şey yapacak enerjisi yok. "Buna içerliyorum."

"Sen de ona benziyorsun, bebeğim. Böyle devam edersen müdahale zamanı gelecek." Margot cevap vermiyor.

"Üçün en iyi ikisi mi?" Rina kocaman köpek yavrusu gözleriyle yalvarıyor. Bu saçmalık bende asla işe yaramaz, bu yüzden neden rahatsız ettiğini bilmiyorum.

Başımı sallıyorum. "İyi deneme, bebek surat. Ama geçen sefer bu şerefeye nail oldum ve arabamdan kusmuk kokusunu çıkarmak iki haftamı aldı. Ayrıca, bu gece araba kullanmadım, yani..." Omuz silkerek geçiştiriyorum.

"Peki," diyerek kaybını zarafetle kabul ediyor. "Ama Margot'nun içkilerine gerçekten bir sınır koymamız gerekiyor. Yani, eğer kız içkiyle başa çıkamıyorsa-"

"Yemin ederim, bu son," diye mırıldanıyor Margot, başını barın tahtasından kaldırmaya çalışıyor ama o kadar da ileri gidemiyor.

"Hep böyle söylüyorsun, sakız tanesi." Omzunu okşadım. "Ama gerçekten, bir dahaki sefere sana bir limit koyuyoruz. Karaciğerini düşün."

"Ciddiyim. Sen bir hemşiresin. Daha iyi bilmiyor musun?" Margot zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyor, kahverengi saçları her yerde. Muhtemelen bira kaplı bar tablasına yapışmış. Yanında oturan insanlar bile ona daha geniş bir yer ayırmak için yer değiştirmiş. "Bu çılgınlığı üniversitede bırakmadın mı?"

Margot nihayet başını kaldırabiliyor, gözleri kan çanağına dönmüş küçük yarıklar halinde açılıyor. Başını sallıyor ve sonra yüzünü

buruşturuyor. "Tamamen kızlardan oluşan bir Hıristiyan kolejine gittim. Kızlardan oluşan Hıristiyan liseinden daha kötüydü. Hayır

Erkekler. Alkol yok. Bir manastırda da olabilirdim. Sanırım hala erkeklerden çok kızları öpmüşümdür. Daha fazla kişiyle seks yaptığımı biliyorum ve kesinlikle lezbiyen değilim."

Rina ve ben birbirimize dehşet dolu bakışlar fırlattık. "Bunu nasıl kaçırdık?" diye soruyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi.

"Kaç erkekle seks yaptın?"

Rina Margot'ya dönerek soruyor.

"Beş. Ve hepsi de berbattı. Özellikle de dün geceki adam." Ah. Şimdi atışlar mantıklı geliyor. "Birkaç dakikadan fazla dayanamayan küçük penisler. Kadınlar aslında daha iyiydi. "Keşke vajina takımı için vuruş yapsaydım."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

"Aynen." İkimiz de zavallı arkadaşımız Margot'ya bakıyoruz. Aslında onu sadece bir yıldır tanıyoruz ve üniversite hakkında pek konuşmadık, muhtemelen bu yüzden kaçırdık ama yine de. Bunu en başından bilmemiz gerekirdi diye düşünüyorum. "En azından orgazm oldun mu?" Başını sallıyor ama yüz ifadesi asık. Ve sonra aklıma geldi. "Vay anasını. Karşı cinsten biriyle hiç orgazm olmadın."

Bu sefer başını sallıyor ve ben bayılacağımı düşünüyorum. Bu haber o kadar üzücü ki. "Ama sen..." Rina sözünü keser. "Kaç yaşında?" İkimiz de Margot'nun en az yirmi bir yaşında olduğu gerçeği dışında aslında kaç yaşında olduğunu bilmediğimizi fark ediyoruz. Kimliğini görmek istemedik ve hemşire olduğu için üniversiteden mezun olduğunu biliyoruz. Yani evet, buna hiç dikkat etmedim. Sanırım en iyi arkadaş bilgimizi artırmamız gerekiyor. Bu çok acınası.

"Yirmi üç," diye tedarik ediyor. Tamam, sanırım bu korkunç değil, değil mi? Yani, eminim dışarıda korkunç cinsel deneyimler yaşamış pek çok kadın vardır. Ama yine de. Çok sarhoş arkadaşım için üzülüyorum.

"Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda ayık kalacaksın ve sana bir erkek bulacağız. Ateşli birini. Parmaklarını ve ağzını nasıl kullanacağını bilen biri,

ve sik." Bu Rina ve bu durumu en az benim kadar ciddiye aldığı belli. "Bunu Halle için yaptık ve senin için de yapabiliriz."

Ama Margot yine kafasını bize doğru sallıyor. "Tek gecelik ilişkilerle işim bitti."

Tamam. Sanırım bunu anlayabilirim. Ben o trene binmiyorum. Yine de altı ay öncesine kadar bir buçuk yılı aşkın bir süredir bir ilişkim vardı. Bu iki güzel bayanla ve seksi erkeğinin yanına gitmek için erkenden kaçan Halle'le böyle tanıştım. Ve ayrılma sebebimiz seks değildi.

"Belki de olmamalısın," diye homurdanıyor Rina ve ben de koluna bir tokat atıyorum. Bana "*ne olacak ki*" der gibi bir ifade takındı. Neredeyse etkisiz hale gelmiş arkadaşımızı gösteriyorum ve o da bana mahcup bir sırıtış atıyor. "İyi o zaman. Sana ateşli bir doktor bulacağız." Rina cesaretlendirmek için bana bakıyor.

"Evet. Kesinlikle." Sonra aklıma bir şey geldi. "Drew'u alabilirsin." Bunun için kaşlarımı kaldırdım. Görünüşe göre, eski erkek arkadaşını arkadaşına teklif etmek hayır demek. "Tamam, belki Drew olmaz. Ama ateşli biri. Seksi biri. Ama bu arada içkileri azaltmalısın. Biraya geç."

"Beni şişmanlatacak."

"Hafif bira o zaman. Ya da şarap. Tahmin etmem gerekirse kokteyllerden ve hatta bu shot'lardan bile daha az kalorisi var ve lanet olası barın üzerine yüzüstü düşmezsiniz."

"Touché," diye mırıldanıyor. "Seks hayatımın sefil bahanesini tartışmak harika bir şeydi ama biri beni eve götürebilir mi artık? Oda dönmeye başladı."

Kahretsın. Margot kusuyor. "Um, evet. Belki de önce onu tuvalete götürmeliyiz?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Margot kıpırdandı, omuzları öne doğru sarsıldı. Rina ve ben hemen harekete geçerek minyon arkadaşımızı tabureden kaldırdık ve barın etrafında sürükleyerek tuvaletlerin olduğu arka tarafa götürdük.

Onu bir ahıra soktuk ve o da muhteşem bir şekilde işini yaptı. En azından şimdi Rina'nın arabası yerine dışarı çıkarıyor.

Temizlendikten ve midesinde daha fazla alkol kalmadıktan sonra, Rina ona bardan çıkarken rehberlik eder.

Bu da aslında hesabın bana kalması anlamına geliyor ama umurumda değil. Para benim için bir sorun değil ve Margot'nun sarhoşken kendini kaybetme eğilimine rağmen eğlenceli bir geceydi. Barmene işaret ederek, eve gitmeden önce hesaplaşmak istediğimi söylüyorum. Back Bay ya da Beacon Hill gibi daha gösterişli bir bölgede değil de Boston'ın bu bölgesinde yaşıyor olmam babamın kışını yakıyor ama burayı seviyorum. Barmen bana fişi uzatıyor; hızlıca kontrol edip kartımı veriyorum.

Yorgunum. Çok yorulдум.

Bütün gün evime kapanıp resim yaptım. Üretkendi ama böyle geçen bir günün ardından biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Ya da bu durumda çok çünkü yarattığım şeyi sevmiyordum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve eski sevgilim Drew'dan geldiğini fark ettiğimde görmezden geliyorum. Bana ne gönderdiğine bile dikkat etmedim. Son mesajı beni ne kadar özlediğiyle ilgiliydi. Yani onu unutmak için pek yardımcı olmuyor. Bir önceki mesaj acil serviste geçirdiği ve gerçekten midemi bulandıran havalı bir vaka hakkındaydı. Ondan önce de benimle ilgili gördüğü bir rüya hakkındaydı. Son birkaç aydır devam ediyor ve son zamanlarda eskisinden daha sık gelmeye başladılar. Ve gerçekten, ilişkiyi bitiren o, bu yüzden ona mesaj atma ihtiyacı hissetmiyorum. Aslında hiç atmam. O yavruların boşluğa süzölüp gitmesine izin veriyorum.

Ayaklarım beni düşünmek istemediğim kadar çok blok boyunca doğuya taşıyor. Aslında T'ye ya da Uber'e binmeliyim ama hava buz gibi ve bir kadının tek başına yürümesi için çok geç olsa da yürümeyi tercih ediyorum. Dartmouth'tan sağa dönüyorum ve sahip olduğum kahverengi taşın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum.

Boston yaşamak ve sanatçı olmak için en iyi şehir değil. Ama şu ya da bu nedenle buraya geldim ve yaşamak için kötü bir yer değildi. I

Burada arkadaşlarım var. Çok uzakta büyümedim. Genel olarak yeterince sevdim. Planım burada kalmak değildi. Burası diğer yerler arasında bir mola yeri idi. Drew ile tanıştığımda altı aydır buradaydım ve iki buçuk yıl sonra hala buradayım.

Massachusetts'e dönmeden önce kendimi çok fazla yer değiştirirken buldum. New York'un yanı sıra Londra, Paris, Barselona, Roma, Los Angeles ve birkaç yere daha gittim. Doğruyu söylemek gerekirse, seyahat etmeyi seviyorum ama kardeşim Brecken New York'ta yaşıyor ve ailem bir saat uzaklıkta, bu yüzden Boston resmen evim oldu.

Bir sanatçının hayatı kolay değil, ama ben bunu başardım ve şu ana kadar da başarılıyım. Bir stüdyo/galeri alanı açma fikrini bile düşündüm. Bunu çoktan yapmış olabilirdim, ancak bu şehirde emlak çok pahalı ve ben de zor kazandığım paraları elden çıkarma konusunda biraz cimriyim. Özellikle de zaten içinde çalışabileceğim bir evim varken.

Kapımın kilidini açıp anahtarlarımı girişteki masanın üzerine atıyorum, her şeyi tekrar sıkıca kilitliyorum ve hemen yukarı çıkıyorum. Yatak odam üç katlı evimin ikinci katında. Bu katta iki yatak odası daha var, ki bu benim için gerçekten çok fazla alan. Burayı seçmemin nedeni üçüncü kat ve çatı boşluğu idi. Üçüncü katın duvarlarını yıktırdım, böylece içeriye girmeyi seven çok fazla ışıkla tamamen açık. Burayı stüdyom olarak kullanıyorum. Çatıda ise inanılmaz bir şehir ve gökyüzü manzarası var ve yazın, muhtemelen milyonlarca yangın yönetmeliğini çiğniyor olsam da orada ızgara yapıyorum.

Dişlerimi fırçalıyorum, külotumu çıkarıyorum ve sonra yatağıma giriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve öylece kalıyorlar, ta ki gürültülü bir ses beni uyandırana kadar. Sarsılarak doğruluyorum ama o sesin ne olduğunu anlayamıyorum. Sisliyim, yönümü şaşırmış durumdayım ve kısa bir süreliğine de olsa nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Gözlerim bitmek tükenmek bilmeyen karanlığın içinde geziniyor, zar zor açılan pencereyi fark ettiğimde bulanık duyularım kar kokusunu alıyor. Evimdeyim,

Yatağımdaydım ve pencereyi açık bırakmıştım. Ocak ayında. Yine. Isıtma faturamın neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum.

Beni uyandıran ses yeniden başlıyor, yüksek ve acımasız.

Başım dönüyor ve çalan telefonumun komodinimi aydınlattığını görüyorum. Telefona cevap vermek için yatakta çabalarken uzuvlarım hantal ve ağır. Çalar saatime baktığımda saatin 12:43 olduğunu fark ediyorum. Kimse sizi bu saatte iyi haberlerle aramaz ve hafif dozda bir panik omurgamda gezinirken aklım hemen aileme kayıyor. Artık eskisi kadar genç değiller.

Tanımadığım bir numaraya eklenmiş Boston alan kodunu yakaladığımda telefonu açmadan önce düşüncelerim neredeyse doğrulanmıştı. Parmağımı telefonun üzerinde kaydırıyorum. "Alo?" Tereddütle soruyorum, belki de sadece yanlış numaradır diye dua ediyorum.

Birinin boğazını temizlerken çıkardığı çakıllı ses kulağımı dolduruyor. "Bayan Aria Davenport'la mı görüşüyorum?" diyor erkek sesi, profesyonelliğin titiz havasıyla.

"Evet," diye refleks olarak cevap veriyorum ama başucumdaki kumaşa yaslanıp dizlerimi göğsüme çekerken kalbim göğsümde patlıyor, sanki henüz gelmediğini bildiğim kötü haberlerden bir şekilde koruyacaklarmış gibi.

Yine boğazını temizliyor, sanki bu konuşmayı yapmak bile onu rahatsız ediyormuş gibi. "Aria," diye başlıyor, ilk adımı kullanarak. "Benim adım Doktor Tim James." Duraklıyor ve zihnim daha önce hiç duymadığımdan neredeyse emin olduğum bir ismi yerleştirmeye çalışarak yüzüyor. Sonra neyle başladığını fark ediyorum: *Doktor*. "Boston'daki Massachusetts General Hastanesi'nde doktorum." Drew MGH'de çalışıyor. Rina ve Margot da öyle.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, zihnim akla gelebilecek her türlü dehşetle dolup taşarken bunun ötesinde tutarlı bir şey formüle edemiyorum. Ayrıca asıl konuya gelmesi de çok uzun zaman alıyor.

"Sizi aradığım için üzgünüm, ancak Joshua Brown'ın acil durum irtibat kişisi ve sağlık hizmeti vekili olarak listelenmişsiniz."

"Ne?" Neredeyse çığlık atacaktım, elim tam bir kuşkuyla ağzıma gitti. "Josh?" İnançsızlık ve yeni bir dehşet dalgası içimi dolduruyor. "O..." Bu düşünceyi ya da cümleyi bitiremiyorum bile. Bitiremiyorum işte.

"Bay Brown yaşıyor, Bayan Davenport." Yani şimdi formalitelere geri döndük. İçimi bir rahatlama kaplıyor ama aynı hızla geri çekiliyorum çünkü hâlâ bu telefon geliyor, bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyor. "Acil servise getirildi, kırık bir fibula, üç kırık kaburga ve cerrahi olarak araştırmamız gereken diğer iç yaralanmalar da dahil olmak üzere çeşitli yaralanmalardan muzdarip. Ayrıca başının sağ tarafında ciddi bir çürük var."

"Ne diyorsun lan sen?" Tıbbi atıp tutmasını yarıda keserek bağıriyorum. Bunların hiçbirisi bana bir şey ifade etmiyor. Bu adam Rusça da konuşuyor olabilirdi. "O iyi mi? Ne oldu?"

"Bahsettiğim diğer yaralanmaların yanı sıra beyinde basınç ve şişmeye neden olan bir kafa travması geçirdi."

"Tanrım, hayır. Josh." Elim gözlerimi kapatmak için yukarı kayarken çenem göğsüme düşüyor. En iyi dizginleme çabalarım rağmen gözyaşlarım dışarı sızıyor.

"Cerrahi ekip, aldığı iç yaraları onarmak için onu ameliyathaneye götürmek üzere. Kırık bacağı ameliyat gerektirmeyecek, sadece ayarlama yapılacak."

Başımı sallıyorum. Bununla başa çıkamam. Ben. Yapamam. Halledemem. Bunu. "Ne oldu?"

"Özür dilerim, ayrıntıları bilmiyorum. Sadece sizi haberdar etmem gerekiyordu. Ama eğer gelebiliyorsanız gelmelisiniz. Burada onun için tıbbi kararlar verecek birine ihtiyacı olabilir."

"Uh. Tamam." Başımı sallıyorum, öfkeyle gözlerimi siliyorum. "Birazdan orada olacağım."

Sonra telefonu kapatıyor. Bu kadar. Ama şu anda bunun üzerinde çok derin düşünecek zihinsel kapasitem yok. Işıkları açıp gözümü kısarak aydınlığa bakıyorum ve giyecek bir şeyler bulmak için çekmecelerimi karıştırıyorum. Siyah uzun kollu bir termal ve bir kot pantolon buluyorum, saçımı dağınık bir topuz yapıyorum, telefonumu alıyorum ve on dakikadan kısa bir süre içinde kapımdan çıkıyorum.

Ceketim olmadan.

Kahretsin.

Ama geri dönmek için çok geç çünkü Uber hemen yanaşıyor ve hastaneye gitmek için çok acelem var ya da donmayı o kadar da önemsemiyorum. Montlar bekleyebilir. Baştan çıkarıcı derecede sıcak arabaya bindiğimde Tyler'ı arıyorum, Josh'un erkek arkadaşını. Josh'la iki gün önce konuşmuştum ve kesinlikle hâlâ Tyler'la birlikteydi. Detayları istiyorum ve hemen istiyorum. Sersemlemiş, uyku dolu sesi kulağımı doldurmadan önce telefon üç kez çalıyor.

"Ne oluyor Aria?"

"Tyler," diye seslendim. "Josh'la konuştun mu?"

Sessizlik. Korkunç bir sessizlikle karşılaştım ve aklımı kaçırmak üzereyim.

"Hayır. Dün gecedan beri değıl." Kafası karıştı. "Geç bir akşam yemeğı yedik ve bir şeyler içtik, sonra da geceyi bitirdik. Sabah sekizde buluşmam gereken bir müşteri var..." Sessizlik bir kez daha ortaya çıkarken o susuyor ve ben onu dolduracak sesimi bulamıyorum. "Neler oluyor?"

"MGH'den bir doktor beni aradı." Sertçe yutkunuyorum, arabanın ön camından dışarı bakıyorum. "Tyler, Josh kaza gibi bir şey geçirmiş. Ayrıntıları bilmiyorum ama gerçekten berbat durumda. Onu ameliyata alıyorlar."

"Ne? Yok artık. Bu imkânsız." Sesi şüpheciydi. Tamamen şokta. Anlıyorum. Ben de hâlâ o gemiyi sallıyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorum Tyler. MGH'ye giden bir Uber'in arkasında oturuyorum ama hemen hastaneye gitmen gerekiyor."

"Kahretsin." Sessiz, ama arka planda hışırtılar duyuyorum, bu yüzden yataktan çıktığını varsayıyorum. "Yola çıkıyorum. Kahretsin," diye homurdanıyor, sesinden endişe sızıyor. "Yola çıkıyorum. Varınca seni ararım." Çılgına dönmüş. İyi ki hastanenin bir alt sokağında oturuyor.

"Nefes al Tyler. Sırada seninle ilgili bir telefon almak istemiyorum."

Nefes alıyor ama sonra yutkunmaya başlıyor ve gözyaşlarını tutup tutmadığını merak ediyorum. "Öyle hissediyorum ki... Buna dayanamıyorum."

"Biliyorum. Sadece ona ulaş ve olabildiğince çabuk orada olacağım." "Tamam. Yakında konuşuruz, tatlım."

"Yakında konuşuruz."

Telefonumu çantama atıp koltukta arkama yaslanıyorum. Şoför sessiz ve düşüncelerimi dağıtacak berbat bir fon müziği lüksüne bile sahip değilim. Tek bir soru bana işkence etmeye devam ediyor. Ne oldu? Çünkü Josh güçlü bir adam. İri bir adam. Ama aynı zamanda eşcinsel bir adam. Cinsel kimliği yüzünden sayamayacağım kadar çok kavgaya karışmış bir eşcinsel. Doktor araba kazasından bahsetmediğine göre, en kötü senaryolara göre hareket edeceğim. Josh saldırıya uğradı.

İkinci Bölüm

Korku beni felç ediyor, derimi geriyor ve midemin yuvarlanmasına neden oluyor. Josh iyi olmak zorunda. Başka alternatif yok. Burada ne kadar uzun süre oturursam, karla kayganlaşan sokaklarda bana eşlik edecek zehirli düşüncelerimden başka bir şey olmadan yol alırsam o kadar deliriyorum. Tam Josh'ın gerçekten ölebileceği düşüncesi aklımdan geçerken, ilk aramadan beri elimden düşmeyen telefonum titriyor. Tyler. Tanrıya şükür.

"Hey."

"Zor durumda, Aria. Gerçekten zor." Tyler'ın sesi üzgün geliyor. Sanki ağlıyormuş gibi. Belki de hala ağlıyordur. "Ameliyatta. Onu göremedim bile." Derin bir nefes alıyor. "Dalağını falan onarıyorlar ve kafatasını açmak zorunda kalabilirler."

"Tanrım." Gözlerim yeniden yaşlarla dolarken sert bir nefes veriyorum. Dağılmayacağım. Henüz değil. "Doktor ne olduğunu söyledi mi?"

"Bir hemşire ve polisle konuştum. Josh'u dün gece gittiğimiz restoranın arkasında dövülmüş halde bulmuşlar." Boğuk bir ses çıkardı. "Benimle arabama kadar yürüdü Aria, iyi geceler öpücüğü verdik ve sonra ayrıldım. Onun arabasına bindiğinden emin olamadım. Güvenli bir şekilde gittiğinden emin olamadım. Benim neyim var böyle?"

"Bu senin hatan değil Tyler. Değil. Ve sadece onun ameliyat olması değil, ikinizin de başına gelebilirdi. İkiniz bunu milyonlarca kez yaptınız ve Josh zorlu bir adam. Üzerine *atlanacağını* düşünmen için hiçbir neden yoktu." Burnunu çektiğini duyuyorum ve kalbim parçalanıyor. Kendini suçladığını biliyorum. Onun yerinde olsaydım eminim ben de suçlardım ama söylediklerimde ciddiydim. Bu onun suçu değil ve ben de onu suçlamıyorum.

"Polisin hiçbir şeyden haberi yok." Boğuluyor. "Bunu kimin yaptığını dair hiçbir fikirleri yok. Cüzdanını ya da anahtarlarını almamışlar ve anlattıklarına bakılırsa, her kim yaptıysa onu arkadan vurmuş. Kafasına bir şeyle vurmuşlar, sonra da baygın ve kanlar içindeyken dövmüşler."

"Tanrım," diye tıslıyorum öfkeyle. Yumruğum kucağımda sıkılıyor, diğeri telefonumu öyle sıkı kavırıyor ki çatlamamasına şaşıyorum.

"Nefes al, kovboy kız." *Kovboy kız*. Josh bana kovboy kız diyor. "İlgileniyorlar. şu anda Josh'a odaklanmalı ve bunu yapan kişiyi yakalamaları için dua etmeliyiz. Nefes al, Aria," diye tekrarlıyor ben sessiz kaldığımda ve bunun bana ulaşma çabası olduğunu biliyorum. Beni sakinleştirmek için. "Bak. Tekrar içeri girmem gerekiyor, ama seninle tedavi seçenekleri ya da her neyse onun hakkında konuşmak isteyecekler. Hemşire öyle söyledi."

"Onlarla şimdi konuşmam gerekiyor mu?"

"Hayır. O emin ellerde. Tıbbi karar verme yetkisinin sizde olduğuna dair tüm belgeleri dosyaya koymuşlar. İyi ki avukatmış ve tüm bu işleri halletmiş."

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü Josh ailesi öldükten sonra bana tüm o formları imzalatırken, onları kullanmak zorunda kalacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Uber hastanenin önüne yanaşıyor ve ben dışarı fırlıyorum, deli bir kadın gibi ön girişe doğru koşarken soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. Ama tahmin edin ne oldu? Ön giriş kapalıydı. Donmuş bir nefes çekiyorum ve beni acil servise götürecek tabelaları takip ediyorum. Bu anla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Halle, Rina, Margot ve hatta kardeşim var ama Josh benim en iyi arkadaşım. Sonsuza kadar en iyi arkadaşım. İki yaşınızdan beri sahip olduğunuz ve tanıştığınızı hatırlamadığınız ama aslında arkadaş değil aile olmanız gereken türden. Bu Josh. Lisedeki diğer arkadaşlarımın çoğu Massachusetts'ten taşındı ya da en azından bu bölgede yaşamıyor. Buranın bir saat batısında çok küçük bir kasabada büyüdük.

Acil servisin girişine koşuyorum ve kıvrıkcık sarı saçlı bir kadının yanındaki adamla sanki her şey harikaymış ve dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi sohbet ettiği triyaj masasına çarpıyorum. Beni açıkça görmezden geldiğinde "Merhaba," diye bağıyorum. Sonunda sanki çok önemli konuşmasını bölüyormuşum gibi hafif bir bakışla dikkatini bana çeviriyor. "Joshua Brown'ı görmeye geldim. Ben onun tıbbi bağlantısıyım ve ameliyathanede olduğunu söyleyen bir telefon aldım."

"Burası acil servis."

Ve şimdi kendimi bu masanın üzerinden fırlatıp onu boğazlamak istiyorum. Çünkü gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyor? "Bunun farkındayım," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Ama ana girişiniz kapalı."

Dudaklarını büzüyor, bilgisayarında bazı tuşlara basıyor. "Ameliyathanede. *Dördüncü* katta." Bunu sanki altı yaşında bir çocukmuşum gibi telaffuz ediyor ve şu anda Margot ve Rina'nın çalışıyor olmasını gerçekten çok isterdim. Bu işi çok daha kolaylaştırırlardı. "Onu *cerrahi* bekleme odasında bekleyebilirsiniz."

Ona o kısık gözlü, alaycı, hiç de öyle demek istemeyen gülümsememi veriyorum. O da gülümsüyor ama ben asansöre doğru uçarken ve yumruğumu çağrı düğmesine vururken bunu fark etmiyorum bile. Kapılar benim için açılıyor ve kığım yanıyormuş gibi içeri giriyorum.

Altmış iki saniye sonra kapılar cerrahi kat olduğunu tahmin ettiğim yere açılıyor. En azından öyle olduğunu umuyorum çünkü bu hastane düşünmek için çok fazla bina ve kanatla çılgınca büyük. Bir dakika kadar daha etrafta dolaşıyorum.

bekleme odasını bulana kadar ve sonra Tyler'ı buluyorum, siyah saçlı başını ellerinin arasına almış oturuyor.

"Kolaylıkla ikiniz de olabilirdiniz," diye başlıyorum odaya girer girmez, başını kaldırıp kara gözlerinin benimkileri bulmasına neden olarak, "sadece o değil."

"Polisin elinde hiçbir şey yok," diye boğuk bir sesle ayağa kalktı ve sadece trajedi yaşayan insanların paylaşabileceği türden bir şiddetle bana sarıldı. "Bir saniye kadar burada kaldılar, bana beş soru sordular ve gittiler." Bu beni gerçekten kızdırdı. Onlara milyonlarca sorum vardı ve şimdi burada değiller.

"Geri geliyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım yarın dediler."

"Onu gördün mü?"

Tyler başını sallıyor. "Ben buraya geldiğimde onu ameliyata almışlardı. Ziyaretçiler için hazır olduğunda gelip beni alacaklarını söylediler ama saatler sürecek."

"Lanet olsun," diye tıslıyorum, öfkeyle. Yumruğum sıkılıyor ve anında onu bırakıyorum. Yürümem gerekiyor ama tek yaptığım odanın etrafında dönmek oluyor. Uzak köşede tespihini çeken kadın, ibadetini mahvediyormuşum gibi bana bakıyor. Öyle olabilirim ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum ama duramayacak kadar heyecanlıyım. Tyler otururken başını ellerinin arasına alıyor.

"Otur, Aria," diye azarlıyor. "Kalkmak üzeresin."

Yanına oturuyorum, ama sadece içim aniden kurşunla kaplanmış gibi hissettiğim için. Sandalyenin acımasız plastiğine gömülüp başımı geriye atıyorum. Biri "Joshua Brown'ın ailesini arıyorum" diyene kadar gözlerim uzun süre odaklanmadan asma tavana bakıyor.

Uyuyakalmış olabilirim. Tyler kesinlikle kafamın dikkatimi çektiği an. Gözlerim duvardaki yuvarlak saati buluyor ve saatin sabahın dördüne geldiğini görüyorum. Günlerdir uyanıkmışım gibi hissediyorum ve sadece

Birkaç saattir buradayım. Gözlerim lacivert önlüklü, sert yüzünde yumuşak bir gülümseme olan bir kadına takılıyor. Bu hatunun siperlerden geçip geldiği belli oluyor.

"Ben Vanessa, Bay Brown'ın hemşiresiyim. Kendisi sizi bekliyor."

Ayağa kalkıyorum, Tyler'ın kolunu tutup sallıyorum. Bir sıçrayışla ayağa kalkıyor, hazır olmadan yerinden fırlıyor ve vücudunu düzelterek şaşkın bir endişeyle hemşireye bakmadan önce bir adım geriye sendeliyor.

"O nasıl? Uyanık mı?" Ben tükürüyorum, o da başıyla koridora doğru işaret ederek takip etmemizi söylüyor.

Steril salona ulaştığımız anda, "Hâlâ bilinci kapalı, beynindeki şişliğe yardımcı olmak için onu en azından önümüzdeki birkaç gün bu şekilde tutacaklar" dedi. *Beyninde şişme!* "Durumu stabil. Hayati belirtileri iyi ve çok umutluyuz."

Kararımı verdim, Vanessa'yı seviyorum. Dürüst ve doğrudan cevaplar en sevdiğim türdür. "Ameliyat iyi geçti mi?"

"Öyle oldu. Dalağını almadan onarmayı başardılar ve birkaç başka yarayı da onardılar. Cerrahlardan biri kısa süre içinde sizinle konuşmak için burada olacak."

"Teşekkür ederim." Ona gülümseyerek bunu ne kadar takdir ettiğimi gösteriyorum. Güneş kremi sürmeden çok fazla güneş görmüş yıpranmış eli uzanıp omzumu sıkıyor. Bu küçük temas noktası nefesimi kesiyor. Tyler yanımda, eli kolumda, sanki o da en az benim kadar bu temasa ihtiyaç duyuyor.

Asansörle bir kat yukarı çıkıyoruz ve sonra uzun bir koridordan geçip yoğun bakım ünitesine giriyoruz. Josh'un odası en sonda. Üç tarafı camla kaplı, çirkin mavi perdelerle örtülü küçük dikdörtgen odaya girdiğimizde donup kalıyorum.

İlk düşüncem? Uyuyor gibi görünüyor.

Sonra bir kez daha baktım ve yüzünün yan tarafındaki kızgın koyu mor yaraları fark ettim. Alnının sol tarafındaki bandajı. Alnının sol tarafındaki bandajı.

İğrenç mavi ve beyaz önlük ve göğsüne kadar çekilmiş, onu örten beyaz battaniye. Ağzındaki ve kollarındaki tüpler. Cansız bedeninin her iki yanındaki makinelerin aralıksız biplemleri ve tıslamaları.

Komik, yatak neredeyse onun büyük bedeni için çok küçük görünüyor.

"Ah, Josh," diye hıçkırıyorum, yatağının yanındaki büyük sandalyeye çöküyorum, oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Benim sıcak küçük elim onun buz gibi büyük elini kaplıyor.

Artık

konuşamıyorum.

Sadece burada

oturuyorum.

"Yüzü," diyor Tyler ve bir an için yanımda olduğunu unutuyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum ve sanki başka nereye gitmenin güvenli olduğunu bilmiyormuş gibi Josh'ın kolunun yanına dokunuşunu izliyorum. Evet. Yüzü bok gibi görünüyor. Uyandığında bu Josh'u gerçekten kızdıracak. Neredeyse ona giydirdikleri önlük kadar. Ama gerçekten, kafasındaki büyük bandaj ve ağzındaki tüpün birkaç çürükten daha endişe verici olduğunu hissediyorum. Ama ben ne bilirim ki?

"Nasıl..." Yarı hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Biri ona bunu nasıl yapabilir?"

Vücudu titrerken Tyler'ın gözleri kapanıyor. Başka tarafa bakıyor. "İyi olacak," diyor benim için olduğu kadar kendisi için de. Ve belki Josh için de, çünkü kesinlikle cesaretlendirilmeye ihtiyacı var gibi görünüyor.

"Evet." Tek söyleyebileceğim bu. Sessizce iyimserim ama batıl inançlarım var ve bunu söylersem her şeye uğursuzluk getirecekmişim gibi hissediyorum. Ve şu anda iyi görünmüyor. İyinin tam tersi gibi görünüyor. Biri onu soymuş gibi görünüyor. Ama soyulmamış. Polis ondan bir şey almadıklarını söyledi. Yani gerçek şu ki, biri onu öldürmeye çalışmış.

"Burada olmana çok sevindim," diyor Tyler ve beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Okuyamadığım bir ifadeyle Josh'un cansız bedenine bakıyor. "O da öyle olurdu. Ona her zaman mutluluk ve sevgi veriyorsun." Tyler bakışlarını bana çevirmeden önce ortağına hayranlıkla gülümsüyor. "Dün gece yemekte senin hakkında konuşuyorduk. Josh bana eskiden havuza nasıl gittiğinizi anlattı."

Küçük bir kahkaha attım, dudaklarımda yarım bir gülümseme vardı. "Havuzumuz vardı ama hava karardıktan sonra girmeme asla izin verilmezdi. Gerçekten çok saçmaydı." Ailemin katı olduğu garip şeyleri hatırlayarak gözlerimi deviriyorum. "Bir cesaret işi olarak başladı ama birkaç kez yapıp yakalanmayınca giderek daha maceracı olduk, başkalarının evlerine gittik."

"Keşke onu o zaman tanısaydım." Tyler parmak uçlarıyla Josh'un elinin arkasını okşuyor ve şimdiye kadar tanık olduğum en sevgi dolu ve şefkatli hareketlerden birini yapıyor.

"Artık onu tanıyorsunuz ve birbirinize sahip olduğunuz için ikiniz de çok şanslısınız."

Bir kez başını sallar. Nefesini üflüyor. "Öyleyiz." Gözleri tekrar Josh'a dönmeden önce bir an için benimkileri buluyor ve kaşlarını çatarak yakışıklı yüzünü gölgeliyor. "Onu çok seviyorum."

"İlk buluşmanızdan sonra bana ne dedi biliyor musun?" Tyler'ın gözleri havaya fırlıyor. "Hayır," diye yarı çığlık atıyor, yarı gülüyor.

"Senin sadece birlikte olduğu en ateşli erkek değil, aynı zamanda en nazik erkek olduğunu söyledi. İkinizin özel bir şey olabileceğini biliyordu."

Gülüyor, sesi neredeyse alaycı. Başını sallıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "O zaman arabasının kapısına nasıl kustuğumu sana anlatmadığını varsayıyorum. Tanrıya şükür dışarıdaydı ama yine de. Beni bir daha aramayacağından emindim."

Ben de gülüyorum, koltuğa geri gömülüyorum. Uzun bir gece oldu. "Aslında biliyordu. Sadece umursamadı."

"Lanet olsun." Tyler uzanıp gözlerinin altından bir damla yaşı siliyor. Birkaç dakika sessiz kalıyoruz, sadece sevdiğimizi izliyoruz, kendi düşüncelerimizin ve anılarımızın kurbanı oluyoruz. Ama içimden bir ses bunun sadece bir başlangıç olduğunu söylüyor.

Üçüncü Bölüm

"Hayatımda hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum." Tyler inliyor ve açıklamasını büyük bir esnemeyle takip ediyor. Sandalyeden yavaşça kalkarak pencereye doğru yürüyor ve hiçbir şeye bakmıyor. Bunu bugün birkaç kez yaptı ve son iki saat içinde sıklığı arttı. Sanırım Josh'u bu şekilde görmek ona ağır geliyor.

"Eve git," diye teklif ediyorum, ayağa kalkıp pencerenin önünde ona katılıyorum. Tyler başını sallıyor ama cevap vermiyor. "Ciddiyim. Yaklaşık on sekiz saattir buradasın. Bu gece biraz uyu ve sabah gelip beni rahatlat."

İç geçiriyor ve Josh'u terk etme fikrinden hoşlanmadığını bilsem de, çok cazip olduğunu da biliyorum.

Uzun bir aradan sonra tekrar iç çeker. Bu seferki daha ağır. Boyun eğmiş. "Bir değişiklik olursa beni arayacak mısın?"

"Tabii ki."

"Tamam," diye nefes alıyor, nefesi pencerenin camını buğulandırdıktan sonra hızla geri çekiliyor. "Yarın bir toplantım var, hareket edemem ama en geç saat onda burada olurum."

"Acelem yok. Ben böyle iyiyim."

Tyler başını sallıyor, neredeyse siyah olan saçları yoğun bakım ünitesinde geçirdiği bir gün yüzünden dağılmış ve ellerini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. Nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim. Neyse ki burada banyo dışında ayna yok ve onu da görmezden gelmek kolay. Bana dönüyor, beni sıkıca kucaklamak için kendine çekerken gözlerinde acı dolu bir buğulanma var.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Gelip onun için burada olduğun ve beni bir arada tuttuğun için teşekkür ederim. Onu seviyorum, biliyor musun?"

Bunun üzerine gülümseyerek ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Bunu biliyorum. Ve her ne kadar ikiniz de bunu sıradan bir şeymiş gibi gösterseniz de, onun da sizi sevdiğini biliyorum."

Tyler geri adım atıyor, hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümseme isteksizce ağzının kenarlarını yukarı çekiyor. "Uyandığında ve artık bu Allah'ın belası hastanede olmadığında, nedensel saçmalıkları aşma zamanı gelmiş demektir. Hayat çok kısa."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Katılıyorum."

"Ben dönmeden önce polis tekrar gelirse, ayrıntıları istiyorum."

"Söz veriyorum." Gizliden gizliye, BPD'ye kızgınım. Bugün hiç gelmediler. Belki Josh hâlâ baygın olduğu ve onu sorgulayamadıkları ya da ellerinde hiçbir ipucu olmadığı içindir ama yoklukları sinir bozucu.

"Tamam. Ben gidiyorum o zaman." Onu biraz itiyorum ve o da kıkırdayarak Josh'a doğru yürüyor. "Yarın görüşürüz, bebeğim." Tyler eğiliyor, Josh'un yüzünün çürüklerle ya da hastane bandıyla kaplı olmayan bir kısmını öpüyor ve sonra gidiyor. Neden bilmiyorum ama Josh'la yalnız kaldığım için rahatlıyorum. Bir yanım, dünyaya karşı hep o ve ben varmışız gibi hissediyor ve Tyler'ın burada olmaya hakkı olsa da, Josh'a bakmak benim sorumluluğum.

En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum ama kendimi dışarı atamıyorum. Bu odada oturup arkadaşımın uyumasını izlemekten başka bir şey yapmadım. Hayatımın en uzun ve en dayanılmaz duygusal günü oldu ve sadece saatlerden bahsetmiyorum.

Odanın diğerk ucuna geçerek, son birkaç saattir kıcıımı barındıran sandalyeye bırakıyorum kendimi. Bana bir uzanma koltuğı getirdiler. Bir de battaniye ve yastık çünkü onlara gitmeyeceğimi söylemişim. Uyumaya çalıştım ama gözlerimi kapatamıyorum. Sanki bir saniyeliğine bile kapatsam, o gitmiş olacakmış gibi hissediyorum. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Nöbet tuttuğum için bana kızacağını biliyorum ama başka ne yapabilirim ki?

Odayı kaplayan tek gürültü, oksijenin boğazındaki tüp aracılığıyla ciğerlerine girip çıkarken çıkardığı aşırı abartılı nefes sesidir. Rahatlatıcı olmalı. Hayatta olduğunu hatırlatmalı. Ama bu seste hiçbir rahatlık bulamıyorum. Sadece boşluk ve özlem buluyorum. Bu cansız, morarmış ve hırpalanmış formun nasıl arkadaşım olduğunu anlamaya başlayamıyorum. Ona hiç benzemiyor. Belki de en çok bununla mücadele ediyorum.

"Uyanmalısın, Josh. Bunu sana yapan pisliği teşhis etmekten başka bir sebep yoksa bile."

Cevap yok. Yüksek sesle ve uzun uzun iç çekiyorum. Kıcıım uykuya dalıyor. Bacaklarım da öyle. Hastaneler berbat. Ayağı kalkarak sertleşmiş ve az kullanılmış kaslarımı esnetiyorum, gerginliğin bir kısmının azaldığını hissedince inliyorum.

"Josh," diye başlıyorum, sırtımı dönüp ellerimi tavana doğru uzatırken ona bakıyorum, "birlikte yatıya kalmayalı çok uzun zaman oldu, dostum. Bir sonraki buluşmamızın böyle olacağını düşünmemiştim. Şampanya yok. Kalori yüklü atıştırmalıklar yok. Sana esrar bile veremem, gerçi bahse girerim ağrısız olman için sana iyi bir şey veriyorlardır."

Diğerk yöne doğru dönerek başlıyorum, dudaklarımdan küçük, korkmuş bir nefes çıkarken kollarım göğsüme düşüyor. Kapı aralığında biri duruyor, metal çerçeveye yaslanmış beni izliyor. Gözlerimiz kilitleniyor. Nefesim göğsümde sıkışıyor. Çünkü gördüğümü sandığım kişiyi görmemin imkânı yok.

Gözlerim kırpışıyor. Odaklan. Sonra tekrar kırpıyorum.

Hayır. Sadece *hayır*.

Ciğerlerim oksijen yetersizliğinden yanıyor. Gözlerimi kısarak vücudumun zaten biliyormuş gibi görüldüğü şeyi doğrulamaya çalışırken yanaklarım ısınıyor ve midem gergin kelebeklerle çırpınıyor. Vücudumun hatırladıklarını.

"İmkânı yok," diye fısıldıyorum yüksek sesle.

Yavaş ve kolay bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvrıyor, soluk yeşil gözleri inanmamaktan hayret etmeye ve muhtemelen eğlenmeye dönüyor. Gözlerimizi ayıramadan bir an birbirimize bakıyoruz. Başını yana eğiyor, saçlarının bir kısmı alnına dökülürken gülümsemesi orantısızlaşıyor. Kalbim. Lanet olsun, kontrolden çıktı. Ne kadar muhteşem olduğunu unutmuşum. Gülüşünün ne kadar yıkıcı olduğunu.

Onu en son gördüğüm anın görüntüleri beynimde aniden beliriyor. Onları durduramıyorum ve görüntüler ne kadar hızlı gelirse, yüzüm ve vücudum o kadar ısınıyor.

Yüzü benimkinin üstünde. Çıplak bedenlerimiz birbirine bastırılmış, uzuvlarımız iç içe geçmişti. İçime boşalırken çıkardığı sesler. Boşalırken ona bakışım. Vay anasını. Bu ana inanamıyorum. Ve cehennem, son anımızdan çok daha fazla an var. Onların tadını çıkarmak istiyorum. Banyoda bir kadeh şarapla oturup her birini teker teker yeniden yaşamak, sanki benden alınanı geri çalıyormuşum gibi.

Görmezden gelemeyeceğim bir amaçla odanın öbür ucundan yavaşça bana doğru yaklaşıyor.

Sonra nerede olduğumu fark ettim. Ve sonra ne giydiğini fark ettim. Scrubs.

Tekrar göz kırpıyorum. Önce göğsüne, sonra bacaklarına, sonra ayakkabılarına ve sonra tekrar yüzüne hayranlıkla bakıyorum. Çünkü birden karşımda dikiliyor, o kadar uzun ve güzel ki, "Aria Davenport" diyor.

"Weston Kincaid."

Bu lanet olası ihtimaller de ne? Aradan on yıl ve bir ömür geçti ve şimdi buradayım. İlk göz ağrım olan adamın gözlerinin içine bakıyorum.

Her şeyi. Gittiğinde ergen, aşk acısı çeken kalbimi paramparça eden adam.

Sarı ve kahverenginin mükemmel bir karışımı olan kumral saçlarının yanları onu son gördüğümde daha kısa ama tepesi hâlâ parmaklarımı geçirebileceğim kadar uzun. Bildiğimiz dağınıklık yerine, bakımlı ve şık. Yeşil gözleri, buranın sahip olduğu sert floresan ışığına rağmen parlıyor, sırtışı genişliyor, şüphesiz benim şaşkın ifadem karşısında. Çene çizgisi pürüzsüz, köşeli, yontulmuş ve çenesinde her zaman çok sevdiğim o lanet çukurla son buluyor.

Hatırladığımdan daha uzun. Kesinlikle daha yapılı. Çirkin önlüğünün altında bile geniş göğsünü, kollarını ve omuzlarını saklamak mümkün değil. Hatırlarımdaki çocuğun fiziği gitmiş, yerine bir erkeğin fiziği gelmiş. Seksi bir erkeğin ve bu düşünce şu anda bana hiç iyi gelmiyor. Özellikle de bana sabırla bakan bu adamın kim olduğunu düşünürsek. Midem önce bir dalıyor, sonra da ölü taklidi yaparak yuvarlanıyor.

Beni devasa kollarıyla sarmadan önce kocaman gülümsüyor. Bu kadar çok kas hatırlamıyorum. Ve hatırlardım da. Ne de olsa çıplaktı. Ama kesinlikle bu kadar güzel kokuyordu. Bunu çok net hatırlıyorum. Hastane ve antiseptik kokusu bile bunu gizleyemez. Sandal ağacı. Narenciye. Weston Kincaid. Eve dönmek gibi.

Birbirimizi on yıldır görmediğimizi ve bu tür bir kişisel temasın sosyal olarak tuhaf kabul edildiğini hatırlamadan önce güçlü ve sıcak elleriyle yüzümü kavrayarak geri çekiliyor. Özellikle de çevremiz ve bu durum göz önüne alındığında. Elleri yanlarına düşüyor ama beni incelemeye devam ediyor.

Yüzüm. Vücudum. Her yerim.

"Gözlerime inanamıyorum," diyor küçük, kuşkulu bir kıkırdamayla. Tanrım, sesi. Pürüzsüz ve derin ve kaliteli bir şarap ya da zengin bir çikolata gibi üzerimde yuvarlanıyor. Sadece özel günlerde aldığınız türden çünkü o kadar çökmüş ki. "Çok uzun zaman oldu."

"On yıl," diyorum hemen ve öylece bırakıyorum çünkü ona teknik olarak on yıl, beş ay, sekiz gün ve on iki saat olduğunu hesapladığımı söylemek istemiyorum. Sanırım bu onu biraz korkutabilir.

"Evet." Son karşılaşmamızı da kafasında canlandırıldığını belli eden bir gülümsemeyle gülümsüyor. Ve eğer daha önce yüzümün kızardığını düşündüysem, belli ki bu terimin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "On yıl." Gözleri bir tarama daha yapıyor ve sanki bana fiziksel olarak dokunuyormuş gibi hareket ettikleri her yerde onları hissediyorum. Vücudundan yayılan sıcaklık beni çevreliyor. Beni kayıp gecelere ve ergen yaramazlıklarına sarıyor. Yasak öpücüklerle ve çalıntı bakışlara. "Harika görünüyorsun. Büyümüşsün. Nasılsın?"

Bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum. *Yetişkin gibi*. Sanki beni son gördüğünde çocukmuşum gibi. Kimsenin bekaretini alan adamdan böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktur. Kabul, benden neredeyse üç yaş büyük ama beni son gördüğünde on sekiz yaşındaydım. Yani çocuk değildim.

Sorusuna cevap vermedim. Bilmesini istediğimden emin değilim. Buna hakkı var mı emin değilim. Aramızda çok fazla geçmiş var ve belli ki kin tutuyorum. On yıl sonra bile. "Burada doktor musunuz?" Bu aptalca soru karşısında irkildim. Tabii ki burada doktor. Kimlik kartını görebiliyorum ve lanet olası bir önlük giyiyor. Ama ben çok sarsıldım. Birazcık sinirliyim. Bu adam beni her zaman başka hiç kimsenin yapamadığı kadar rahatsız etmiştir.

Başını sallıyor, sıcaklığı daha soğuk sulara kayıyor. "Josh'un doktorlarından biriym aslında," diye açıklıyor. Wes'in gözleri benimkilere dönmeden önce Josh'a kayıyor. "O getirildiğinde acil servisteydim ve bu sabah erken saatlerde onu ameliyat eden de bendim."

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Hâlâ şoktayım. Wes'i bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımın bu noktasında görmek istediğimden de emin değildim. Bunun zamanı çok uzun zaman önceydi. Buna nasıl anlam vereceğimi bilmiyorum. Onunla ilgili. "Vay canına, tamam o zaman."

Kardeşim Brecken'in yıllar önce bana Wes'in Stanford'da tıp fakóltesinde olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Brecken bana ondan en son o zaman bahsetmişti. Ya da belki de Weston Kincaid ile ilgili herhangi bir şeyi aktif olarak en son dinlediğim zamandı.

Mass'a döndüğünden haberim yoktu.

"Onun bakımı veya tedavi planı hakkında bana sormak istediğiniz bir şey var mı? şu anda ameliyatta olan kişi benim."

"Doğru," diyorum, her şeyi... temizlemeden önce zorlukla yutkunuyorum. "Dr. Franklin ameliyatın iyi geçtiğini söyledi." Başını salladı. "Ve beynindeki basıncı yakından takip ettiğinizi söyledi." Bir baş sallama daha. "Eğer her şey umduğunuz gibi iyiye giderse, önümüzdeki bir ya da iki gün içinde sedasyonunu hafifleteceğinizi söyledi."

"Doğru," diye cevap veriyor, sanırım şimdiye kadar duyduğum en klinik ve kayıtsız ses tonuyla. "Ameliyattan sonra durumu iyi ve şu ana kadar ICP'si ya da kafa içi basıncı kabul edilebilir bir seviyede. Nöroloji bunu yakından takip ediyor ve ona verdikleri ilaçlarla bunun düşmeye devam edeceğini umuyorlar. şimdilik karnındaki yaraları izleyeceğim. Dalağını onardım ama bağırsaklarında küçük bir sıyrık ve karaciğerinde büyük bir çürük vardı. İkisinin de ameliyathanede onarılması gerekmedi ama onu yakından izleyeceğiz. İç yaralanmaları ağırdı. Gördüğünüz gibi." Josh'a doğru bir el sallıyor. "Ortopedi bacağındaki kırığı alçıya aldı ve neyse ki ameliyat gerektirmeyecek."

Başımı sallıyorum, yorgunum ve beni tüketmekle tehdit eden pek çok şeyle boğulmuş durumdayım. Derin bir nefes çekerek, "Teşekkür ederim, Dr. Kincaid" diyorum.

Hafifçe kaşlarını çatıyor ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Benimle konuşma şekli ilk isimleri zorunlu kılmıyor. En azından onun yönünde. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemşireye söyle, bana çağrı bıraksın."

Gitmek için dönüyor ve ben etrafımı saran baskıdan dolayı kendi içime kapanmak istiyorum.

"Burada mı yaşıyorsunuz? Boston'da yani?"

"Evet. Neredeyse iki buçuk yıldır."

"Bilmiyordum," diyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle arkasını dönüyor.

"Kardeşin bundan hiç bahsetmedi."

"Hâlâ Brecken'la konuşuyor musun?" Omuz silkiyor.

"Artık pek değil," diye itiraf ediyor. "Sadece arada bir mesaj ya da e-posta. Ama ona ihtisasımı bitirmek için Boston'a geleceğimi söylediğimde, senin burada yaşamana ilgili hiçbir şey söylemedi." Wes bana hınzırca bir sırıtış atıyor, şeytan hafif gözlerinin etrafında öyle bir dans ediyor ki midemde kelebekler uçuşuyor. "Bunun nedenini merak ediyorum. Sence hâlâ beni senden uzak tutmaya mı çalışıyor?"

Buna gülmek zorundayım, çünkü geriye dönüp baktığımda şimdi neredeyse saçma geliyor. "Belki," diye düşünüyorum. Brecken artık New York'ta yaşıyor ama biz hâlâ çok yakınız. Benden iki yaş büyük olmasına rağmen hep öyleydik. Kız arkadaşlarım ağabeyim ve onun arkadaşlarıyla takılmama hiç itiraz etmediler. Bu konuda onları suçlayamam, arkadaşlarının çoğu seksiydi. Abim ve arkadaşları da benim aşırı hevesli güzel arkadaşlarımla takılmama hiç itiraz etmediler. Yani işe yaradı. Sanırım biraz fazla iyi, çünkü ağabeyimin en az bir arkadaşıyla yattığını biliyorum.

Ama Brecken Wes'le olan geçmişimi bilmiyor. Kesinlikle ona hiç anlatmadım ve Wes'in de anlatmadığını biliyorum. Arzumuz kirli bir sır gibi karanlık köşelere ve özel sığınaklara hapsedildi. Gün ışığında sonsuza kadar en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi. Dokunulmaz.

"Breck benimle ilgili konularda arkadaşları için her zaman tehditler savururdu."

Wes başını sallıyor. Biraz gülüyor. Vücudunu tamamen bana bakacak şekilde çeviriyor ve hararetli bakışları her yeri tarıyor...ve şiddetli kıvılcımlar saçıyor.

İçimi yakıyor. Yalanımızı biliyor. Sakladığımız her şeyi. "Sanırım sana dokunursak kollarımızı kesmekle tehdit etti."

Omuz silkiyorum. "Sanırım bu konuda haklısın." *Ve ikimiz de dinlemediğini biliyoruz.*

Topuklarının üzerinde dönüyor ve tekrar dışarı çıkmaya başlıyor. Gözlerim kapanıyor ve ben daha müdahale edemediğim dudaklarımın arasından gürültülü bir esneme geçiyor. "Bu gece burada mı kalacaksın?" diye soruyor, başını omzunun üzerinden çevirip beni bir kez daha bulmak için.

"Evet. Bana sorun olmadığı söylendi."

"Öyle," diye yanıtlıyor hemen. "Ama o koltuklar çok acımasız. Onların üzerinde bir ya da yirmi kez uyudum. Eğer evin uzaksa, her zaman benim evimde kalabilirsin." Bu teklifin kulağa nasıl geldiğini fark ederek gözlerim açıldığında şakacı bir şekilde sırıtıyor. "Orada olmazdım. Çok çalışıyorum."

Gülümsememe engel olamıyorum. Wes flört etmiyor, en azından çok değil, ama içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında bana teklif ettiği şey, beklediğim her şeyin ötesinde. Yıllar önce benim üzerimde bıraktığı etkiyi bırakmamış olabilirim ama onun evinde, onun eşyalarının arasında uyumak muhtemelen kendim için yapabileceğim en kötü şey. "Teşekkür ederim Wes. İnanılmaz derecede cömertsin ama uzakta yaşamıyorum ve henüz onu terk etmeye hazır değilim."

Uzun bir süre bana bakıyor ve ben onun kalmasını mı yoksa gitmesini mi istediğimi bilmiyorum. Benimle anlamsız bir resmiyete bürünmüş lezzetli imalarla konuşmasını ya da bir daha bana bakmamasını. Bir zamanlar kalbimin yıkıcısıydı. Kararlılığımın yok edicisiydi. Ve bu hakimiyet için onu tokatlamalı mıyım yoksa öpmeli miyim karar veremiyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemşireye haber verin," diye tekrarlıyor. "Çağırırım. Teşekkürler."

Kapıya dönüyor ve dışarı çıkmaya başlıyor, ancak eşikte sırtı bana dönük olarak tekrar duraklıyor. Nefes alıp veriyor. Sanki o da benim kadar yorgunmuş gibi. Sanki o da benimle aynı içsel savaşı veriyor. "Sevindim

buradasın." "Josh'ın sana ihtiyacı olacak." diye eklemeyen önce nefesim kesiliyor. Sonra hiç orada olmamış gibi beni terk etti. Sadece o vardı. Onu hâlâ hissedebiliyorum. Gözlerimi kapattığımda onu hala görebiliyorum. Ve nefes aldığımında, hala onun odunsu kolonyasının kalıntıları koklayabiliyorum.

Yatağıma uzanıyorum, battaniyeyi çeneme kadar vücudumun üzerine çekiyorum ve rahatlığını talep ediyorum. "Kahretsin Josh," diyorum inanmaz bir kahkaha atarak. "Weston Kincaid senin doktorun ve biz bunun hakkında konuşamıyoruz bile. Ellerini vücudunun içine soktuğunu ve her şey boyunca uyuduğunu fark ettiğinde çıldıracaksın." Biraz hava üflüyorum ve arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "O senin doktorunken nasıl zarar görmeden atlatabilirim ki?"

Dördüncü Bölüm

12 Yıl Önce

Lisemin isteksiz cam kapılarını açtığımda **nemli ağustos** sıcaklığı boğucu. Soğuk hava yüzüme, açıkta kalan kollarıma ve bacaklarıma çarpıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Okul hala oldukça sessiz. Öğrencilerin çoğu en az yirmi dakika daha burada olmayacak ama ben erken gelmeyi seviyorum.

Sabahın sessizliğini seviyorum. Telaştan önceki huzuru. Fırtına öncesi sessizliği.

Kalçama yasladığım postacı çantama uzanarak düzgünce katlanmış programımı çıkarıyorum. Aslında bakmama gerek yok. Ezberlemiş durumdayım ama bu, bana doğru hızlı adımlarla yürüyen Dr. Hamburg'un meşgul görüldüğümde beni görmezden geleceğini umarak gözlerimin gidebileceği bir yer sağlıyor. Görmezden geliyor. Ama beni fark etmemiş olması da mümkün. Genelde kendi amacında kaybolur.

İlk dersim AP İngilizce. Listedeki her bir kitabı zaten okuduğumu düşünürsek zaman kaybı. Bu yıl ikinci sınıftayım, ama gerçekten, zaten tüm son sınıf derslerini alıyorum. Okul, ne yazık ki,

beni çok sıkıyor. Programım AP İngilizce'den oluşuyor. AP Fizik. AP Calculus. Sanat ifadesi -ne olduğunu kim bilir- iki bağımsız çalışma, biri yaratıcı yazarlık, diğeri müzik. En azından günüm ikiden önce bitiyor. Babamın ofisinde bana yardım ettirmeye çalışacağı gerçeği dışında şikayet edecek bir şey yok.

İş yapmak ve para kazanmak, ailesi dışında en sevdiği iki şey ve benim de güler yüzlü tavrımı değiştirip onun eğilimini benimseyeceğimi umuyor. Ama yapmayacağım. İş dünyasından nefret ediyorum ve para bir gereklilik. Sanat benim tutkum. Sanat için yaşıyorum. Müzik de o kadar kötü değil.

"Hey, Kovboy Kız," diye sesleniyor tanıdık bir ses arkamdan. Josh'u bu kadar erken burada görünce biraz irkilerek arkamı dönüyorum. Gözlerimi ona diktiğim anda kahkahayı patlatıyorum. "Ne?" Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Beğenmedin mi?" Eliyle kıyafetinin önünü gösteriyormuş gibi sallıyor, sonra da bir dönüş yapıyor.

Sırıtmamı engelleyemeyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Seviyorum. Sen ifade içinde bir ifadesin."

Ve öyle. Üzerinde yeşil bir Silversun Pickups konser tişörtü, üzerinde boya gibi görünen mavi ve yeşil lekeler olan siyah beyaz çizgili bir şort ve kırmızı yüksek topuklu Converse'ler var. Josh bir futbolcunun boyuna ve fiziğine sahip ve kısa, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş açık, neredeyse platin, sarı saçları ve büyük, ışıltılı mavi gözleriyle kesinlikle göze hoş geliyor.

Eşcinsel olması çok kötü.

"Biliyorum, değil mi?" Bana doğru yürürken gülümsemesi muzipleşiyor, kolunu benimkinin içinden geçiriyor ve diğer eliyle at kuyruğumun lastiğini çekiştiriyor. "Hayır." Sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi o şeyi yüzümün önünde sallıyor. "Sadece hayır, Aria. Çok güzel saçların var. Saklamaya çalışmayı bırakmalısın. Kıvırcık seksidir."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. Lastiği ondan geri alıyorum ama saçıma geri takmak yerine bileğime takıyorum. O artık saçlarımdan kurtulana kadar beklemem gerekecek.

bunu yapmak için. Kıvırcıklığın buklelerime doğru yol almaya başladığını hissedebiliyorum. Lanet olası Ağustos. "Kıvırcıklık değil."

"Yani." Başım sadece omzuna kadar gelirken bana doğru eğiliyor. "Sondan üçüncü ilk gün nasıl hissettiriyor?"

"Geçen yıl sondan dördüncü olanın yaptığı gibi." Ona arsızca sırtıtıyorum.

"En azından İngilizceyi birlikte öğreniyoruz. Ondan sonra, sanırım ikimiz de korkunç öğle yemeği saatine kadar tek başımızayız." Bunu söylerken sesi uğursuz bir şekilde düşüyor ve abartılı bir ürperti yayıyor. "Neden tüm o AP dersleriyle aşırı başarılı olmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Zaten üniversiteye gitmeyi planlamıyorsun ki."

"Shhhh..." Ona dramatik bir şekilde tıslıyorum, gözlerim öğrencilerle giderek daha sıkışık hale gelen koridorları tarıyor. "Babamın her yerde casusları var. Seni duyacaklardır." Bana gözlerini devirerek gülüyor. "Bu yıl gerçekten ödevlerini yapmayı mı planlıyorsun yoksa sadece yakışıklılık ve cazibeyle idare etmeye devam mı edeceksin?"

"Hepimiz senin kadar zeki değiliz, tatlım. Bazılarımız bize bahşedilen sınırlı kaynakları kullanmak zorundayız." Alaycı bir ses çıkardım çünkü Josh zeki değilse hiçbir şeydir. Adam ders çalışmıyor. Ev ödevlerini zar zor yapıyor ve yine de bir şekilde neredeyse hiç not almamayı başarıyor.

Sınıfımızın bulunduğu koridoru dolaşıyoruz, muşamba zeminler ilk gün için parlatılmış, lise iğrençliğinin yaygın kokusu zar zor algılanıyor. İkimiz de kitaplarımızı saklamak için dolap kullanmıyoruz. Benim bahanem, dolabımın okulun öbür ucundaki spor salonunda olması, yani oraya gidip gelmemin fazladan on dakikamı alacak olması. Ve ben tembelim. Her şeyi üzerimde taşımak daha kolay. Josh'un bahanesi mi? Geçen yıl bir üst sınıf öğrencisi tarafından kafası ezilmiş. O üst sınıf öğrencisi de ona ibne demiş ve Josh'ı soyunma odasında yakalamaması için uyarmış. Pislik.

Gerçekte, Josh kendini ortaya koyuyor.

Cesaretine ve cesaretine hayranım ama bu durum bazı müdavimleri rahatsız ediyor. Geçen yılki olaydan bu yana çok büyüdü. Artık cüssesi bazı şeyleri azaltmaya yardımcı oluyor. Demek istediğim, 1.80 boyunda ve 80 kilo ağırlığında kaslı bir adama sataşmak her zaman akıllıca olmayabilir. Arada sırada birkaç futbol ve beyzbol oyuncusu bir araya gelip ona sataşmaya çalışıyor.

Bunların çoğu aptalca, cahilce isim takmalardır, ancak arada bir daha fazlasına yol açmaktadır.

Bu onu hiç etkilememiş gibi görünüyor. En azından çok uzun süre. Bu onu kendisi olmaktan alıkoymuyor ve bu bile onun hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri. Kim olması gerektiğini başkalarının dikte etmesine izin vermiyor.

Dolapların açılıp kapanırken çıkardığı metal sesler, öğrencilerin ilk günkü heyecanlı konuşmalarına karışırken koridorlar dolmaya başlıyor. Kardeşim Brecken'ı ve birkaç arkadaşını gülerken görüyorum, hepsi gülümsüyor ve mutlu. Neden gülmesinler ki? Onlar son sınıf öğrencisi. Önlerinde sınırsız imkânlar olan en üst sıradalar. Havada bir vızıltı var ve bu enerjinin bir kısmını kendiniz için solumaktan kendinizi alamıyorsunuz. Okul umurumda değil. Çocukları, dramayı ya da sahneyi umursamıyorum. Eğer her şeyi olduğu gibi kabul eder ve burnunuzu bunlardan uzak tutarsanız, hepsi çok eğlenceli.

"Bayan Hayes'in bize özel koltuklar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Josh sınıfımızın yanındaki duvara yaslanarak soruyor, gözleri tarıyor, insandan insana atıyor, ara sıra tanıdığı birine naber diye kafa sallıyor.

Yüzümü ona dönüyorum, sırtım dolapların kenarına dayanıyor, sandaletli ayaklarımdan biri kayarak dolaplara dayanıyor. Tırnaklarıma bakıyorum, dün gece rötuş yapma havasında olmadığım için yontulmuş siyah cilayı karıştırıyorum. "Hayır. O oldukça havalı. Sanırım seçmemize izin verecek."

"Tanrım, umarım öyledir. Geçen yıl biyoloji dersinde Simon'ın yanında kalmıştım ve adam deodoranta falan tamamen karşıydı, çünkü lanet olsun, o koku çok keskindi." Bir kahkaha attım. "Kimyada da Brady'nin yanında kalmıştım."

Bunu benim için detaylandırmasına gerek yok. "O dahi birinci sınıfta kimya dersi mi alıyordu?" Alaycı bir şekilde sordum. "Umarım bu yıl benimle takılırsın. Her zaman deodorant kullanırım ve yarım beyinli homofobik bir salak olmadığım için kendimle gurur duyarım."

"Hayır. Ama seni alt etmemek için tüm kontrolümü kullanmam gerekecek." Başını sallıyor, kıyafetime bakıyor.

"Bırak kalsın," diye bağıyorum, utangaç bir elimi saçımda gezdirip kabarma faktörünü kontrol ediyorum. Neredeyse yedide. Bunu hissedebiliyorum. Bileğimdeki lastiği tutup saçımı bir tür düğüm haline getirdikten sonra yerine sabitliyorum.

Josh onu öldürüyormuşum gibi inliyor, ama bunu aşması gerekecek. "Saçların çok güzel, kovboy kız. Özellikle de aşağıdayken. Kalın, koyu renk ve o buklelere hiç girmeyeyim. Ama en azından siyah ya da beyaz dışında başka bir renk giymeyi deneyebilirsin."

Omuz silkiyorum. "Siyah ve beyaz teknik olarak renk değildir."

"Tam bir sürtük." Göz kırıyor, ben de yine omuz silkiyorum, bu sefer muzip bir gülümsemeyle. Belli ki bu tartışmayı ilk kez yapmıyoruz. Tuval üzerinde renkleri sevsem de, üzerimde bana göre değil. Yani evet, çok fazla siyah giyiyorum. Aksesuar takmayı kolaylaştırıyor.

"Kimmiş o kaltak?" Ağır bir erkek sesi yanımda gürlüyor. "Yine kendinden mi bahsediyorsun Brown?" Gözlerim Connor Shaw'a kilitleniyor, kaslı defans oyuncusu ve her yönüyle dangalak. Kadın düşmanlığını ve bağınazlığı kişileştiriyor, her ikisini de yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Kesinlikle hayır, Shaw." Josh sırtıyor ve boyunu göstermek için duvarı itiyor. Connor, Josh'tan yaklaşık beş santim daha kısa ama muhtemelen aynı ağırlıkta, çünkü bu ağırlığın büyük bir kısmı Connor'ın şişkin karnında toplanmış durumda. Yağlı yüzü ve saçları ona sürekli bir parlaklık veriyor ve bu da her zaman var olan domuz benzeri burnunu öne çıkarıyor.

Connor Shaw'ın sadece yanlış anlaşıldığını düşünmek istiyorum.

Dikkatleri başka yöne çekmeyi daha kolay bulacak kadar kendine güvensiz. Sınıfın palyaçosu olmayı seven bir tip. Başkalarını küçük hissettirerek kendini tatmin eden biri. Popüler biri ve kardeşim de dahil olmak üzere insanlar onu eğlenceli buluyor. Ama aslında o bir zorbadan başka bir şey değil. Sözlü tartışmaların ötesine geçtiği bilinen, hırçın bir çizgisi olan bir zorba.

"Oh, korkutucu adam, ha?" Connor sahte bir ürpertiyle alay ediyor. "Tırnağını bile kırma, *tatlım*."

Ya da belki sadece priapik bir pisliktir. Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor. Kesinlikle, bu işin fiziksel bir şey olmadan bitmesine imkan yok. Josh'ın ihtiyacı olan son şey okuldan uzaklaştırılmak.

Kahretsin.

Ama Josh sadece gülüyor, yüksek sesle ve kıkırdayarak. Yanlarından geçen birkaç meraklı izleyicinin dikkatini çeker. "Dolapta olduğunu hep biliyordum Shaw. Sadece *benden* hoşlandığını bilmiyordum." Göğsünü işaret ederek başını sallıyor. "Üzgünüm bebeğim, aptal ve çirkin tipim değil."

Connor omzunun yan tarafıyla Josh'a çarptı. Sertçe. Josh hareket etmiyor ve ses çıkarmıyor ama canı yanmış olmalı. Connor geri çekildi ve sanki bir metre ötede durduğumu yeni fark etmiş gibi bana baktı. Yuvarlak yüzüne kötü niyetli bir sırıtma yayılıyor ve onu *Batman*'deki Joker'e benzetiyor.

Uzanıyor, kolumu kavlıyor ve göğsüm onunkine değene kadar beni çekiyor. Bu hareket beni şaşırtıyor, nefesim ciğerlerime doluyor. Çırpınıyorum, kolumu ileri geri çeviriyorum ve diğer kolumla onu itiyorum ama beni sıkıca kavıyor. "Hey, Aria," diye yarı bağılıyor, böylece etrafımızdaki herkes -ve gerçekten herkes- bizi izlemek için dönüyor, "Beni istediğini biliyorum, ama okulda üstüme atlayamazsın, bebeğim."

Krallık doğal olarak soytarılarıyla gülüyor, ha, ha, ve Connor peşinde olduğu şeyi elde etti. Beni utandırırken kendini komik göstermek. "Bahse girerim bir kadının sana en çok yaklaştığı an bu olmuştur," diyorum sakarin bir sesle

Tatlı bir sesle, dudaklarımda zehirli bir sırıtışla. "Kimsenin sana isteyerek yaklaşmayacağını hepimiz biliyoruz." Elimi ondan çekiyorum, bana yer açsın diye tüm gücümle göğsüne bastırıyorum. Daha sert gülüyor, çünkü *çok* komik biri.

"Tatlım, böyle yapma. İkimiz de eşcinsel çocuğun sana ihtiyacın olanı vermediğini biliyoruz."

"Dangalak," diye çıkışıyorum. Josh bir adım öne çıkıyor, sanki bir şey başlatacakmış gibi Connor'a yaklaşıyor. Ve bunu hissedebiliyorsun. Sıcaklık artışı. Gerilim, geri dönüşü olmayan bir kreşendo noktasına doğru tırmanıyor. "O buna değmez," diye hatırlatıyorum Josh'a.

"Bu onun koca kışını tekmelemekten zevk almayacağım anlamına gelmez."

"Denemeni görmek isterdim, düğün çiçeği," diye alay ediyor Connor.

Buna bir son vermek için ağzımı açmıştım ki arkamdan biri "Geri çekil dostum" diye homurdandı. Weston Kincaid, Connor'ı parçalamamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünen Josh'la Connor'ın arasına girerek omzuna sert bir el vurdu.

Connor'ın gözleri kısılır ama kaptanının dediğini yapar, küçük, ölçülü bir adım geri çekilir. Futbol hiyerarşisini sevmek lazım. "Ben sadece kız arkadaşım Aria ile biraz eğleniyordum." Kollarımı göğsümde kavuşturup Connor'a dik dik bakıyorum.

"Ben de geri çekil dedim," dedi Wes biraz daha güçlü bir şekilde, gözleri benimkilerin üzerinde gezinerek. Wes'i sekiz yaşımdan beri tanıyorum. Yan komşumuza taşınıp kardeşimle hızlı arkadaş olduğundan beri. Ailesi yan eve taşınıp benimkilerle arkadaş olduğundan beri. Komşu çocuğa çok erken yaşta aşık olduğumdan beri. Kardeşimin en iyi arkadaşına. Çenesindeki gamzesi ve her baktığımda beni ezip geçen yeşil gözleriyle bana ilk kez gülümsediğinden beri.

Ve bu zamanın çoğunda beni açıkça görmezden geldi. Bana karşı tamamen ve tamamen kayıtsızdı. Ben onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydim, o kadar. Görünmez küçük kız.

Sonra, yaz boyunca bir şeyler değişti. Beni bir gece evimin çatısında oturmuş yıldızlara bakarken buldu ve konuştuk. *Saatlerce*. O ilk gece fazla düşünmedim. Kendime bunun bir anlamı olmadığını söyledim. Ama ertesi gece ve ondan sonraki gece tekrar geldi. Her gece geri geldi ve benimle çatı katında yaz yıldızlarının altında saatlerce konuştu. Büyüleyiciydi. Romantikti. Başka bir dünyaydı ve yine de beynimi tüm bunlardan uzaklaştırdım. O hala Wes ve ben de hala Aria'yım. Gecenin içindeki uzak gemiler. Arkadaş olmaya başladığımıza inanmıştım. Daha fazlası olabileceğini umdum. Özellikle de bana küçük şekillerde dokunduğunda.

Neredeyse bir öpücük, biliyorum.

Ama iki hafta önce futbol başladığından beri gelmedi. Gecelerimiz başladığı gibi aniden kesildi. Brecken ve arkadaşlarının yanındayken beni tamamen görmezden geliyor. Acaba o geceleri ondan daha mı iyi değerlendirdim diye merak ediyorum. O daha büyük. Popüler. Muhteşem. Zeki. Komik ve genel olarak her yönden mükemmel. İsteddiği her kızı elde edebilir ve çoğu zaman da eder.

Ve ben 15 yaşındayım.

"Hadi ama Connor. O Breck'in küçük kız kardeşi."

Küçük kardeş. Benden bu şekilde bahsetmesinden nefret ediyorum. Özellikle de beni öyle görmesini isteyeceğim son şey buyken.

Tüm bu alışveriş sırasında kılımı bile kıpırdatmadım ama birden Wes'in yeşil gözleri üzerime dikilince, keşke sıvışıp gidebilseydim diyorum. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi. Sanki birlikte sayısız saat geçirmemiştik gibi. Sadece ikimiz. Sanki elimi tutmamış ya da vücudunu kasıtlı olarak yorumlanabilecek bir şekilde benimkine sürtmemiş gibi.

"Ne zamandan beri Breck'in kız kardeşiyle uğraşmamı umursuyorsun? Ya da bu pislikle?"

"Kes şunu Shaw." Bunu söylerken gözleri yüzümden ayrılıyor ve sözleri beni kesmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Koridorlarda kavga çıkarmanın gereği yok. A

kavga uzaklaştırmaya değmez, kardeşim."

Connor gülüp geçmeye çalışmadan önce biraz sinirleniyor. "Her zaman mükemmel kaptan. Derse gitmem gerek." Josh'a dönmeden önce Wes'in sırtına bir tokat atar. "Öğle yemeğinde görüşürüz, saksocu," diye alay eder. "Sonra görüşürüz, Aria. Henüz işimizin bittiğini sanmıyorum." Ona ters ters bakıyorum ve o da çekip gidiyor, Wes'i karşımızda dikilmiş, doldurma ihtiyacı hissetmediğim garip bir sessizlikle baş başa bırakıyor. Muhtemelen ona bir şey söyleyemeyecek kadar kırgın ve kızgın olduğum içindir. Ama gerçekten, ne bekliyordum ki?

Ben Breck'in küçük kız kardeşiyim, değil mi?

Diğer yandan Josh? İşlerin peşini bırakmamaya meyillidir.

"Bir dahaki sefere kahramanı oynama ihtiyacı hissettiğinde, Wes, bunu yaparken böyle lanet bir pislik olmamaya çalış." Wes cevap veremedi sınıfımızın kapısı açıldı. Josh uzanıp ön kolumu kavıyor ve beni, geldiğini bile zor gördüğüm sallanan kapının önünden çekip çıkarıyor. Odaya öylece, kol kola giriyoruz. İçim rahatladı. İçeri yalnız girmek zorunda kalsaydım kendimden bir parça kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Böyle hissetmek istemiyorum. Hayatta olduğumu hatırlamayan bir adam için acı çekmek istemiyorum. Beni bir saniye bile düşünmeden bir kenara atan adam için.

Bana daha iyisini hak ettiğimi hatırlatan.

Sınıflar tıpkı geçen yılki gibi kokuyor ve görünüyor. Temizlik ürünleri, kuru silme kalemleri ve geri dönüştürülmüş hava, düzenli sıralar ve sütunlar halinde istiflenmiş iki kişilik kısa masaları çevreleyen alanı dolduruyor.

Bayan Hayes, "Çizelgeyi kontrol edin," diye sesleniyor ve odadan toplu bir homurtu yükseliyor. Josh, söyleneni yapmak üzere masaya doğru yürümeden önce omzunun üzerinden bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "İsimleri rastgele sıraladım ve atamalarla ilgili herhangi bir şikâyet duymayacağım."

Gözlerim tablodaki isimler üzerinde geziniyor ve kendimi Weston Kincaid'den başkasının yanında otururken bulmuyorum. Tabii ki öyleyim. İçten içe

Josh'un omzunu sıvazlamadan önce ironik bir sürtük olduğum için karma. Pencere kenarına ve bana ayrılan üçüncü sıradaki i koltuğa doğru ilerliyorum. Josh iki sıra ileride ve tam ortada, en sevmediği yer.

Eğer bu önümüzdeki yıl için bir gösterge ise, sanırım ikimiz de mahvolduk. Defterimi ve kalemimi önümdeki masanın üzerine koyduktan sonra çantamı bir gümbürtüyle duvarla sandalyem arasındaki zemine fırlatıyorum. Wes yerine otururken masanın kaydığını ve saçımdaki sandalyenin muşambaya srtndğn hissediyorum. Uzun boylu. Benden çok daha uzun ve sandalyesini geriye itmesi için çok az yer olduğundan, masayı önümüze kaydırıyor

Cssesine uyum sağlamak için öne doğru.

Masa şu anda garip bir açıda duruyor ve yazı yüzeyiyle buluşmak için birkaç kez kamburumu çıkarmam gerektiğini fark ediyorum. Wes bıyık altından kıkırdıyor ve bunun bir şekilde bana yönelik olduğundan eminim. "zr dilerim," diye mırıldanıyor, onu duyabilmem için biraz eğilerek. "Buraya sığmak benim için kolay değil."

"Hayır. Sanırım yle değil." Gözlerim iri pazularına umutsuzca yapışan koyu gri gömleğinin üzerinden, geniş omuzlarını geçip yüzüne doğru bir yol izliyor. İnce bir tabaka halindeki kumlu kirli sakal, mükemmel açılı çenesini çiziyor ve bugün tıraş olmaya şendiği izlenimini veriyor. Uzun saçları yataktan yeni kalkmışım ve saçımı kestirmem gerekiyormuş gibi bir görünüm sergiliyor. Onu en son iki hafta önce grdğmdeki haliyle tamamen aynı. Bu kadar kısa bir süre içinde biriyle bu kadar yakinken sanal bir yabancıya dönüşmek ne kadar komik.

"Yazın geri kalanı nasıl geçti?" Ders henüz başlamamış olmasına ve diğer herkes sesinin yüksekliğini kontrol etme zahmetine girmemesine rağmen hâlâ alçak sesle konuşuyor. Bana doğru bakmıyor bile ve bunun diğerlerinin onun benimle konuşmaya başladığını fark etmemesi için olduğuna inanmak zorundayım. "Harika." Ses tonum hiçbir şeyin harika olduğunu göstermiyor. Değil

Yazımın geri kalanında. Bu konuşma değil. Oturduğu gerçeği değil

Yanımda ve o kadar güzel kokuyor ki gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak istiyorum.

Ama sonra yüzünü bana çeviriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bana bakıyor. Bu sefer gerçekten. Gözleri saçlarımı, gözlerimi, burnumun kenarına ve yanaklarımın üst kısmına dağılmış çillerimi tarıyor. Dudaklarımı. Bir an orada oyalanıyorlar ve acaba o neredeyse öpüştüğümüz anı mı hatırlıyor diye merak ediyorum. Onun yüzünün benimkine, benimkinin de onunkine doğru eğildiği ve son anda kıpırdanıp alnımdan öptüğü için dudaklarımızın zar zor temas ettiği öpücüğü. O öpücük o kadar da kötü değildi ama umduğum öpücük de değildi.

On beş yaşında olmak berbat bir şey.

"Koridorda Josh ve senin hakkında söylediklerim için özür dilerim," diye fısıldıyor, bana doğru daha da eğilerek. Sessizce afalladım. "Sadece sana yaptığı ve söylediği şeylerden hoşlanmadım ve bunu durdurmak zorundaydım."

"Selam, Wes." Arkamızdan çok neşeli bir kadın mırıldanıyor. Wes'in gözleri anında benimkilerden Lindsay Prescott'a kayıyor. Baş amigo kız. Onunla konuşmak için koltuğunda vücudunu yarıya kadar döndürüyor ve ben kıskanmaktan nefret ediyorum.

Bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.

Onlar sohbet edip flört eder ve yazları hakkında hikâyeler anlatırken ben dikkatimi odanın ön tarafına verip ziller arasındaki saniyeleri sayıyorum. Günde elli iki dakika Weston Kincaid'in yanında oturarak bunu başarabilirim. Yapabilirim. Ama zil çalıp Bayan Hayes sınıfı dikkat kesilmeye çağırdığı ve o da arkasını dönüp tekrar sınıfın önüne baktığı anda eli benimkine değişiyor. Ve sonra ayağı benimkine değişiyor.

Sonra eğilip sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor: "Bütün yıl sana bu kadar yakın olmak cehennem gibi olacak."

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Beşinci Bölüm

Günümüz

Joshua Brown'ı neredeyse anında **tanıdım**. Ama birinin onun adını söylediğini duyana kadar nedeninden emin değildim. Sonra her şey yerine oturdu ve kendimi biraz daha hızlı hareket ederken buldum. Biraz daha gayretle ameliyata girdim. Ameliyathanede bir uzman doktor ve bir stajyer vardı, bu yüzden içeri girdiğimde ve ameliyathane hemşiresi bana önlük giydirip eldiven taktığında tek yapabildiğim onların konuşmalarını dinlemektir.

Bu laparoskopik olarak yapılmıyordu, Josh'un yaralarının boyutu göz önüne alındığında bu beni gerçekten şaşırtmadı. Ama uzman doktorun ilk kesiyi stajyer doktorun yapmasına izin vermesinden nefret ettim. Josh hakkında sanki bir zamanlar tanıdığım bir insan değilmiş de üzerinde çalışılacak ve öğrenilecek bir bedenmiş gibi konuşmalarından nefret ettim. Ve bunu anlıyorum. Bu odada işler böyle yürüyor. Burası bir eğitim hastanesi ve doktorların insanları öldürmemek için öğrenmeleri gerekiyor. Böylece buraya getirilen bir sonraki adamı iyileştirmeye devam ediyorlar. Düzeltilmesi gereken fiziksel bedeni, onun bir insan olduğu duygusundan ayırmak çok önemlidir.

Ben de farklı değildim ve değilim.

Ama aslında Josh'tan çok kendi iyiliğim için nefret ediyordum.

Çünkü Joshua Brown bana Aria'yı düşündürdü. Aklımda hep bu şekilde yer etmişti ve sanki onun üzerinde onun için çalışıyordum. Son kez pencereden sürünerek çıktığından beri on yıldır görmediğim kız için. Bunca yıl sonra bile onu düşündüğümde göğsümün ağrmasına neden olan kız için.

Saatler sonra ve yeni bir vardiyanın başlangıcında onu kontrol etmeye gittiğimde, o oradaydı. Sanki evren benimle dalga geçiyordu ve onu çağırma ihtiyacı hissetti. Sanki uyan pislik, kaçırdığın her şeyi yeniden keşfet der gibiydi. O bir hayaletti. Bir serap. Hatırladığımdan bile daha güzeldi.

Yıllar boyunca onu düşündüm.

İlk başlarda, ben üniversiteye gittikten hemen sonra, sürekli bir şeydi. O gençti ve o geceyi yaşadık ve bu özel hissettirdi. Sanki uzun zamandır geliyormuş gibi. Sanki o ve ben hep birlikte olacaktı gibiydi. Onun bekaretini alan kişi olmam hoşuma gidiyordu. Gelecekte ne zaman biri ona bunu sorsa, düşünceleri otomatik olarak bana yönelecekti.

Ve hayatım darmadağın olduğunda, o oradaydı. Çevremde. Olmasına ihtiyaç duyduğum yerde.

İki yıl sonra, o artık on altı yaşında değilken ve ben de artık on sekiz yaşında değilken, nihayet eve geri döndüm. Ben yirmi, o on sekiz yaşındaydı ve her şey farklı hissettiriyordu. Artık trajedi ve kayıp değil, yeniden başlama ve ikinci şans kokuyordu. En azından annemin istediği buydu, her ne kadar ben bu acı hapi tam olarak yutamasam da.

Aria'yı görmek elimde olmadan yaptığım bir şeydi. Kimsenin bana onun ne kadar yasak olduğunu açıklamasına ihtiyacım yoktu. Onun yasak olduğunu biliyordum. Ayrı kaldığımız yıllar boyunca bu değişmemişti. Hatta yaşlarımızın mükemmelliği ve durumlarımızın kusurluluğu göz önüne alındığında şimdi daha da belirginleşmiş olabilirdi.

Ama tüm karanlığı yıkayacak parlak bir şeye ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Ve başka kimse yok.

Geriye dönüp baktığımda aptalca bir hareketti. Onunla iki yıldır konuşmamıştım ve ertesi gün tekrar gitmeyi planlıyordum. Gerçekten mümkün olan en kısa sürede. Ama ilk seferinde olduğu gibi o zaman da aramızda iyi tartışılmıştı. Bana bununla başa çıkabileceğini söyledi. Bana o iki yılı sorunsuz atlattığını söyledi. Bu canımı yaktı. Çünkü hayatım bana büyük bir aksaklık gibi geliyordu ve o da bunun büyük bir parçasıydı.

Sadece hatırlamak istediğini söyledi. İlk seferimizin tek seferimiz olmaması için. Aria her zaman anlarıyla ilgiliydi. Birlikte gizlice dışarı çıkıp çatısından yıldızları seyrederken ya da ağaç evinde saklanırken bana "Elimize geçen tek şey bu," derdi. "Sadece bir dizi an. Ve eğer şanslıysak, üzücü olanlardan çok harika olanlara sahip olacağız." Ben de kabul ettim ve son kez gözlerimiz açık, kalplerimiz kapalı bir şekilde bu işe giriştik. Ama gerçekten kapalı mıydılar?

Benimki kesinlikle hiç olmadı.

Princeton'a gitmek için evden ayrıldığımda, tatillerde geri dönüp onu göreceğimi düşünmüştüm. Ancak hayatın kaçınılmaz olarak planlarınızı altüst etme gibi bir huyu vardır. Annem hâlâ hayatımın büyük bir bölümünde anne ve babamla birlikte yaşadığım evde yaşıyordu ve ben bununla yüzleşemiyordum. Ve Aria'nın dünyamın bir parçası olmasına henüz hazır değildim. Ona hak ettiğini verecek kapasitede değildim. Her şeyi.

Princeton'daki dört yılımın tamamı onun etrafında dönmüş gibi hissettim. Babam da öyle ama o farklıydı. Üniversiteden sonra her şey değişti. Hayatım farklı bir rotaya girdi. Umduğum gibi bir hayat değildi, en azından tam olarak öyle değildi ve yollarımız hiç kesişmediğinde kendimi Aria'yı daha az düşünmeye zorladım. Genellikle, sadece geçerken ya da kardeşi Brecken ile konuştuğumda veya onu gördüğümde. Ama arada sırada, özellikle karanlık anlarda ya da gece geç saatlerde, birlikte geçirdiğimiz zamanları yeniden yaşırdım. Hayatın benden uzak tutmaktan zevk aldığı kızı merak ederek gülümserdim.

Bugüne kadar.

Ta ki Joshua Brown masama gelene kadar.

Beklenmedik bir şeydi ve hızla kutsal bok anına dönüştü. Gerçek bir an çünkü o beni görmeden tam bir saniye önce ben onu gördüm ve karşımdakinin gerçekten o olduğuna inanamayacağım kadar şaşırmış olsam da gözlerimi başka tarafa çeviremedim. Ve bu kısmın yaşadığım şokla hiçbir ilgisi yoktu.

Saçları tıpkı hatırladığım gibi, uzun, kalın, vahşi koyu bukleler. Gözleri hâlâ bana yaz gökyüzünü hatırlatan o ışıltılı mavi. Gülümsemesi hala büyük, parlak ve nefes kesici. Ama diğer her şey farklı. Yanakları incelmış, ergen bebek yağlarının kalıntılarını kaybetmiş. Vücudu kesinlikle bir kadına ait; daha dolgun göğüsleri, kıvrımlı kalçalarına ve muhteşem poposuna doğru eğimli küçük dar bir beli var.

Tanıdık ve yeninin mükemmel bir birleşimi. Beklenen ve beklenmeyen. İstedğim ama asla sahip olamadığım her şey.

Brecken'ın yıllar boyunca ona benim hakkımda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. O ve ben artık pek sık konuşmuyoruz ve Aria hakkında da nadiren konuşuyoruz. New York'tan ayrıldıktan sonra onu hiç sormadım. Hiç bilmek istemedim. Kardeşine daha fazla bir şey soramayacak kadar çok, çok suçlu hissettim ve erkekler eski arkadaşlarıyla görüşürken genellikle küçük kız kardeşlerinden bahsetmezler. Hayatım hakkında ne bildiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama burada yaşadığım ve çalıştığım hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeğini göz önünde bulundurursak, çok fazla olduğundan şüpheliyim.

Ön kolum kan çanağına dönmüş gözlerime dayanırken gözlerim kapanıyor. Birkaç dakika soluklanıp uyumaya çalışmalıyım ama Aria'yı aklımdan çıkaramıyorum. Gülümsemeden duramıyorum. Acaba benden nefret ediyor mu? Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim. Demek istediğim, onu iki kez becerdim ve ikisinden sonra hemen ayrıldım. Bu da bir pislik olduğunu göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve yüksek sesle inliyorum. Telefonumu kaydırarak kontrol ediyorum ve Josh'un hemşiresi Vanessa'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Joshua Brown'ın karnı şiş ve sert. Lütfen değerlendirmeye gelin.

Ameliyat sonrası karın bunların ikisi de olabilir, ama Vanessa bu işi hiçbir şeyle bir şey arasındaki farkı anlayacak kadar uzun süredir yapıyor. Ben de yorgun kıcımlı kaldırıp cerrahi yoğun bakım ünitesine geri dönüyorum. Vardığımda Vanessa çoktan oradaydı ve Aria sandalyesinde oturmuş, dikkatle izliyordu, gözleri Josh'un artık sadece önlüğüyle örtülü olan vücuduna odaklanmıştı.

"Muhtemelen dışarıda beklemelisin," diyorum ona. Sesim onu ürkütmüş gibi başını bana doğru çeviriyor ve sonra başını hayır anlamında sallıyor. Bu kararlı bir hayır, gitmemi sağlamaya çalışıyorsan bile siktir git, hayır. Sanırım aynı şeyi dinleyicisi olduğu için mutlu görünmeyen hemşireye de söylemiştir. "Cidden, Aria. Bunu görmene gerek yok."

"Gitmiyorum."

Onunla tartışarak hiçbir yere varamayacağımı herkesten iyi biliyorum. Görüşünü engellemek için önünde durmak için hareket ediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmama izin veriyor. Onu terk etmek istemiyor ama bunu da görmek istemiyor. Önlüğünü yukarı çekiyorum ve karnının tam da Vanessa'nın tarif ettiği gibi olduğunu görüyorum. Elimle yokluyorum ve olması gerekenden daha sıcak ve çok daha sert olduğunu fark ediyorum. "Ateşi var mı?"

"Yüz nokta altı."

"Tansiyonu nasıl?"

"Stabil. Altmış dörde bir yirmi iki. Kalp atış hızı bir on üçte hafif taşıkardı."

Başımı salladım ve stetoskopumla dinlediğimde bağırsak sesi gelmedi.

Kahretsin. "Ne yapıyorsun?" Aria usulca soruyor, sanki korkuyormuş gibi

ama bilmek zorunda.

"Sadece muayene ediyoruz," diye aynı yumuşaklıkta cevap veriyorum.

"Evet, kesinlikle şişmiş," diyorum yanımda duran Vanessa'ya nazikçe.

"Bir istatistik istiyorum

ve birinin ameliyathaneyi arayıp hazırlamalarını söylemesi gerekiyor. Tahminimce bağırsakları iflas etti."

Vanessa başını sallar. Kalçasına takılı telefonu eline alarak bir numara çevirir ve ardından karşı taraftaki kişiyle konuşmaya başlar. Birkaç dakika sonra, "Nakil ekibi yolda ve hem tomografi hem de ameliyathane alarma geçirildi" der.

"Harika." İşini bilen ve oyununun zirvesinde olan bir hemşireden daha iyi bir şey olamaz. Gitmek için dönüyorum. Tomografinin tamamlanması sadece birkaç dakika sürecek ve ameliyathaneye gitmem gerekiyor. Bu işte bir stajyer istemiyorum. Bağırsağı incelediğimizi biliyorum ama o çürük--

"Dr. Kincaid," diye araya giriyor Aria, bana doğru bir adım atarak kaçışımı engellerken beni geri çekecek kadar yüksek sesle. Hemşire etrafımızdan dolanıyor ve kibarca odadan çıkıyor. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Mavi gözleri alev alev yanıyor ve şu ana kadar dikkatimi çekmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. "Karnı şiş ve sert. Ayrıca hafif ateşi var. Bağırsağında bir delik olduğunu ya da dalak onarımının açılmış olabileceğini tahmin ediyorum. Ama emin değilim ve neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene kadar onu tekrar açmak istemiyorum. Onu tomografiye göndereceğim ve ardından muhtemelen tekrar ameliyata alacağım."

Beni itti. Sertçe. Biraz çaba sarf etmiş olmasına rağmen, her şeyden çok şoktan geri adım atıyorum. "Lanet olsun," diye bağılıyor, beni tekrar iterek. "Benimle lanet İngilizce konuş! Benden nefret mi ediyorsun yoksa başka bir şey mi bilmiyorum. Ama lütfen," adrenalini azaldıkça çökmeye başlıyor, ifadesi kalp ağrısı ve yenilgiyle işkence görüyor, "sadece konuş benimle. Size Dr. Kincaid diyeceğim. Sizinle sadece Josh hakkında konuşacağım. Sadece," diye gözyaşlarını geri çekti, "bana neler olduğunu anlat ki anlayabileyim. O benim dünyadaki en iyi arkadaşım. Onu kaybedemem."

Tanrım... bu kız.

"Tamam," diyorum usulca, elimi uzatıp saçlarının bir kısmını yüzünden çekiyorum, ona dokunmak istiyorum ama bunun doğru bir şey olmayabileceğini fark ediyorum. Dengemi yeniden kazanırken elim hemen yere düşüyor. O küçük, kalbi kırık konuşmada değinmek istediğim o kadar çok şey var ki, ama şimdi gerçekten zamanı değil. "Bağırsağındaki o bölge mi? Sana daha önce bahsettiğim mi?" Başını sallıyor. "Sanırım orada kanayan ve vücuduna onu hasta eden şeyler sızdıran bir kesik olabilir. Bunu doğrulamak ve nereye gireceğimi bilmek için bir CAT taraması yapacağım ama önümüzdeki bir saat içinde onu ameliyat edeceğim."

"Ben... o..." Umutsuzca kendini tutmaya çalışarak titreyerek nefesini içine çekiyor ve yavaşça dışarı üflüyor. "O iyi olacak mı?"

"Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım, Aria." Gözlerim onunkileri bulurken elim üst kolunu sıkıyor. "Sana söz veriyorum, yapacağım."

"Biri beni bilgilendirecek mi?" "Vereceklerinden emin olacağım."

Gülümsemeye çalışıyor ama sulu gözlerle bana bakarken pek bir şey olmuyor. "Seni ittiğim için özür dilerim. Tüm bu durum beni gerçekten sinirlendirdi. Korkuyorum ve çok uzun zamandır uyumadım ve olması gerektiği halde hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor."

"Anlıyorum." Ve anlıyorum. Nasıl çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu.

"Başka bir doktor olsaydın bunu yapacağımı sanmıyorum," diye benden çok kendi kendine söyleniyor. Başını yavaşça sallıyor, yüzünde beni zorladığına inanamıyormuş gibi alaycı bir gülümseme var. Zerre kadar umurumda değil. Aslında onu hala duygusal olarak şarj edebilmeyi seviyorum. "Böyle yalnız kaldığımızda bana Wes diyebilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyor ve onu bırakıp kapıya yöneliyorum.

Ama gitmeden önce ona geri dönüyorum. "Senden kesinlikle nefret etmiyorum," diyorum kapının eşiğinde duraksayarak. "Hiç etmedim. Açıkçası hep tersi olduğunu düşünmüşümdür."

Gözyaşlarını silerek esprisiz bir kahkaha atıyor. "Ben de senden nefret etmiyorum. Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, gidip arkadaşımın hayatını kurtarabilir misin?"

"Elbette." Ona bir göz kırpıyorum ve sonra gidiyorum. Koridora çıkmadan önce yoğun bakım ünitesinde hızlı adımlarla yürüyüp ameliyathaneye doğru yol alıyorum.

İtiraf etmeliyim ki Boston'a geri dönmek ilk tercihim değildi. Hastaneleri dünyanın en iyilerinden olsa bile. Annem, ben bursumu seçmeden kısa bir süre önce oldukça ağır bir kalp krizi geçiren inanılmaz bir adamla yeniden evlendi. Buradakine başvurdum çünkü onlara çok uzak değildi ve bana ihtiyaçları olduğu için yakın olmak istedim ve tekrar o evde yaşamak zorunda değildim.

Ve gizliden gizliye, sanırım hep geri dönmesini ummuştum. Ya da belki de şimdi ona baktığımda öyle hissediyordumdur. Hayatımın büyük bölümünde Aria Davenport için deli oldum ve sonra gittim. İki yıl sonra, onu tekrar terk etmek için geri döndüm.

Bu yeniden başlama gibi hissettiriyor. İkinci bir şans gibi.

Birdenbire keşfetmek istediğim ikinci bir şans.

Altıncı Bölüm

Süzülüyorum. Ben nasıl yüzüyorum? Güçlü bir antiseptik sabun ve tuhaf bir şekilde tanıdık gelen odunsu bir kolonya kokan sıcak, güçlü bir vücuda bastırılmış durumdayım. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. "Ne yapıyorsun?" Diye mırıldandım. Boğazım o kadar kuru ki, sanki kum yutmuşum da pamuk toplarıyla yıkamışım gibi hissediyorum.

"Seni yatan koltuğa götürüyorum," diyor Wes, dudaklarının kenarında alaycı bir sırıtışla, yeşil gözleri muziplikle dolu. "Yatağının üzerinde kambur dururken çok rahatsız görünüyordun ve hemşireler ameliyattan sonra Josh'u yatağa geri sokmakta zorlandılar."

"Beni uyandırabilirdiniz, ben de yürürdüm."

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Beni nazıkçe yere bırakıyor, sırt üstü yatırıyor ve yatağın ayak ucundan beyaz bir battaniye alıyor. Açıyor ve beni sıcaklığıyla kaplıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki bir daha şikâyet edecek gücü kendimde bulamıyorum.

"O nasıl?" Başımı yatağa çevirerek soruyorum. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Kendimi alternatif bir gerçeklikte gibi hissediyorum. Gece ve gündüz artık yok. Onu tekrar yatırdıklarında nasıl uyanmadım? Tanrım, gerçekten bayılmış olmalıyım. Onu dışarı çıkarmadan önceki gibi görünüyor.

"İyi. Daha iyi oldu. Bağırsağında sızıntı yapan küçük bir yırtık vardı ama onu onarabildim. Karaciğerindeki çürük iyileşiyor ve dalağındaki onardığım yırtık mükemmel bir şekilde duruyor."

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi dışarı üflüyorum, gözyaşlarımı yutarken ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum. Wes'in önünde tekrar ağlamak istemiyorum ama her şeyden o kadar bunalmış durumdayım ki duygularımı zapt etmek neredeyse imkânsız. Yaşam ve ölümün daimi sarkacı sanki etrafımda bir ileri bir geri sallanıyormuş gibi hissediyorum. Çok az uykuyla karışık gece/gündüz sürekliliği de bana iyilik yapmıyor.

"Ameliyat sırasında beynindeki şişlik biraz arttı. Bu oldukça yaygın bir durum ve ilaçlarla kontrol altına almayı başardık. Sanırım nöroloji onu biraz daha sakinleştirici olarak tutmayı planlıyor."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha geçiyor. "Bu çok gerçeküstü. Bunların nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

"Polisin elinde herhangi bir ipucu var mı?"

Başımı salladım. "Onlarla ben konuşmadım. Tyler konuştu. Sanırım yarın bir ara geri gelecekler." Saatile bakıyorum ve iç çekiyorum çünkü saat sabahın üçünü geçiyor. "Tanrım, yarınmış. Her neyse, umarım bazı cevapları vardır."

Wes başını sallar ama başka bir şey söylemez ve bu durum giderek garipleşmeye başlar. Söylenmemiş o kadar çok şey var ki. Ve aradan geçen onca yıl. Her zaman cevabını istediğim sorularım var. O da benim için aynı şeyleri düşünüyor olabilir. Ayrılma şeklimiz, bitişimiz... şey, acımasızcaydı. En azından benim için. Ergen kalbimin buruşup ölecekmiş gibi hissettiği zamanlar oldu. Onun için de böyle olup olmadığını bilmiyorum ama ondan bir daha haber alamadığımı düşünürsek, bundan şüpheliyim.

İlk gittiğinde gideceğini ve bu kadar olacağını biliyordum. Bunu bekliyordum. Yine de acıttı. Acıdan da öte. Ama sonra iki kez geri geldi.

Yıllar sonra, kendime engel olamadım. Ona karşı hislerim hiç değişmemişti. Hatta mümkünse daha da güçlenmiş olabilirlerdi.

Onunla birlikte olmak istedim.

Ertesi sabah tekrar gideceğini söylediğinde bile. Tatlı ve şefkatliydi ve bana sevgiye benzediğine inandığım bir şekilde bakıyordu. Beni uyardı ama ona inanacak gücü kendimde bulamadım. Ya da belki sadece durmak istemiyordum. O anıyı istiyordum. Sadece sonrasının nasıl olacağını bilmiyordum. Onun tekrar gitmesi daha fazlasını beklemediğim anlamına gelmiyordu. Bekliyordum. Beni orada olduğuna inandırdı, tam eşikte. Sadece birkaç yıl uzakta. Takip eden yıllarda, bu yanılsamayı kendimin yarattığını fark ettim.

Başımda duruyor ve keşke her şeyi hatırladığım gibi hatırlamasaydım diyorum. Keşke bunların bir kısmı zamanla dağılsaydı. "Farklı görünüyorsun," diyorum elimde olmadan.

"Sen de öyle."

"Görüyorum ki istediğini almışsın."

Yüz ifadesi sertleşmeden önce kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir doktorsun."

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bana ne olduğunu sormuyor. Hayatımda ne yaptığımı. Belki zaten biliyordur, ama yine de olmaması gereken bir şekilde acıtıyor. Sanki bu konuşmaya devam edecek kadar bile umursamıyormuş gibi. Kapıyı açtım ve yüzüme kapattı.

"Teşekkür ederim," diye başlıyorum ama boğazım tıkanıyormuş gibi hissediyorum ve temizlemem gerekiyor, "Josh'la ilgilendiğin için."

Gözleri benimkilere odaklanıyor, içinde bir iç savaş yaşanıyor. "Josh'a bakmak benim işim," diye başlıyor yavaşça, hesaplayarak, sanki Sözlerine verdiğim tepkiyi ölçüyordu. "İlk yatırıldığında benim hastamdı, şimdi de benim hastam. Cerrahi servisinde olduğu sürece de öyle olmaya devam edecek."

"Doğru. Tabii ki."

Şimdi ondan uzaklaşıyorum, arkadaşşıma bakıyorum ve Wes'in ipucunu alıp gideceğini umuyorum. Şu anda içimde eski bir kalp kırıklığına ekleyemeyeceğim kadar çok acı var. Josh'un ölesiye dövüldükten sonra komaya girmesi ve yirmi dört saat içinde iki ameliyat geçirmesi kaldırılabilir bir yük değil. Ve şimdi de Wes. Bu çok fazla.

Eli saçlarımın arasından geçiyor ve onu ne kadar itmek istesem de yapamıyorum. Nedenini açıklayamıyorum ama onun dokunuşu benim için her zaman daha fazlası olmuştur ve bu ihtiyaç anında bana sağladığı rahatlık ölçülemez. Bu aynı zamanda benim felaketim. Umutsuzca gözyaşlarımı dizginlemeye çalışırken çenem titriyor, burnum ve gözlerim yanıyor.

Yüzü yüzüme yaklaşıp kadar diz çöktüğünü hissediyorum. "Josh benim hastam Aria ve ben işimi çok ciddiye alıyorum." Ona dönüyorum. Sesinde beni buna zorlayan bir şey var. "Ama seni tekrar görmek..." Sözünü kesiyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yıllar boyunca seni düşündüğümü söylesem çok mu abartmış olurum? Seni merak ettim." Parmakları yanağımın çizgilerini takip ederek saçlarımın arasından geçip başımın arkasını kavrayıncaya kadar yukarı çıkınca nefesim kesiliyor. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Bana bakma şekli kendimi ağırlıksız hissettiriyor. "Uzun zaman olduğunu biliyorum ama öyle hissettirmiyor, değil mi?" Başımı sallıyorum, bunun ne olduğunu tam olarak ifade edemiyorum. "Az önce yatak odamın penceresinden tırmanmışsın gibi geliyor."

"Öyle." Onun düşünceleri benim birkaç saat önceki düşüncelerimi yansıtıyor. Sesim kısık, Josh'un makinelerinin ve hastane işlerinin gürültüsü arasında kaybolup gidiyor. Sözlerimi yakalamak için başını aşağı eğiyor, yüzü şimdi benimkinden birkaç santim uzakta. Yakınlığı çok fazla. Buna dayanamıyorum. Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Bunca zaman sonra seni tekrar gördüğüme inanamıyorum."

Çok zor yutkunuyorum. Onun hiçbir fikri yok. O benim ilk her şeyimdi. İlk aşkım da dahil. O zamandan beri her erkeği onunla kıyasladım. Drew dahil. O da bu hastanede doktor olarak çalışıyor. Muhtemelen

birbirlerini tanıyorlar. Eminim tanıyorlardır. Drew acil serviste çalışıyor ve Wes de travma cerrahı. Bu düşünce nedense midemi bulandırıyor.

Gözlerim kollarındaki kaslarda geziniyor. Önlüğünün kolu her an yırtılacakmış gibi görünüyor. "Hatırladığımdan daha iriymişsin," diye yorum yapıyorum ve sonra anında irkiliyorum. Ben ve ağzım. Yemin ederim, ne zaman gerilsem beynimle bağlantım tamamen kopuyor sanki. Gülüyor ve alnını benimkine değdiriyor. Ve bu muhtemelen tuhaf ya da yersiz olarak değerlendirilse de öyle değil. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi geliyor. Muhtemelen bunu daha önce onlarca kez yaptığı içindir.

"Aria," diye fısıldıyor bana doğru, tatlı nefesi dudaklarımı gıdıklıyor. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

Benim küçük tuhaflığımı hatırlamasını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Ama yine de, çatımda bana ilk öpücüğünü vermeden önce çenemi kapatamamıştım. Ya da ondan aylar sonra beni ilk kez soyarken. Ve kesinlikle içime ilk girdiğinde konuşmaya başladığında da. Adamın sonuna kadar dayanması şaşırtıcı.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Her zaman öyleydin." "Kötü bir şekilde mi?" *Sanki bilmiyormuş gibi.* "İyi anlamda. Eğlenceli bir şekilde."

"Eğlenceli bir yol." Kelimeleri test ederek sırtıyor. "Senin için sadece bu muyum?"

"Şey." Gülüyorum çünkü elimde değil. "Seni on yıldır görmediğimi düşünürsek, benim için ne olduğunu söyleyemem."

"Tamam. Bunu sana vereceğim. Şimdilik," diye ekliyor ve ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum. Wes benden uzaklaşıyor ve boyuna göre ayağa kalkıyor. Başını eğiyor, alnına dökülen açık renk saçları onu çok sevimli bir şekilde çocuksu gösteriyor ve bana anılarımdaki genç kızı hatırlatıyor. "Gitmem gerekiyor. Ama daha sonra onu kontrol etmek için geri geleceğim."

"Tamam," diyorum, sesim aniden daha fazla gözyaşıyla kalınlaşıyor. *Neyim var benim böyle?*

"Sana söz veremem, Aria. Ama Josh her şeye rağmen iyi görünüyor ve nöroloğun muayenesinin çok iyi geçtiğini söylediğini duydum."

"Teşekkür ederim." Bunun üzerine gülümsedim. Kendimi toparlamam gerekiyor. Odadan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ağırlığım bastırıldığında gıcırta çıkaran sandalyede başımı geriye atıyorum. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Joshua Brown. Kendini toparlasan iyi edersin çünkü burada işler benim için fazlasıyla gerçek olmaya başladı ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum." Yanıt yok. "Kahretsin Josh, sana ihtiyacım var. Bu konuda başka kiminle konuşabilirim?" Hâlâ bir şey yok. "Uyandığında ve sana Weston Kincaid'in seni iki kez ameliyat eden kişi olmakla kalmayıp benimle flört ettiğini söylediğimde altına sıçacaksın. Bu o olmalı. Ve bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Korkunç bir şey. Ve bu işte berbat." Koltuğumda biraz daha dik oturup ona bakacak şekilde ayarlama yaparken ekliyorum.

Arkadaşıma uyanmasına ihtiyacım var.

Onun iğneleyici, kesici sözlerine ihtiyacım var.

Çünkü Wes'le ilgili hiçbir şey kolay değildir. Ama zamanı geldi. Çok uzun zaman oldu. Geçmişimdeki şeytanlarla yüzleşmeliyim ki ilerleyebileyim. İnsanların hep söylediği bu değil mi? Geçmişinden kaçamazsın. Seni defalarca incitmiş olsalar bile.

Harika.

Bu, aslanın inine geri dönmek istediğim anlamına da gelmiyor. Kendimi zaten yaparken bulduğum gibi ona teslim olmak istemiyorum. Yıllar önce beni terk etmesinin bana ne yaptığını ona söylemek istemiyorum. Kalbimin tekrar kırılmasını istemiyorum. Yaptığım tek şey buymuş gibi hissediyorum ve üçünden ikisinin sebebi Wes.

Olgunluk bilgeliği duygusal aptallığa karşı koruma sağlamaz.

Weston Kincaid'in mesafesini koruması gerekiyor. Yani dostane ve arkadaşça davranmak istiyorsa, harika. Bunu yapabilirim. Hatta ona zarar vermekten

Yıllar önce beni. Ben böyle iyiyim. abuk affeder ve unuturum. Sayılır. Biraz. Yani, çoğu zaman.

"Ona söylemeyeceğim, Josh." Aldığım tek yanıt, o lanet olası tp aracılığıyla ciğerlerine girip çıkan havanın vınlaması oluyor. "Zaten artık söyleyecek bir şey yok. Bununla bir şey yapabilecek gibi değil, bu yüzden bu beni bir sürtük yapmaz, tamam mı?" Onunla bu şekilde konuştuğum için kendimi çok aptal hissediyorum. "Tamam." Sandalyeme geri yaslanıyorum, başımı hafif yumuşak plastiğe yaslıyorum ve battaniyeyi omuzlarımla üzerine çekip vücudumu altında kıvırıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve derin nefes alıyorum.

Buradan nefret ediyorum. Josh'ın dövülerek komaya sokulmasından nefret ediyorum. Bunu kimin yaptığını bilmediğimizden ve hala dışarıda olmalarından nefret ediyorum. Weston Kincaid'in benimle flört etmesinden nefret ediyorum.

Ben de onunla flört etmekten hoşlandığımı için nefret ediyorum.

Yedinci Bölüm

"Uyan, uyuyan güzel," diye yumuşak bir ses kulağıma yakın bir yerde şarkı söylüyor. Kıpırdanıyorum, beceriksizce hareket ediyorum, boynum ve sırtım kaskatı kesilmiş. "Sana yemek getirdim."

Sırıttıyorum. "Şişmanlatıcı bir şey olsa iyi olur. Ve kızarmış. Uzun zamandır kızarmış bir şey yememiştım."

"Buna inanıyorum," diyor Tyler kıkırdayarak. Sert hastane ışıklarına karşı gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Gerçekten ne kadar uyuduğumu merak ediyorum. Başımdaki ağrıya bakılırsa çok uzun sürmemiş gibi geliyor. "Haydi, Aria. Kaldır kıcını. Yemek yemen lazım. Tükeniyorsun."

Hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdandım. "Sen Tanrı'nın bir lütfusun." Yuvarlanıyorum, doğruluyorum ve başımı döndürerek sertliğimi biraz hafifletmeye çalışıyorum. Tyler, tertemiz tıraş olmuş, yeni duş almış yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Tüm kadınlar için kötü hissediyorum." Ona gülerek başımı sallıyorum. "Senin kadar iyi görünen erkeklerin eşcinsel olması hiç adil değil."

O da gülüyor. "Kadınları denedim. Bana göre değillerdi."

"Ben de," diye mırıldanıyorum ve kaşları saç çizgisine çarpıyor. Sadece omuz silkebiliyorum.

Sonra gözlerim onun elini gördü. "Ne oldu lan?"

Tyler şişmiş, morarmış ve sızıntı yapan sağ eline bakıyor. Daha önce de böyle miydi? Hatırlayamıyorum. "Bir duvara yumruk attım."

"Duvarı mı yumrukladın?"

Utangaç bir şekilde başını sallıyor. "Sadece çok... kızgındım. Çok sinirlenmiştim. Kendimi kaybettim. Bu yüzden duvarı yumrukladım."

"Yumruğunla mı?"

Bir başka utangaç baş
sallama.

"Peki, bunu gizli tutun, avukat bey." Tyler sırtıtmaya zorluyor ama gözleriyle tam olarak buluşmuyor. "Kırıldı mı?"

"Hiç sanmıyorum. Hissettiğinden daha kötü görünüyor."

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimde bilmem kaçınıcı kez yaşlar birikiyor. Onlar için kendime kızıyorum. Tıpkı Tyler'ın çaresizce sinirlenip duvarını yumrukladığı gibi. Ben ağlayanlardan değilim.

"Bu en kötüsü," diye kabul ediyor ve yaralanmamış büyük eliyle yüzümü kavırıyor. "Ne kadar kalabilirsin?"

"İhtiyacım olduğu sürece. Bir galeri sergisi için New York'ta olmam gerekiyordu. Ama her neyse, asistanım Lydia orada. Sanatım bekleyebilir." Aslında, bu konuda biraz korkuyorum. Bu açılış büyük. Kariyerim için çok önemli ve gerçekten orada olmalıyım.

Gülüyor. "Ya da değil. Travma ve trajedi sanatın malzemesi değil midir?" "Onun gibi bir şey." Mizahsızca gülümsüyorum. "Saat kaç?"
Bakıyorum

Pencereye doğru bakınca havanın karanlık olduğunu ve yağmur yağdığını fark ettim.

"Saat yediye geliyor. Bir süreliğine ofise gitmeden önce uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim." Kaşlarını çatıyor ve bunun onu üzdüğünü biliyorum. "Hemşireyle konuştum, çok uzun bir gece olduğunu söyledi." Başımı salladım. "Ama şimdi daha iyi mi? Başka bir ameliyat mı yaptılar?" Oturduğum yerden bir kez daha başımı sallıyorum, bir sandalyede oturup bir zamanların sevgilisiyle flört ederek ve Josh'un uyumasını izleyerek geçirdiğim geceyi siliyorum.

"Yaptılar. Daha iyi olup olmadığını anlamamın bir yolu yok. Bana ne söylerlerse ona göre hareket ediyorum."

"Neden gidip kendine bir duş almıyor ve kıyafetlerini değiştirmiyorsun? Biraz mola ver. Otuz saattir buradasın ve kötü görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. "Polis geldiğinde burada olmak istiyorum." Bir *pfft* sesi çıkarıyor. "Daha sonra gelecekler."

"Muhtemelen hayır." İç çekiyorum, öne doğru eğilip Josh'un buz gibi eline dokunuyorum. Bu sıcaklığın ateşinin düştüğü anlamına gelmesini umuyorum. Rina ve Margot'ya mesaj atardım ama ikisinin de çalışmak zorunda olduğunu biliyorum ve onları endişelendirmek istemiyorum. Özellikle de vardiyalarının başında.

Ayağa kalkıyorum, sert kaslarımı bükerek ilerliyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Kendimi bok gibi hissediyorum. Bir duş, biraz yemek ve biraz daha uyku gerçekten işime yarayabilir.

"Tamam, gidip duş alacağım. Ama geri geleceğim."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Tyler yediği şeyden bir ısırık alarak soruyor. Her ne kadar uzun zamandır bir şey yememiş olsam da, duş fikri daha cazip geliyor.

"Bir söz. Çünkü ben gidiyorum. Kendimi kullanılmış bir mendil gibi hissediyorum ve burada geçirdiğim uzun saatlerden sonra üstümü değiştirip duş almam gerekiyor."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Şimdi bana gülüyor. Muhtemelen akılsızca saçmaladığım ve kendimi tekrarladığım için.

Ona doğru yürüyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "Bir değişiklik olursa arayacak mısın?"

Başını sallıyor, yemeğinden bir ısırık daha alıyor. Tabağındaki patatesten bir parça kapıyorum ve beni uzaklaştırıyor. "Tabii ki tatlım. Şimdi git. Kokuyorsun."

Omzuna vuruyorum ama bana söyleneni yapıyorum. Josh'a hoşça kal öpücüğü veriyorum, geri döneceğime söz veriyorum ve sonra kapıdan çıkıyorum. Aceleden kahvaltımı bile unutmuşum ama umurumda değil. Daha sonra bir şeyler bulabilirim. Yemek listemin en altında.

Ama kahve değil, belki bir de yaban mersinli muffin, çünkü birden midem hoşnutsuzluğunu dile getirmeye başladı. Birinci kat boyunca yürürken, onu gördüğümde buralarda bir yerde olan kahve dükkanını bulmaya çalışıyorum. Drew. Eski sevgilim. Kalabalık koridorun ortasında

donup kalıyorum. Etrafımdan insanlar gelip geçiyor. Başka bir doktorla
gölüşüyordu.

Tanrı bilir neler konuşuyorlardır. Yeterince arkadaşız. Eski sevgililer için. Bunu düzeltmeme izin ver. *Benimle* arkadaş. Hala mesaj atıyor ve arıyor, ama ben karşılık vermiyorum.

Her zaman, bir buçuk yıldır birlikte olduğunuz biriyle ilişkinizi bitirdiğinizde, bunun bittiğini varsaymışımdır. Sevdiğinizi iddia ettiğiniz biriyle kanka-arkadaş olmazsınız. En azından ben hep böyle düşünmüşümdür. Belki de yanılıyordum. Çünkü Wes'i seviyordum, arkadaşlık ve daha fazlasıydı. Ama Drew ve ben daha fazlası olmadan önce hiç arkadaş olmadık, belki de fark budur?

Belki de benimle oynadığı akıl oyunlarından bıkmışımdır.

Bilmiyorum. Sadece uykuya ihtiyacım olduğunu biliyorum çünkü aşırı duygusal beynim şu anda pek bir anlam ifade etmiyor. Başı bana doğru hareket etmeye başlıyor, gri gözleri onun yolunu takip ediyor ve o beni göremeden soluma dönüp çıkışa doğru fırlıyorum. Hastanenin hangi bölümünde olduğumu bile bilmiyorum ama umurumda değil. Çıkış çıkıştır.

Dışarı çıkana kadar.

Yağmur yağıyor. Teksas büyüklüğünde bir fırtına gibi, öyle ki caddelerin kenarlarından nehirler halinde su akıyor. Buraya Uber ile geldim. Acelem ve dağınıklığım vardı ve sadece bir otopark ya da garaj bulmaya çalışmak için araba kullanmak istemedim. Ancak saat sabahın yedisi bile değil ve hiçbir yerde yardımcı olabilecek bir şey göremiyorum.

Sağ tarafımdaki bir garajın yanından geçen cadde hariç. Sonra bir taksinin uçarak geçtiğini gördüm. Sonra bir tane daha. Havayı içime çekerek başımı yere eğiyorum ve muson yağmuruna doğru koşmaya başlıyorum. Buz gibi soğuk yağmur üzerime yağıyor, saçlarımı ve kıyafetlerimi anında ıslatıyor, çünkü üzerimde mont yok. İnanılmaz. Şimdi caddeye doğru koşarken, yanımdan geçen başka taksi görmüyorum. Bu beni duraklatıyor, az önce boşalttığım çıkışa dönüp bakıyorum. Geri dönüp bir Uber çağırmalıyım. Yüzümden aşağı su akıyor, görüşümü engelliyor, ama tam geri döndüğümde

Birine çarptım ve geriye doğru yere dūřtım, sert, ıslak bir sıçrama ile kıcıımın üzerine indim.

"ok özür dilerim," diyor beni yere dūřren kiři, yardım etmek için koluma uzanıyor. Beni zahmetsizce kaldırıyorlar ve yüzümdeki keçeleşmiş saçları silip gözlerimi temizlediğimde, onun Wes olduğunu görüyorum. Tabii ki Wes'ti. Neden bu hastaneye gelip giden diğer insanlardan biri olsun ki? "Burada ne halt ediyorsun?" diye tersliyor, sesi özür dilemekten suçlamaya dönüşüyor.

"Aptal bir taksi arıyordum, sonra fark ettim ki Uber'e binsem daha iyi olacak," diye bağırıyorum, karanlık yüzüne bakarak. O da benim gibi sırlıslıkla. Yalnız o mont giyecek kadar zeki, ben ise dn gecek telaşıyla benimkini unutmuşum. "Senin bahanen ne?"

"Benim mi?" diye bağırıyor inanamayarak. "Garaja gitmek için koşuyordum ki arkamdaki kişi aniden durdu ve ben de ona çarptım. Ve bu sen olmalıydın. O kadar insan arasından sadece sen paltosuz ya da plansız bir şekilde yağmur fırtınasına koşabilirdin."

"O zaman git," diye bağırıyorum, sesim giderek yükseliyor, kaldırımı vuran yağmurun sesiyle yarışıyor. "Seni durdurmayacağım."

"Lanet olsun, Aria." Kararsızlıkla bana bakıyor, ağzına su damlarken dudaklarını yalıyor. "Sırlıslıkla olmuşsun ve titriyorsun." Ceketini çıkarıp omuzlarıma atıyor. Baştan ıkarıcı derecede sıcak ve ii çoğunlukla kuru. Onun gibi kokuyor. Kolonya, yağmur ve o kadar harika bir erkek kokusu ve tanıdık bir şey ki, durduramadan hıçkırır hıçkırır ağlıyorum. Gerçekleşmemiş hayaller gibi kokuyor. Resim yaparak, yazarak, şarkı söyleyerek ve hatırlayarak uyanık geçirilen geceler gibi. Özlem, sızı ve derinlerde yatan acı gibi. Çok uzun zamandır üzerinde durmama izin vermediğim kayıp bir aşk gibi.

Her şey aniden üstüme yığılıyor.

Josh ve Wes ve hatta lanet olası Drew. Ama şu anda tek gördüğüm Wes.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, ani duygu seli karşısında kafasının karıştığı belli.

Ama elimde değil. Acı verici bir nostaljiye kapılıyorum, o kadar güçlü ki şiddetle ürperiyorum. Kollarımı ona dolayarak, kendimi durduramadan başımı sıırılsıklam ıslak göğsüne yaslıyorum. Açık mavi önlüğü vücuduna yapışmış, kesik göğsünün ve karnının her mükemmel çizgisini ortaya çıkarıyor. Paltosu olmadan o da benim gibi sıırılsıklam. Nefes alırken nefesim yanıyor, umutsuzca parçalanmış ciğerlerime hava çekmeye çalışıyorum.

Kontrol edemiyorum.

Ona hayatım buna bağlıymış gibi tutunuyorum, çünkü şu anda bundan kesinlikle eminim. Eğer bırakırsam, bunun içinde boğulacağım. Güçlü kolları etrafımda dolanıyor, beni öyle yoğun bir sıcaklıkla kucaklıyor ki nefesim kesiliyor. Elleri saçlarımda, dudakları alnıma bastırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. İçinde bulunduğumuz zorlu hava koşullarına rağmen beni aceleye getirmiyor. Tekrar bir araya gelene kadar beni bekliyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor nazikçe, büyük eliyle yanağımı kavrayarak. Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Hadi," diyor kolumdan tutup hareket etmem için beni çeğiştirmeden önce. "Burada boğulacağız." Seçtiği kelimeler karşısında alaycı bir homurtu çıkardım. Ben mecazi anlamda söyledim, o ise gerçek anlamda ve sanırım gerçek ikisinin arasında bir yerde.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim yere çarpan yağlı buzlu damlacıkların sesini zar zor bastırarak soruyorum.

"Seni arabama götüreceğim ve sonra nereye gidiyorsan oraya götüreceğim." Geri çekilmeye başlıyorum, ama tutuşu sıkılaşıyor ve bana yan gözle bakarken beni daha sert çekiyor. "Hayatında bir kez olsun benimle tartışma." Ağzım açılıyor ama aynı hızla kapanıyor. Beni garaja götürmesine izin veriyorum, artık vücudumu iliklerime kadar donduruyormuş gibi hissettiren yağmurun altında olmadığım için rahatlıyorum. Bir rampadan yukarı çıktık ve sonra onun cipine doğru yürüdük. Son sınıfta on sekiz yaşına bastığında aldığı cipin aynısı. Onun

Babası bunu ona bizzat kazandığı büyük bir futbol maçından sonra almıştı. Bence bu hayatının en güzel anlarından biriydi. En azından o zamanlar. Wes ile bu arabada çok fazla gizli zaman geçirdiğimizi hatırlıyorum. Bir sürü ateşli öpüşme.

Onu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum, her ne kadar anılarım onun kaybından dolayı umutsuzlukla dolu olsa da. Milyon yıl geçse de hala bu şeye sahip olacağını düşünmezdim. Özellikle de on iki yıldan eski olduğu için. "Size hiç ödeme yapmıyorlar mı, Doktor?"

Wes kapının kilidini açarken duraksıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve onun da benim gibi gülümsemesini saklamaya çalıştığını görüyorum. "Ben bir dostum." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkiyor ama nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Wes biz gençken bu arabayı çok severdi ve eminim bugün de seviyordur. Acaba bunca yıldır babası yüzünden mi saklıyordu? Acaba arabaya bindiğinde hala onu düşünüyor mu?

Saçımdaki fazla suyu sıkarken sadece başımı sallayabiliyorum ve yanımda yerde bir su birikintisi oluşuyor. Tamamen donmuş durumdayım. Her ne kadar ondan ayrılmak istemesem de paltosunu silkmeye başlıyorum ama o başını sallıyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Üzerinde kalsın. Hava buz gibi ve sen sıırılsıklamsın."

"Sen de öylesin."

"Ben iyiyim. Bunu giymeni istiyorum."

"Yani sıırılsıklam kot pantolonumla arabanıza binsem?"

Kıkırdıyor, az önceki gergin anımız yok oldu. Olanlardan dolayı utanmam gerektiğini hissediyorum ama bu duyguyu hiçbir yerde bulamıyorum. Şu anda pek çok şey hissediyorum ama utanmak bunlardan biri değil. "Sana bagajdan bir havlu getiriyorum."

Tanrıya şükür, çünkü kığım titriyor.

Kapıyı açtığında onu arabasının arkasına kadar takip ediyorum ve eminim ki o hâlâ bir izci. Havlular, battaniyeler, dolu su şişeleri ve bir ilk yardım çantası. Fazladan kıyafetler bile var. Hepsi yerli yerinde.

tabii ki. Bana bir havlu uzatıyor ve ben yumuşak pamuğu sıırıslıklam vücuduma sararken, Wes boynunun arkasına uzanıyor ve ıslak önlüğünün üstünü başından çekıştırıyor.

Kutsal tatlı bebek İsa dondurma yiyor. Bu adamı tişörsüz görmeyeli çok uzun zaman oldu ama göğsü eskiden olduğu gibi ve çok daha fazlası. Çok daha fazlası. İlk fark ettiğim şey omuz ve sırt kasları oluyor, muhtemelen sıırıslıklam gömleğini bagajına atıp kendi havlusunu alırken bana dönük olan da onlar olduğu için. Kendini kurularken kaslarının hareket edişinden ve esnemesinden gözlerimi alamıyorum.

Ağzım sulanıyor mu? Sanırım gerçekten olabilir.

Sırtıyla işi bittiğinde duraklıyor, havluyla kaplı eli karın kaslarının önünde geziniyor. Sanki porno izliyormuşum gibi. Erkekler gerçek hayatta Weston Kincaid gibi görünmüyor. Göğüs kaslarında hafif bir sarı kıl örtüsü var, ama karın kasları çıplak ve sıkılaşmış, sanki taştan kesilmiş gibi görünüyor, ta ki boxer'ının siyah bandının içinde kaybolan V'sine kadar. Ona baktığımı fark ediyor, kuru uzun kollu termal tişörtünü giyerken ağzının kenarını çarpık bir sırıtış kaplıyor.

Ama sonra durdu ve öylece bana baktı. Gözleri yeşilden maviye gözümün içine bakıyor. Bana en son ne zaman böyle baktığını düşünürken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Sanki yeniden kızlığını bozmak istiyormuş gibi. Ona bakarken dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor. Eli bana doğru uzanıyor ama aynı hızla bırakıyor ve sonra gözlerini kırıştırarak bir adım geri atıyor. "Gitmeliyiz," diye kestirip atıyor aceleyle. Buna karşılık bir şey söyleyemiyorum. Sertçe yutkunuyorum ve gıcırdayan Vans'ımın topuğuna basarak arabasına biniyorum.

Çünkü o anda, beni izci sandığının arkasına atmasına ve anlamsızca becermesine izin verebilirdim. Ve bu adam söz konusu olduğunda böyle düşünmemeliyim. İyi doktor sağlığım için tehlikeli.

Sözsüzce arabasına bindi, arabasını çalıştırdı. Hoparlörlerinden bangır bangır country müzik geliyor ve beni işkence dolu anılar ve ıslak külotlar dünyamdan koparıyor. Tanrım, bu müzikten nefret ediyorum. "Seni nereye götürüyorum?" diye soruyor, kaloriferi sonuna kadar açıp havalandırma deliklerini bana doğru çevirirken.

Lanet olası düşünceli piç. Bana kusurlarını söyle Wes. Fikirler tarihindeki en kötü fikir olduğunu hatırlamam için onlara ihtiyacım var.

"Benim evim," diyorum ve sonra iç çekiyorum. Nerede yaşadığımı bilmiyor. Ona adresimi veriyorum ve sessizliğe gömülüyorum. Garajdan geçip, eskisi kadar şiddetli olmasa da hâlâ yağın yağmura doğru ilerleyerek bizi geri geri götürüyor. "Bunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. Elde ettiğim tek şey bu ve bunun dostluk anımızın sona erdiği anlamına geldiğini varsayıyorum. İyi de oldu. Gerçekten en iyisi için. Başımı pencereye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, sonra onun sesiyle tekrar açıyorum. "Josh'un ailesine ne oldu?"

"Araba kazası," diye cevap veriyorum usulca.

"İki yıl önce." "O zaman sahip olduğu tek şey sendin."

Bununla ne demek istediğini anlayamıyorum ama cevap vermiyorum. Cevap vermem gerektiğinden emin değilim. Bu yüzden tekrar gözlerimi kapatıyorum, sessizliği seni tekrar tanımak saçmalığıyla doldurmaya çalışamayacak kadar yorgunum. Araba on beş dakika sonra duruyor ve gözlerimi açtığımda yağmurun da neredeyse durmuş olduğunu fark ediyorum.

Doğrulup emniyet kemerimi çözüyorum ve kapıyı açmak için hamle yapıyorum ama Wes'in sesi beni bir kez daha durduruyor. "Bir keresinde senin hakkında bir makale okumuştum. *New York Times*'da. Sanatın hakkında. Hayatınla ne yaptığın hakkında." Bana bakmıyor. Ön camdan dışarı bakıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve elim kapının mandalına yapışıyor. Ön cam silecekleri ileri geri hareket ederek buz gibi yağmurun kalıntılarını silerken cama çarparak gıcırıyor. "Üniversite son sınıftaydım. Bitiriyordum. Tıp fakültelerine başvuruyordum." Şimdi dönüp bana bakıyor, yoğunluğuyla içimde bir yol açıyor. "Burada bazıları

Boston'da. Bazıları batıda. Bazıları New York'ta. Aslında her yerde. Harvard ve Stanford'a girmiştim ve Columbia ile NYU'yu bekliyordum. Her zaman Stanford'u düşünmüş olmama rağmen Columbia'yı planlıyordum."

"Neden Columbia'ya gitmeyi planlıyordun?" Merakımın beni ele geçirmesine engel olamadan soruyorum, sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

"Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. New York'un cevap olacağını düşündüm. Çözüm. Ama o makaleyi okuduğumda çok geç kaldığımı fark ettim. Zamanım tükenmişti." Yüzünde kırık ve vurdumduymaz bir ifade ile gönülsüzce omuz silkiyor. Sadece Wes'te anlamlı olan bir bakış. Mükemmelleştirdiğı bir bakış. "Londra'ya gideceğın için senin adına çok mutluydum. Hayalini yaşadığın için. Her şey senin için daha yeni başlıyordu. Bu yüzden Columbia yerine Stanford'u seçtim."

Başımı sallıyorum, kaşlarım onun ses tonuyla çatılıyor. Bu itiraf hakkında ne hissettiğini anlayamıyorum. Cevap olarak ne söyleyeceğıme dair hiçbir fikrim yok. Columbia'ya benim yüzümden gitmeyi düşündüğünü mü ima ediyor? New York'ta sonsuza kadar kalacağımı ve onu bekleyeceğimi düşündüğü için mi?

Bahsettiğı makaleyi hatırlıyorum. Bir yerlerde saklıyorum çünkü *New York Times* sizin hakkınızda bir makale yazdığında onu saklarsınız. Eğer iyiye ki bu öyleydi. New York'tan Londra'ya taşınıyordum. Kısa sürede büyük bir başarı elde ettim. Mücadele eden bir sanatçının hayatını hiç yaşamayacak kadar şanslıydım. Annemin sanat dünyasındaki, babamın da iş dünyasındaki bağlantıları beni hızla spot ışıklarının altına itti. Londra'daki prestijli bir galeriden teklif aldım. Onlara on iki resim yapmam için beni görevlendirmişlerdi ve orada yaşamanın bir macera olacağını düşünmüştüm. Makalede bundan bahsetmiştim.

Ondan önce iki yıl New York'taydım. İki yıl. Yıl. Ve evet, Wes hala üniversitedeydi. New York'ta olan Brecken da öyleydi ve arkadaşlardı. Wes hiç gelmedi. Gelmesini ummuştum. Belki bir ziyaret sırasında yollarımız kesişirdi. Ya da orada olduğumu duyup gelirdi.

beni görmek için. Bunların hiçbirisi olmadı ve ilk yıldan sonra, benim için asla geri gelmeyecek olan adamı beklemeyi bıraktım.

Benim için New York'a taşınmayı düşündüğünü söylediği için bir tür rahatlama, sevinç ya da başka bir şey hissetmeliyim. Hissettiğim kadar unutulmadığımı ya da atılmadığımı. O küçük konuşmanın bununla ilgili olduğuna inanıyorum. Ama ben bunların hiçbirini hissetmiyorum. Aksine, bu beni kızdırıyor. Hiç dikkat etmedi. Zamanın geçmesine izin verdi. Hayatını yaşadı, hayallerinin ve planlarının peşinden gitti ve hazır olduğunda sabırla onu bekleyeceğimi düşündü. Ben bu şekilde çalışmıyorum.

Ve belki de daha erken gelseydi, her şey daha farklı olabilirdi.

"Kaybedilen zaman bir daha asla bulunmaz," diyorum Benjamin Franklin'den alıntı yaparak. Havlusunu ve ceketini üzerimden çıkarıp arabadan atıyorum. "Bıraktığın için teşekkürler Wes. Josh'un hayatını kurtardığın için de."

Bu düşünceye gülümsüyorum ve sonra binamın taş basamaklarını koşarak çıkıyorum. Kapımın kilidini açtığımda Wes'in hala orada olup olmadığını görmek için arkama dönmüyorum. Ve arabasının uzaklaşırken çıkardığı sesi duymamak için kendimi zor tutuyorum. Ama kapı arkamdan kapandığı ve antrede durduğum anda bakıyorum.

Hâlâ orada, ön camdan dışarı bakıyor, elleri direksiyonun üst kolonunu kavırıyor. Düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve itirafı karşısında benden ne söylememi ya da ne yapmamı beklediğini merak ediyorum. Bir an için oraya geri dönmek istiyorum. Ama yapmadım. Aslında ne fark ederdi ki? Bazı şeylerin geçmişte kalması daha iyidir.

Sekizinci Bölüm

12 Yıl Önce

Formamın eteğini **kullanarak** alnımdaki boncuk boncuk terleri siliyorum. Bugün koç bizi tüm antrenman boyunca tam teçhizatlı tuttu ve hepimiz bundan muzdarız. "Kahretsin," diyor Brady, spor içeceğinin son damlasını içmeden ve fazlasını çıkarmak için kolunun tersini ağzına silmeden önce. "Bu çok acımasızcaydı."

"Koç bugün bize işkence ederken yarın en iyi oyunumuzu oynamamızı nasıl bekliyor?" Connor, kollarını ve bacaklarını bir denizyıldızı gibi açarak uzandığı kısa çimenlerden bize bakarken soruyor.

"Bizi ne kadar sıkı çalıştırır, o kadar iyi hazırlanırız." Bu benim standart cümlem. Bunun böyle olduğunu biliyorlar, bu yüzden bu noktada beni görmezden geliyorlar. Artık bana ters ters bakma ya da defolup gitmemi söyleme zahmetine bile girmiyorlar. Suyumdan arta kalanları toplayıp şişeyi başımdan aşağı boşalttıktan sonra havlumuyla kendimi siliyorum. Bir duş ihtiyacım var. Ve biraz yemeğe. Ve biraz uykuya.

"Çok ağrım var, zar zor hareket edebiliyorum." Victor inliyor, Connor'ın yanındaki çimlere oturmuş, dizlerini bükmüş, ön kollarını onlara dayamış, başı

Arada eğildi. "Birazdan Layla'yla buluşmam gerekiyor ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Brady bir homurtu çıkarır. "Sikin hâlâ çalışıyor, değil mi?" Victor orta parmağından başka hiçbir yerini oynatmadan onu tersler. "Bütün işi o yapsın."

"Pislik, onu yemeğe götüreceğim."

Brady omuz silkiyor. "Bu senin hatan. Şahsen ben olsam onu siker ve eve gidip yemek yerdim."

Gülüyorum ve elimdeki boş plastik şişeyi ona fırlatıyorum. "İşte bu yüzden bekarsın ve hiç bulamıyorsun."

Herkes Brady'ye bok atmaya devam ederken gülüyor, ama ben dikkatimi park yerine veriyorum. Brecken futbol oynamıyor. Futbol oynuyor ve o pislikler bizim kadar sıkı antrenman yapmıyorlar, bu yüzden çoktan düşunu almış ve otoparka doğru ilerliyor. Aria'yı yanında göremiyorum. Acaba başka biriyle mi gitti? Genelde eve onunla gider, bazen ben de peşine takılırım. Ama onu göremiyorum ve kaşlarımın çatılmasına engel olamıyorum.

Onu beklerken burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve gerçekten umurumda da değil.

Bunu yapmasından memnunum ve bir yanımda bazen eve onunla birlikte geldiğim için böyle olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum. Birkaç aydır onunla hiç gerçek anlamda yalnız kalmadım. Okul başlamadan hemen önce ben on sekiz yaşına girdim, o ise hâlâ on beş yaşında. Onunla ilgili düşüncelerim, fantezilerim beni bir pislik gibi hissettiriyor. Sanki beşiği soyuyormuşum gibi. Arada sadece iki buçuk yıldan biraz fazla bir fark olabilir, ama bu aşamada, bu çok büyük bir his. Aylarca on altı yaşında olmayacak ve komşum olmasından nefret ediyorum. Kardeşinin arkadaşım olmasından. Benden çok daha genç olmasından.

Şansa bakın ki, Aria ile sadece iki dersimiz birlikte değil, aynı zamanda ikisinde de onun yanında oturuyorum. Sanırım bu onu kızdırıyor.

beni daha çok eğlendiriyor. Onu rahatsız etmek hoşuma gidiyor. Onu etkileyebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Öyle ya da böyle umurunda olmasaydım, bana tepki vermezdi.

Ama o biliyor.

Onun yanına her oturduğumda. Onunla her konuştuğumda. Ne zaman bilerek ona sürtünsem. O tepki veriyor. Ve bu benim için bir uyuşturucu gibi oldu. Onu arıyorum. Bunun için plan yapıyorum. Soğukkanlılığını bozup beni terslemeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi planlıyorum.

Okulun yan girişi açılıyor ve Aria Davenport orada, binadan çıkıyor, elleri bu açıdan seçemediğim bir şeyle dolup taşıyor. Ekim ortası için mevsim normallerinin dışında sıcak bir hava var ve üzerinde muhteşem, krem rengi bacaklarını ortaya çıkaran minik bir şort var ve kendine özgü siyah gömleği bol, yürürken küçük bedeninin etrafında hareket ediyor. Rüzgâr tişörtü yakalayıp havalanmasına neden oluyor ve park yerine doğru beceriksizce ilerlerken sırtını görebilmemi sağlıyor.

"Hey, dünyadan Wes'e," diye bağılıyor Connor ve hayallerimden sıyrılıyorum, gözlerimi park yerine tehlikeli bir şekilde yaklaşan Aria'dan isteksizce ayırıyorum, gerçi Brecken'ın Lexus'unun arka sıraya yakın olduğundan oldukça eminim. "Hâlâ seni eve bırakmamı istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, şeytani sırıtışımı bastırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Hayır, sizi yarın yakalarım."

Onların şaşkın bakışlarını ve meraklı bakışlarını görmezden gelerek eşyalarımı topluyorum ve hâlâ bana bağırان adamlara omzumun üzerinden basit bir el sallayarak ona doğru yola çıkıyorum. Ne yaptığım ile ilgili sorulara cevap vermek istemiyorum. Özellikle de Brady ve Connor'a. Bu ikisi okuldaki en büyük pislikler, dedikoduculardan bahsetmiyorum bile ve Aria'ya sataşmaktan zevk alıyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, bence bunun nedeni Aria'nın herkesten farklı olması ve diğer kızlar gibi futbol tanrıalarının ayaklarına kapanmaması. O çok güzel. Okuldaki en güzel kız. Kesinlikle, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız, ama o farklı.

Tüm boş zamanlarını burnunun dibinde bir kitap ya da defterle, kulaklıklarından müzik dinlerken okuyarak, çizerek ya da yazarak geçiriyor. Dünyayı dışarıda bırakıyor ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü açıkça umursamıyor. Çok sayıda arkadaşı var ama zamanını yalnız geçirmeyi tercih ediyor. Aslında onun bu yönünü kıskanıyorum. Onun dünyası benimkinden çok daha kolay görünüyor.

Benimki bir sürü beklentiyle doluyken, onunki özgür görünüyor.

Ama görünüş çoğu zaman yanıltıcıdır. Bunu ilk elden biliyorum.

Onu okul binasının hemen kenarında yakalıyorum, elinde uzun dikdörtgen defterler var.

"Bir şeye mi ihtiyacın var Wes?" diye soruyor ben ona ulaşmadan hemen önce. Bana doğru bakmıyor bile ve ben olduğumu nasıl anladığımı merak ediyorum. Yanına doğru kayarken gülümsememi engelleyemiyor ve hızlıca kontrol ediyorum.

"Eve mi gidiyorsun?"

Ne kadar açık sözlü olmak istediğini tartışırken derin bir nefes alıyor. Sonunda bana yalan söylemenin bir anlamı olmadığını fark ediyor. "Evet."

"Beni bırakabilir misiniz?"

"Eminim kölelerinizden biri bu onura bayılacaktır."

Kendimi durduramadan kıkırdıyorum. Onun düşmanlığını en az ısıltılı gözlerini ve hayranlık uyandıran gülümsemesini sevdiğim kadar sevmem yanlış mı? Belki de kızdığında gök mavisi gözlerinin safire dönüşmesidir. Belki de onu gerçekten ateşlediğimde yanaklarının gül rengini almasıdır. Bilemiyorum. Ama durmasını istemiyorum. "Belki de sadece seninle eve gitmek istiyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmadım. Bu seni dikkate almamı gerektirirdi ve bunu yapacak kadar önemseydiğim bir şey değil." *Yalancı.*

"Madem geliyorsun, o zaman gel. Eminim Breck şu anda bekliyordur."

"Yardımcı olabilir miyim?" Defterlere doğru başımı sallıyorum ama o beni görmezden geliyor. "Bunlar ne?" Uzanıp, aşırı yüklü ellerinde tehlikeli bir şekilde sallanan birkaç defteri tutarak soruyorum.

"Ne?" diye soruyor dalgınca, ama ne yaptığımı fark edince beni durdurmak için kendini zorluyor. "Hayır, Wes," diye bağıyor, neredeyse panik içinde, sesi yükseliyor. "Onları yerine koy."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Olmaz bebeğim. Şimdi onları görmek zorundayım."

"Kahretsin," diye tıslıyor, tekrar uzanmadan önce, zaten çaldığım şeyi geri almak için çaresiz ve elindeki her şeyi bir anda kaybediyor. Kitaplardan ikisini kapmayı başarıyorum ama geri kalanlar yere düşüyor. Nefes nefese kalıyor, dizlerinin üzerine çöküp eskiz defterlerini toplarken ben de bakmam için açıkta duran bazı şeylerle ziyafet çekiyorum.

"Onları bana geri ver," diye bağıyor, gözlerimin yakalayamayacak kadar yavaş hareket ettiği şeyi kapatırken. Elimdeki defterlerden birini çevirerek açıyorum, bunun beni bir pislik haline getirip getirmeyeceğini umursamıyorum bile. Bir yıldır onun çalışmalarını görmek için can atıyordum. Aria her zaman bir sanatçı olmuştur. Bunu biliyordum ama bu konuda inanılmaz derecede ketumdu. Yaz boyunca, bazı gizli anlarımızda bana yarattığı bazı şeylerden bahsetti, ama onları görmek istediğimde her zaman hayır dedi. Ve şimdi gördüğüm şey... "Wes," diye bağıyor, ama ben çoktan açtım ve şimdi onun istediğini yapamıyorum, çünkü baktığım şey... lanet olsun, inanılmaz. Neredeyse çılgınca onlara uzanmaya devam ediyor, ama ben daha uzun ve güçlüyüm ve kolumu ince beline dolayarak onu benden uzakta, sanatının ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Tamamen yenilmiş bir halde iç geçiriyor ve ben de onu yeterince kavradıktan sonra gözlerimi alamadığım şeye odaklanabiliyorum.

"Bunları sen mi çizdin?"

İsteksizce kendimi önümdeki pedden uzaklaştırıyorum. Gergin bir şekilde dudağını kemiriyor ve neden böyle tepki verdiğini merak ediyorum. Bir konuda onun her konuda olduğu kadar yetenekli olsaydım, bunu saklamazdım. Ama Aria ben değil. Aria dikkat çekmeyi sevmez. Benim gibi kabul görmek ve övülmek için can atmıyor. Kendime bile yalan söylemiyorum ve başka biriymişim gibi davranmıyorum. Futbolda iyi olabilirim ve her ikisiyle de popüler olabilirim.

Ama bu benim dünyamın dışarıdan göründüğü kadar m kemm l olduğu anlamına gelmiyor.

Bu, o tür bir m kemm l olma baskısının bazen bunaltıcı olmadığı anlamına gelmez.

         yle.

Babam hayatımın nasıl olmasını istediği konusunda hiç utangaç değil. Benim için güçlü beklentileri var. Ama okulda ya da futbolda ne kadar başarılı olursam olayım, bu onun için asla yeterli olmuyor. Büyük bir futbol okuluna gidip profesyonel olarak top oynayana kadar mutlu olmayacak. Ama futbol hiçbir zaman benim hayalim olmadı. Bunu ona söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Doktor olmak istediğimi ve futbolla gerçekten ilgilenmediğimi asla anlamayacak.

Üniversitede tıp fakültesine gitmekten belli belirsiz bahsettiğimde, bana bunun zaman kaybı olduğunu ve bir beyzbol oyuncusu için çok zorlayıcı olduğunu söyledi.        onun için ben buyum. Bir topçu. Karşılıksız hayallerini gerçekleştirmeye hazır. Ve gitmemi istediği okullar çok  zel. Ulusal şampiyonluk şansı olan tüm okullar        o bunu da kaçırdı.

Ama Aria bir sanatçı. Birçok biçimde ve birçok şekilde.

Karakalem ya da kurşun kalemle çizilmiş her bir resim farklı ve güzel ve detaylar onları o kadar gerçekçi gösteriyor ki parmaklarım bazı çizgileri takip ederken duramıyorum. Ve her resmin altında ya da üstünde bir şiir, bir alıntı ya da bir satır var. Anlamalı bir şey. G rd klerimi tarif eden ama kendim için s ze d kemediğim bir şey.

Örneğin bu filmde bir kız, üzerinde yükselen, hakimiyet ve öfkeyle dolup taşan bir adamın önünde diz çökmüş yalvarıyor, altındaki kelimeler ise şöyle: "Sessizliğim ona gücümü veriyor."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kızın çaresizliğini ve adamın onun üzerindeki gücünü hissedebiliyorum. Sayfayı çevirmeden önce bir süre daha bakıp içime çekiyorum. Sonra gördüğüm şey gözlerimin açılmasına ve dudaklarımın aralanmasına neden oluyor. Bir  ift, yatakta, çıplak, uzuvları birbirine dolanmış, vücutları birbirine bastırılmış. Seks yapıyor olmaları gerekmiyor,

Ama sahne o kadar samimi ki Aria'nın çizimdeki kadın olduğunu düşünmeden edemiyorum. Her iki yüz de bulanıklaştırılmış ve çizgilerin çoğu gerçek açık ayrıntılardan çok öneriler, ama kahretsin, tasvir edilen şehvetin boyutu sikimin kalınlaşmasına neden oluyor.

"Beden her zaman kalbi içermez," diyor alıntı.

Gözlerim ona kayıyor ve kıpkırmızı oluyor. Bariz utancına rağmen bakışlarımı tutuyor ve tepkimi bekliyor. "Bu sen misin?" Kıskançlıkla beslenen istenmeyen bir öfke dalgası içimde dolaşıyor, omurgamda sıcak dikenlere yol açıyor ve görüşümü kırmızıyla kaplıyor. Özellikle de bu adama kalbini değil de sadece bedenini verdiğini düşününce. Bunun beni ikiyüzlü yaptığının farkındayım. Sadece bir ya da iki kez değil, vücudumu istekli kadınlara özgürce verdiğimi fark ettim. Ve onlara asla kalbimi sunmadım. Asla.

Bağlanma. Yerleşmeyin. Odaklan. Babam bana bunu telkin ediyor ve şu ana kadar buna uymak hiç de zor olmadı.

Ta ki yaz geceleri Aria'nın evine gelmeye başlayana kadar.

Bu kızı öpmedim bile. Bana çok tatlı ve masum göründü. Ne zaman ona yaklaşısam gergin bir şekilde sohbet ediyordu. Bunların çoğu azaldı, aslında şimdi bana karşı çoğunlukla düşmanca davranıyor. Ama tüm o gergin konuşmaları beni onun masum olduğuna inandırdı. Öyle olmasını umdum. Bir nefes üfledim. Bu seviyede bir kıskançlığa sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu resimdeki adam olmak istiyorum. Onun yumuşak, seksi, çıplak bedenini kendime bastırmak istiyorum. Onun inlemelerini, tutkusunu ve zevkini istiyorum.

Kendini benden başka birine vermiş olduğu düşüncesi beni hasta ediyor.

"Bu sanat," diyor küçümseyerek. "Lütfen kapatın ve gördüğünüzü unutun. Breck bekliyor."

Doğru. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ama Breck bekliyor, bu yüzden kitapları kapatıp ona geri veriyorum. "Öyle bir şey olmayacak bebeğim. Çok ateşli ve cidden güzel. Sanat okuluna falan gitmelisin."

İnanılmaz bir homurtu çıkarıyor. "Eminim babam bu fikre çok sevinirdi."

"Tıpkı benim futbolu bırakıp doktor olmamın hoşuma gideceği gibi."

Bana yan gözle bakıyor, o gece öpmüş olmayı şimdi her zamankinden daha çok istediğim güzel dudakları gülümsüyor. İki aydır onda görmediğim bir gülümseme. İçimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiren bir gülümseme. "Muhtemelen. Sanırım ikimiz de sıçtık."

"Ne diyeceğim? Eğer sen benim doktor olmak istediğimi kimseye söylemezsen, ben de senin seksi fotoğraflarından kimseye bahsetmem."

Nefesinin altında kıkırdıyor. Belli ki burada daha iyi bir anlaşma yapmış ve bunu biliyor.

"Anlaştık."

Park yerine vardığımızda Brecken sinirli görünüyor. Telefonuna bakıyor ama gözleri bizi görünce sırtıyor. "Bizimle geliyor musun, Wes?"

"Eğer sorun olmazsa?"

"Elbette, dostum. Sana her zaman yer var. Gel hadi."

Johnny Capshaw arabada onunla birlikte duruyor ve "Av tüfeği!" diye bağırduğunda varlığı için anında minnettar oluyorum.

Sinirlenmiş gibi yapıyorum çünkü karanlık arka koltukta Aria'nın yanında oturduğum için çok mutlu olduğumu kimse anlayamaz. O resim. Aklımdan çıkaramıyorum. "Senden sonra ineceğim."

"Çok kötü, dostum. O bok benim." Büyük bir bok yeme sırtışıyla arabaya atlıyor, ama gerçekten, bu senaryoda kazanan benim. Sadece o bunu bilmiyor. Geri kalanımız arabaya biniyor ve Aria hemen sessizleşiyor, kulaklıklarını takıp hepimizi dışarıda bırakıyor. Breck ve Johnny futbol antrenmanlarının ne kadar zorlu geçtiğinden yakınıyorlar ve ben de onların saçmalıklarını duymazdan geliyorum. O pisliklerin zor antrenmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

"Hey, Wes?" Brecken bana seslenerek beni tekrar konuşmanın içine çekti. "Lütfen bana yarın kazanacağını söyle, dostum."

"Yarın kazanacağım, dostum."

Brecken dikiz aynasının yansımından bana gözlerini deviriyor. "Sağ ol, göt herif. Cidden, Güneyli Mickey Bannister'la onları öldürecekimize dair iddiaya girdik. Yani, kaybedemem."

Bir kahkaha patlattım. "Onunla ne üzerine bahse girdin?"

Brecken omuz silkiyor, yola dönmeden önce gözleri aynada Aria'yı görüyor. "Kız kardeşim."

"Ne?" Bu kelimeyi neredeyse bağırarak söylüyorum. "Ciddi misin sen?"

O gülüyor, Johnny de gülüyor ve keşke buna bu kadar sert tepki vermeseydim. Brecken milyon yıl geçse de böyle bir şey yapmaz. Bunu biliyorum çünkü o dangalak beni ondan uzak durmam için sayamayacağım kadar çok kez uyardı. "Hayır. Ciddi değilim. Sadece Aria dinliyor mu diye kontrol ediyordum."

"Değilim," diye cevap veriyor sıkılmış bir ses tonuyla, penceresinden başını çevirme zahmetine katlanmadan.

"Güzel. Çünkü Mickey ile iddiaya girdim, eğer yarın akşam kazanırsak, parti sonrası için gelen herkese bira temin edecek. Ama küçük kız kardeşim benim ara sıra alkollü içki tükettiğimin farkında değil. O yüzden bu konuşmayı dinlememesini tercih ederim, ki az önce dinlemediğinden emin oldum."

Aria alaylı bir alay savuruyor, ben de dişlerimin arasından bir ısıklık çıkarıyorum. "Sanırım karşılığında sen de aynı bahse girdin?" Brecken başını sallıyor. "Baskı yok o zaman," diyerek gülüyorum.

"Bu iş sende, Wes. Antrenmanınızın sonunu yakaladık. Çok sağlamsınız."

"Sen bir aletsin Breck," diye araya giriyor Aria. "Kim böyle bir bahse girer ki?"

"Kesinlikle öyle. Aynı bahsi futbol için de yapardım ama her seferinde bizi öldürüyorlar. Ben aptal değilim, Aria. Bu sadece akıllıca bir iş."

Aria bu konuşmayı bitirmiş gibi elini kaldırır.

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?" Dudaklarımda bir gülümseme ile soruyorum.

Brecken ve Johnny bakışlarını değiştiriyor. "Bedava bira dışında mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Kız kardeşim mi?"

Aria onu tersliyor ve hepimiz gülüyoruz. Ben biraz gülüyorum, çünkü Brecken'ın bana kız kardeşini özgürce verebileceği düşüncesi kaçırılmayacak kadar iyi olabilir. Ama bunu asla yapmayacağını bildiğim için, "Harika. Anlaştık o zaman." Aria cevap vermiyor ama sertleşiyor.

Breck ise sadece gülüp geçiyor. "O lanet kollarını koparacağım, kardeşim." Aria bir homurtu çıkarıyor ve ben de kayıtsızmışım gibi omuz silkiyorum. Bunu istediği kadar söyleyebilir ve sanırım onun bu konudaki zihniyetini anlıyorum. Benim kardeşim yok, ama olsaydı arkadaşlarımdan küçük bir kız kardeşin peşinden gitmesine ne kadar sevinirdim bilmiyorum. Ama kız kardeşini düşünmeden edemediğimde, kollarımı koparma tehdidi ona dokunmak için pek de caydırıcı olmuyor.

"O zaman sanırım birayla yetinmek zorundayım." "Ve sana bir tane borçlanacağım."

"Elbette."

Breck ve Johnny heyecanla yarınki maç ve içecekleri biralar hakkında gevezelik etmeye başlıyorlar ve işte tam bu noktada kendimden geçiyorum. Artık futbol konuşmak istemiyorum. Görünüşe göre dikkatini vermeyen Aria'ya bakıyorum. Bu küçük alışveriş hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Aria müziğini her zaman yüksek sesle dinler. Kulaklıklarından dinlese bile, bir metre yakınında olsanız bile duyabilirsiniz. Bu yüzden dinlediği her neyse, ön taraftaki adamların hırçın böğürtülerinin ve çaldıkları fon müziğinin üzerine taşınması şaşırtıcı değil. "Bu da ne?" Kulaklıklardan birini kulağından çekerek soruyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bloc Party'den '*So Here We Are*'."

"Onları hiç duymadım," diyorum ona, sadece beni duyabileceği kadar yüksek sesle, başka kimse duymasın diye.

Sırıttıyor, güzel mavi gözleri meydan okumayla parlıyor. "Beni şaşırtmadı. Country ya da rap dinlemiyor musun?"

Hızla karanlığa dönüşen alacakaranlıkta ona sırtarak karşılık veriyorum. "Onun gibi bir şey. Beni takip mi ediyorsun?"

Başını hayır anlamında sallıyor, odağı tekrar pencereye kayarken ters ters bakıyor. Ama diğer kulaklığı kulağına geri takmıyor. Bu beni gülümsetiyor ve ona yaklaştıyor. Elimi uzatıp koltuğun üzerinde onunkinin yanına koyuyorum. Temasla birlikte başı tekrar benimkine dönüyor ve ben de onun atılmış kulaklığını alıp kulağıma takıyorum. Birkaç dakika dinliyorum, aramızda bir metreden az mesafe olduğunu düşünürsek yanaklarımız tehlikeli derecede yakın. Birkaç vuruştan sonra kulaklığı çıkarıp aramızda biraz mesafe bırakıyorum ama elim koltukta onunkinin yanında kalıyor. "Sorun değil. Pek bana göre değil. Hâlâ şarkı söylüyor musun?"

Aria kaşlarını çatıp iç geçirdikten sonra gözlerini Brecken'a çeviriyor, sanki onun kendisini duymasından korkuyormuş gibi. "Hayır." Hepsi bu kadar. Tek söylediği bu ve özgürlüğüyle ilgili önceki gözlemimin o kadar da doğru olup olmadığını merak ediyorum. Aria şarkı söylemeyi severdi. Tıpkı annesi gibi. Aslında ismini de böyle almıştı. Annesi önceki hayatında opera sanatçısıymış ve Aria'nın babası Peter'la tanıştıktan sonra onunla evlenmek için şarkıcılığı bırakmış.

Söylentiye göre Breck'ten hamile kaldı ve Peter'la evlenmek zorunda kaldı ve bu gerçekleşikten sonra Peter artık şarkı söyleyerek dünyayı dolaşmasına izin vermedi. Ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Anne ve babasını birlikte gördüm. Birbirlerine karşı sevgi dolu ve destekleyici değiller. Annesi başka bir yerde şarkı söylemese bile kilise koromuzda şarkı söylemeye devam ediyor. Ama Aria görsel sanatlara yönelmiş gibi görünüyor. Sesini hatırlamıyorum. Onu en son şarkı söylerken dinlediğimde gençti.

Ama onun sanatı...

Durduramadan parmaklarımı onunkilerle iç içe geçiriyorum. Avucunun sıcaklığına karşı elimi sıkıyorum ve karanlıkta onunkini bulana kadar ayağımı kaydırıyorum. Ayağını benimkine bastırıyor ve gözlerini dışarı

dikiyor.

Ben de kendi penceremden dışarı bakıyorum. Ama o orada. Ona ne zaman yakın olsam içimde titreşen o çılgın bağlantı. Ne zaman ona dokunsam. İkimiz de hissediyoruz. O da hissetmek zorunda. Sadece ben hissedemem.

Ve en iyisi, Johnny'yi bırakmak için yolumuzdan on dakika uzağı gitmemiz gerekiyor.

Dokuzuncu Bölüm

Günümüz

Telefonum şarj cihazına takılı olduğu komodinimden çalışıyor.

Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyorum. Uyumak bile istememiştim. Kıyafetlerimi çamaşır makinesine koyarken bir saniyeliğine uzandım. O kadar uzun sürmüş olamaz; başım hâlâ çarpıyor. Yuvarlanarak telefonumu buldum ve ne okuduğumdan emin olamadan bir süre ona baktım.

Bu sabah neden hastanemdeydin?

Bu Drew'dan ve buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu görmekle hiç ilgilenmiyorum. Keşke ayrılığı kabul edip yoluna devam etse. Ama yapmadı. Sanki yeniden düşünmesi için ayaklarına kapanıp yalvarmamı ister gibiydi. Tam olarak benim tarzım değil. Tek yapması gereken kalmaktı. Benimle biraz daha uğraşması. Ama yapmadı ve bu onun suçu.

Josh ağır yaralandı ve şu an hastanede.

Mesaj baloncuğunu neredeyse anında alıyorum.

Senin Josh'un mu? Benimle dalga mı geçiyor? O iyi mi? Nerede o?

Yoğun bakımda.

Hangisi, Aria. Burada birkaç tane var.

Lanet olası pislik.

SICU.

Telefonum çalıyor ve yüksek sesle inliyorum. Neden eski sevgililer seni rahat bırakmıyor? "Ne?" Oyun oynayacak havamda olmadığım için telefona sarılıyorum. Drew bir acil servis doktoru. Onunla iki yıl önce tanıştığım da, hâlâ çılgın saatler boyunca çalışan bir asistandı ve bana çok aşık tı. Her şey çok çabuk oldu. Arkadaşlarımla gittiğim bir barda bana yaklaştı, bana bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu ve ona aşık olmam için gereken tek şey buydu. Şaka bile yapmıyorum. Bütün gece konuştuk. Beni eve bıraktı çünkü o sırada bara yakın bir yerde oturuyordum ve bana iyi geceler öpücüğü verdi.

Ertesi gün buluşmak için aradığında hemen evet dedim. Sakin davranmaya bile çalışmadım. Uzun boylu, zeki ve seksiydi ve Wes hayatımdan çıktığından beri hissetmediğim şeyleri hissettiriyordu. Onunla tanıştıktan sonraki birkaç saat içinde tüm bunları yapabiliyorsa, o zaman belki de benim geleceğimdır diye düşündüm. Ve öyleydi de. Bir buçuk yıl boyunca o benim her şeyimdi.

Boston'da bir ev alma sebebim. Kalmamın sebebi. Onun uzun saatleri için kendimden bu kadar çok vazgeçmemin nedeni.

Sonra bir şeyler değışmeye başladı. Yavaş tı. Sanatıma ne kadar zaman ayırdığımla ilgili küçük tartışmalarla başladı. Her seferinde günlerce ortadan kayboluyor, işimin içinde kayboluyordum ve bu onun hoşuna gitmiyordu. O da uzun saatler çalışıyordu ve hava almak için yüzeye çıktığı anda her şeyi bırakmamı bekliyordu. Ben bırakmadım. Evet, hayat kurtarmıyorum ama işim benim hayatım ve bundan vazgeçecek değildim. Kimse için değil.

Sonunda bu iş öyle bir noktaya geldi ki, bana kendisine ondan daha fazla bağılı olan biriyle birlikte olamayacağını söyledi. Bunun inanılmaz derecede adaletsiz ve tamamen ikiyezlı olduğuna inansam da anladım. Yani, bir bakıma. Birlikte olmanın bu kadar zor olmaması gerektiğini açıklayarak benimle ilişkisini bitirdi.

"Ne oldu? O iyi mi?"

"Saldırıya uğradı."

"Çok özür dilerim, bebeğim." Gözlerim kapandı. Bana bebeğim demesinden nefret ediyorum. Bu sevgi sözcüğünden hiç hoşlanmamıştım ama şu anda içimi sızlatan şey bu değil. "En kısa zamanda gidip onu kontrol edeceğim. Doktoru kim?"

Tereddüt ediyorum, gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. Neden, hiçbir fikrim yok. "Weston Kincaid."

"Oh," diyor Drew onaylayan bir ifadeyle. "Evet. Çok iyidir. Travma alanında sahip olduğumuz en iyi cerrahlardan biri."

Bu aslında Drew'den gelebilecek en parlak şey ve ben sadece Wes'in benim için kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için değil, aynı zamanda bunu söylediği için de rahatlamış hissediyorum.

"Doğru. Teşekkürler. Gitmem gerek." Ve sonra telefonu kapattım. Çünkü Drew'la konuşmak istemiyorum. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama hiçbiri iyi değil.

Yataktan kalkıp duş almak için banyoya doğru ilerliyorum. Yansıımama bir an gözüm takılıyor ve hızla arkamı dönüyorum. *The Walking Dead'den fırlamış* gibiyim ve kendimi pek iyi hissetmiyorum. Duşum milyonlarca farklı fiskiyesi olanlardan biri ve bu beni gülümsetiyor. İstedğim zaman tam bir prima donna olabiliyorum. Beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

Özellikle de vücudumun her yerine püsküren neredeyse kaynar suya girdiğimde. Bu bir cennet ve kendimi burada, çağlayanın içinde olması gerekenden daha uzun süre dururken buluyorum. Kıcıımı kaldırıp hastaneye dönmem gerektiğini biliyorum ama aklım bir anda Drew'da takılı kalıyor. Ne oluyor lan? Neden beni rahat bırakmıyor? Sadece arkadaş olmaya mı çalışıyor, yoksa bu daha fazla bir şeyin başlangıcı mı? Dürüstçe söyleyemem ve bu çıldırtıcı.

Kendimi toparlayarak saçımı ve vücudumu yıkadım ve dışarı çıktım. Göğsüme sardığım havluyla yatak odama girdiğimde gözlerim

Masamda duran dizüstü bilgisayar. Gerçekten e-postalarımı kontrol etmeliyim. Tyler'a bahsettiğim New York'taki galeri açılışım var. Lydia, asistanım orada ama nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey satıyor muyum yoksa batıyor muyum? Sahibi orada olmadığım için bana çok kızacak. Özellikle de açılış gecesi için. Bu büyük bir mesele. Gerçekten büyük bir olay. Gazeteler, dergiler, ünlüler ve tonlarca fotoğraf. Ama gerçekten, nasıl gidebilirim ki? Josh önce gelir. Aile işten önce gelir.

Bir süre daha dizüstü bilgisayarına bakıyorum ve şu anda bununla başa çıkamayacağıma karar veriyorum. Eğer çalışmaya başlarsam, buradan asla çıkamayacağım. Girdabın içine çekileceğim. Pişmanlığımı ve suçluluk duygumu içime atıp havluyla çıkıyorum. Kapıdan çıkarken bu kez montumu hatırlayarak kıyafetlerimi giyiyorum.

Sipariş ettiğim Uber, ayaklarım kaldırıma çarptığı anda yanaştı. On beş dakika sonra Josh'un hastane odasına geri dönüyorum. Tyler sandalyelerden birinde oturuyor, ayaklarını Josh'un hastane yatağının kenarına dayamış, kucığında yasal bir not defteri var. Ağzım özür dilemek için açılıyor ama sesim boğazımda düğümleniyor. "Sağ elini kullandığını sanıyordum," diyorum, sol eliyle yazdığına dikkat çekerek. Yaralı olmayan eliyle.

Yukarı bakıyor, kara gözleri gülümsüyor. "İki elimi de kullanabiliyorum," diye cevap veriyor ve sonra yaralı elini kaldırıyor. "İyi bir şey."

Başımı sallıyorum, Josh'u alnından öpüyorum ve sonra yatağın diğer tarafındaki koltuğa uzanıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Fena değil aslında. Şikayet edeceğimden değil." Sonra gözleri Josh'a kayıyor.

"O nasıl?"

"Sanırım daha iyi," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Beynindeki şişliğin düzeldiğini ve böyle devam ederse önümüzdeki bir iki gün içinde sedasyonunu azaltacaklarını söylediler."

Gülümsüyorum. Hem de çok büyük. "Bu harika," diye haykırıyorum.

Tyler, neredeyse dalgın bir şekilde başını sallıyor, kan çanağına dönmüş gözleri ortağına odaklanmış durumda. Acı dolu bakışlarını bana çevirmeden önce yavaşça "Evet," diyor. "Ben

Eğer başaramazsa ne yapacağımı biliyorum."

Ayık bir şekilde başımı sallıyorum, ama tam ağzımı açmışken hemşire kafasını içeri uzatıyor. "Siz Aria olmalısınız?" diyor ateş kırmızısı saçlı genç bir hemşire. Tüm bu hemşireler arkadaşlarımı özlememe neden oluyor. Onları aramam gerek. Özellikle de bu kızıl saçlı. Kızıl saçlı kankam Halle, Josh'ı ve ona söylemek için bu kadar uzun süre beklediğimi öğrenince bana çok kızacak.

"Öyleyim."

"Dönmüşsün," dedi ve gerçekten de *o kadar* uzun süredir yoktum. Sadece birkaç saat.

"Ve daha temiz," diye ekliyorum arsız bir sırıtışla.

Hafifçe gülüyor. "Polisler bekleme odasındalar. İkinizle de konuşmak istiyorlar."

Tyler yavaşça ayağa kalkarken yüzü solgunlaşıyor, eli Josh'inkine dokunmak için uzanıyor. Ben de derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum. "Umarım bazı cevapları vardır."

Tyler gözlerime bakamadan başını sallıyor ve eğilip Josh'un yanağına bir öpücük konduruyor. "Geri döneceğim," diye fısıldıyor ona ve kalbim sıkışıyor. Josh'un biriyle böyle bir ilişkisi olması içimi ısıtıyor. Ama yine de Tyler'ı Josh'la gördüğümde o eski özlemi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tyler ve ben Josh'un odasından birlikte çıkıyoruz, yoğun bakım ünitesinin sınırlarından çıkıp koridordan bekleme odasına doğru yürürken ikimiz de metanetle sessiz kalıyoruz. Burası mavi ve krem rengi sandalyeleri ve bankları olan büyükçe bir oda. Köşedeki duvarda gündüz dizilerinin oynatıldığı bir düz ekran var ve geniş pencereler öğleden sonra güneşinin içeri süzülmesini sağlıyor.

Pencerelerin karşısında oturan iki adam var, ikisi de koyu renk pantolon ve düğmeli gömlek giymiş. İkisi de silah taşıyor ve bellerinde rozetleri var. Yaklaştığımızı duyduklarında birlikte ayağa kalkıyorlar ve muhtemelen tüm bunların içinde tam olarak kim olduğumu merak ederek beni içeri almalarını izliyorum.

"Bayan Davenport?" diye sorar kara gözlü kel adam. "Ben Dedektif

O'Brien. Bu da ortağım Dedektif Mercedes."

Tyler yanımda dik duruyor. "Araba gibi."

"Sadece farklı yazılıyor," diyor, gür siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmış. Dedektif O'Brien'dan daha genç. Çok da önemli değil ama bana bakışı farklı. Daha minnettar. Belki de farkı yaratan parmağını süsleyen bir alyansın olmayışıdır.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun olduk, Bayan Davenport." Bu O'Brien, sıcak ve samimi görünüyor. Kanun adamlarımda bunu severim. Ve arkadaşımın saldırganını arıyor, bu yüzden sanırım onu hemen sevdim. Odayı geçip onun büyük elini sıkıyorum.

Mercedes'e dönüp elini sıkmadan önce "Sen de," diye cevap verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını sallıyor, yüzü kızarıyor ve bu beni sırtmaya itiyor. "Kariyerini takip ettim," diyor Mercedes ve şimdi anlıyorum ki yanımda bu yüzden kızarıyor. "Çok yetenekli bir sanatçısın."

"Teşekkür ederim," diyorum memnuniyetle gülümseyerek. Emniyet teşkilatında sanat dünyasını takip eden pek fazla erkekle karşılaşmıyorum. Mümkün olan en iyi şekilde şaşırdım. "Bunu söylemeniz çok nazikçe."

Tyler pencerenin önündeki sandalyeye oturur ve bacak bacak üstüne atar. Ellerini sıkıyor. Onları sadece evrensel bir "Dedektifler" ile selamlıyor. Nedense kaşlarımı çatıyorum. İki dedektif oturuyor ve O'Brien zihinsel sorgulamasını bitirene kadar dördümüz sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Bayan Davenport," diye başlıyor. "Joshua Brown'ın saldırıya uğradığı gece neredeydiniz?"

"Arkadaşlarımla S-Bar'daydım, sonra eve yürüdüm ve yattım."

"Saldırıdan önce onu en son ne zaman gördünüz?"

"Sanırım iki, belki üç gün önce. Boylston'da bir restoranda öğle yemeği yedik ve sonra işe dönmek zorunda kaldı."

"O sırada size yaşadığı herhangi bir sorun ya da sorundan bahsetti mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Normal şeylerimiz hakkında konuştuk." "Korkmuş ya da tedirgin görünüyor muydu?"

"Hayır. O Josh'tı."

"Joshua Brown'a zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musunuz?"

Başımı tekrar sallıyorum, kendime kızıyorum. Saldırıya uğradığını öğrendiğimden beri aynı soruyu beynimde evirip çeviriyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Elbette, o bir gey ama açıkça gey olmak artık o kadar da büyük bir mesele değil. Ayrıca başarılı bir avukat. Hem de öyle adi bir avukat değil. Şirketler vergisi hukuku yapıyor, bu yüzden o dünyada işlerin gerçekten kızgın ve hararetle olduğunu hayal edemiyorum. Ya da belki de öyledir ve ben cahilimdir.

"Hayır," diyorum, koltuğumda arkama yaslanırken nefesimi üfleterek. "Bana hiçbir şeyden bahsetmedi ve bahsedebilirdi de. Hayatımız boyunca en iyi arkadaş olduk. Aklıma gelen tek şey, belki de birinin Tyler ve Josh'u birlikte görüp bundan hoşlanmamış olabileceği."

"O gece masalarına yaklaşan iki beyefendiden mi bahsediyorsunuz?"

Kaşlarımı birbirine çatıyorum. "Hangi erkekler?"

Yüzü kızaran Tyler'a bakıyorum. "Özür dilerim. Sana bahsettiğimi sanıyordum." Ben ona bakarken elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Her şeyle aram çok iyi değil." Yüzünü ellerinin arasına alıyor ve sanki tüm bunlar çok fazlaymış ve yorgunluğu çoktan geçmiş gibi iç çekiyor. "Josh'un eski arkadaşlarıydılar, gerçi içlerinden birinin bize ibne dediğini düşünürsek onlara arkadaş demek biraz abartılı olur," diyor küçümseyerek.

"Ne?" Neredeyse çığlık atacaktım. "Kimdi onlar?"

"Soyadlarını bilmiyorum. Josh onlara Connor ve Brady derdi. Fazla kalmadılar. "Merhaba" dediler ve başka birkaç şey daha söylediler.

ve sonra Josh onlara gitmelerini söyledi. Gittiler ama restoranı terk edip etmediklerini bilmiyorum."

"Şaka yapıyorsunuz." Nefes nefese kaldım, dedektiflere dönmeden önce elimle ağzımı kapattım. "Bunu onlar mı yaptı?"

"Bu iki adamı tanıyor musun?" Marcedes tahmin ediyor.

"Evet. Onları tanıyorum." Dilimi tıkırdatıyorum. "Liseye beraber gitmiştik ve o zamanlar Josh'a çok kötü davranıyorlardı. Buna inanamıyorum." Ayağa kalkıyorum, pencerenin önündeki sandalyelerin arasındaki boşluğa doğru volta atıyorum, hareket etmeye ihtiyacım var çünkü yerimden fırlamak üzereyim.

O'Brien elini kaldırır. "Bu iş kontrolden çıkmadan önce, biz bu işin üstündeyiz. İkiisiyle de zaten konuştuk." "Ve?"

"Devam etmekte olan bir soruşturma hakkında konuşmaya yetkim yok. Ancak şu anda ikisinin de tutuklu olmadığını söyleyebilirim. Şimdi devam edelim. Elinize ne oldu Bay Adams?" diye soruyor Tyler ve ben de adımlarıma ara veriyorum, dikkatim Tyler'a odaklanmış durumda.

"Ben uh..." Tyler duraksıyor, eline bakıyor. "Geçen gece buradan çıktıktan sonra bir duvarı yumrukladım."

"Genellikle öfkenizle ilgili bir sorunuz var mı?"

"Bu öyle bir şey değil. Josh hastanede olduğu için üzgündüm ve onu bir duvarda kaybettim. İstersen evime gelip bakabilirsin. Geçen gece Josh ilk getirildiğinde beni görmüştün. O zaman elinizi sıkımsıttım."

"Senden istediğimiz bu değildi," diyor Marcedes soğukkanlılıkla.

Tyler her iki dedektifle de göz göze gelerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Öfkemle ilgili bir sorunuz yok."

O'Brien başını sallayıp bana döndü. "Joshua Brown'ın tüm işlerinden siz mi sorumlusunuz? Mülkünün?"

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirme eğiliminden kaçınarak. Bir yığın halinde koltuklardan birine düşmek yerine kaşlarımı çatıyorum. Beni rahat bırak. Mesela

Onun parasını önemsiyorum. Kim olduğumu biliyorlarsa, paranın benim için standart bir ağırlığı olmadığını da bilirler. Ailem varlıklı olmasa bile sanatımla çok iyi işler yapıyorum. "Ailesi yaklaşık iki yıl önce bir trafik kazasında öldü. Birbirimizin ailesiyiz. Vefat etmesi ya da iş göremez hale gelmesi durumunda işlerin kontrolünü bana veren bir dizi belge imzalattı. Ve siz sormadan söyleyeyim, parası umurumda bile değil. Neye sahip olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Anlıyoruz ve umarım sormak zorunda olduğumuzu da anlıyorsunuzdur." Başımı sıkıca salladım. "Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Anladığımız kadarıyla Joshua Brown restorandan arka girişi kullanarak çıkmış. Kafatasının sol tarafına ağır bir cisimle arkadan saldırıya uğradığında oradaki küçük park alanındaydı, bu da saldırganın solak olduğunu gösteriyor. Daha sonra saldırgan olay yerinden kaçmadan önce karnına defalarca tekme ya da yumruk yemiştir. Soyulmamış. Hiçbir şey alınmamış. Tespit edebildiğimiz kadarıyla hiç tanık yok ve binanın o tarafında hiç kamera yok."

Dedektif O'Brien bana Josh'un saldırısıyla ilgili klinik bir açıklama yaparken elimle ağzımı kapatarak hıçkırıklarımı bastırıyorum. Karnım dönüyor, iki büklüm olduğum noktaya kadar kıvrılıp düğümleniyor. Boğazımın arkasından hızla yuttuğum bir safra yükseliyor.

"Bize başka sorunuz var mı?" Sadece başımı sallayabiliyorum, kelimeleri formüle edemiyorum. Tyler sessiz kalıyor. "Tamam," diyor O'Brien. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Bir gelişme olduğunda sizi bilgilendireceğiz."

Onlara telefon numaramı veriyorum ve sonra gidiyorlar. Bu kadar. Kısa ve o kadar da tatlı değil. Ne bekliyordum bilmiyorum ama Boston Polis Departmanı'ndan bu konuda daha fazlasını umuyordum. Yani, nasıl olur da biri neredeyse ölene kadar dövülür ve kimse bunu görmez? Nasıl olur da ellerinde hiç ipucu olmaz? Herkesin video çekmek için hazırda bir telefonu yok mu? Nasıl kamera olmaz?

Bu Brady ve Connor meselesi de neyin nesi? O iki pislüğün Boston'da olmak bir yana, hâlâ bu eyalette olduklarından bile haberim yoktu. Hâlâ biraz hasta görünen Tyler'a dönüp, "Brady ve Connor'la olan her şeyi bana anlatmalısın," diyorum.

Sanki isteksizmiş gibi bir nefes üflüyor ve ben bunu anlayamıyorum. Çünkü bana onlardan hiç bahsetmediğini biliyor olmalı. Peki neden bahsetmedi? "Josh ve ben yemek yiyorduk ve bir şeyler hakkında konuşuyorduk." İç geçiriyor ve o kötü elini kalçasında gezdirip tekrar geri getiriyor. "Kavga ediyorduk, tamam mı? Bundan bahsetmek istemedim ve o polislerin bilmesini kesinlikle istemiyorum ama kavga ediyorduk. Benim yanıma taşınmasını istedim ama o istemedi. Evinden vazgeçmek istemediğini söyledi. Çok erken olduğunu söyledi. Her neyse. Önemli bir şey değildi. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık."

"Tamam," diye kelimeyi uzatıyorum.

Bana dönüyor ama gözleri arkamdaki duvara kilitlenmiş, göremediğim bir şeyde kaybolmuş. "Josh'u fark etmiş olmalılar çünkü bir baktım bizimle oturuyorlar. İkimiz de davet etmediğimiz halde biri benim yanıma, diğeri de Josh'un yanına oturdu. Josh hemen onlara saldırdı. Onlara bizimle oturarak ne yaptıklarını sordu. Üçü bir süre ileri geri gitti. Josh onlara takılıyordu, onlar da yemi yutuyorlardı. Bilmiyorum. Bize iki ibne dediler ve sonra kalkıp gittiler."

"Bu kadar mıydı?"

Omuz silkiyor. "Aşağı yukarı. Yani, beş dakikadan fazla kalmadılar. Josh ve ben yemeklerimizi yedikten sonra ayrı ayrı çıktık. Erken bir toplantım vardı ve sanırım ikimiz de hala birbirimize biraz kızgındık."

"Sence bunu ona onlar mı yaptı?"

Tyler yavaşça başını sallıyor, gözleri yeniden ayaklarımın dibindeki zemine odaklanıyor. "En olası senaryo bu gibi görünüyor. Oldukça saldırgandılar. Sözlü olarak çok agresiflerdi."

Aklıma hemen Wes geldi. Hala onlarla arkadaş olup olmadığını merak ediyorum. Lisedeyken yakındılar. Kesin olan bir şey var ki, Josh'un saldırıya uğradığı gece hakkında çözülmesi gereken çok şey var. Ve Weston Kincaid.

Onuncu Bölüm

12 Yıl Önce

Çukurun ortasındaki ıslak odunlardan çıkan **duman**, soğuk gecenin içine yoğun bir şekilde yayılıyor ve havayı tatlı zehirli kokusuyla dolduruyor. Kimse buna aldırıyor gibi görünüyor, çünkü sürekli bira akışı herkesin gülümsemesine ve çifte kafayla gülmesine neden oluyor. Son futbol maçımız bu geceydi. Kazandık. İki yüz elli metreden fazla attım. Altmıştan fazla koştum. Yarım düzine büyük futbol okulundan gözlemciler vardı, hepsi de babamın ellerindeydi.

Ivy League okulları futbol için burs vermiyor. Ve bunlar tam olarak ilgilendiğim okullar. Princeton orada değildi. Harvard orada değildi. Yale de yoktu. Babama Alabama yerine Princeton'la ilgilendiğimi söylediğimde çılgına döndü. Ne tür bir baba bunu yapar? Oğlu için tıp yerine futbolu mu ister? Ivy League yerine bir devlet okulu ister? Neden olduğum gibi onun için yeterince iyi olamıyorum?

Babam bana bir araba hediye etti. Bir Jeep. Büyük, siyah ve harika bir şey. Bu gece, futbol gözlemcilerine rağmen, hayatımın en güzel gecelerinden biri olabilir.

Üzerinde oturduğum kütüğün sert kabuğu kotumun kalın kumaşını çiziyor ama bütün gece yerde oturmaktan ya da ayakta durmaktan iyidir, bu yüzden katlanıyorum. Tam bir saattir buradayım ve sanırım gecenin sonuna gelmek üzereyim. Buraya Connor, Brady, Brecken, Vince ve diğer birkaç çocukla birlikte geldim. Her zaman aynıdır. Ama bu gece, Aria burada. Bir yerde. Arkadaşları da öyle. Onu daha önce onlarla konuşurken ve gülerken gördüm ama Eli Ross onunla flört etmeye başlayınca arkamı döndüm. İkinci sınıf kızları bolca var ve üçüncü ve son sınıf kızları hoşnutsuzluklarını belli ediyorlar.

"Dostum." Brady elinin tersiyle göğsüme vurdu. Sarhoş kıcı bir şekilde çemberin benim tarafıma doğru yol buldu. Ona katılmak için ayağa kalktım. "Bana Piper'la tekrar bir araya geleceğini söyle." Gözlerim ona doğru kayıyor, ateşin karşısında birkaç arkadaşıyla konuşan uzun boylu, zayıf, sarışın amigo kıza bakıyorum. "O elbisenin içinde çok seksi görünüyor." Gerçekten de seksi görünüyor. Ve soğuk, çünkü dışarısı donma noktasının üzerinde bile değil. "Ve senin hakkında konuşuyordu. Keri'ye ikinizin tekrar yakınlaştığını söyledi."

Bunda gerçekten komik bir şey olmamasına rağmen gülüyorum. "Hayır, dostum. Piper ve benim işimiz kesinlikle bitti. Yine de istersen ona sahip olabilirsin."

"Olabilir, Wes. Yapabilirim." İkimiz de tekrar güldük çünkü erkekler böyle yapar. Benden beklenen de buydu. "Peki ya senin şu komşun? Breck'in kız kardeşi." Ses tonu mizah dolu ama ne yaptığını biliyorum. Buna rağmen yemi yüzde yüz yutuyorum. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. İnsanların benimle Aria hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum. Özellikle de Brady gibi insanların.

"Peki ya o?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bugün öğle yemeğinde onunla konuştuğunu duydum." Ona sadece bakabiliyorum. "Ayrıca derste ona asıldığını da duydum. Onunla yatıyor musun, yatmıyor musun?"

"Götlük yapma."

Doğru, sanki zaten öyle değilmiş gibi.

Brady sinir bozucu kahkahalarını sürdürüyor ve benden şüpheleniyormuş gibi başını sallıyor. "Hayır mı? Ondan hoşlanmıyor musun? On beş senin için çok mu genç?" diye soruyor kuşkuyla. "Bahse girerim yatakta bir ucubedir. O sanatsal tipler vahşidir, ne demek istediğimi anlarsın."

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Ona doğru dönerek, daha önce hiç yaşamadığı bir acı vaat eden bir bakışla onu süzüyorum. "Dikkat et, Brady," diyorum ve bu tepki onu daha çok güldürüyor. Ona istediği şeyi verdiğimi biliyorum. Bu anı kolaylaştırdığımı biliyorum. Ama Aria hakkında böyle konuşmasına dayanamıyorum. Bu beni delirtiyor. Kıçını yere vurup kanamasını izlemek istiyorum.

Duruşu yavaşça yükseliyor, başı bana doğru eğiliyor. Gülümsüyor. Sırıttıyor. Bunun her saniyesinden zevk alıyor. "Hey, pislikler." Göremediğim biri sesleniyor. "Siz sık kafalılar doğruluk mu cesaret mi oynayacaksınız?"

Bu gergin anı böldüğü için rahatlamış bir şekilde Connor'ın sesine doğru dönüyorum. Brady'nin gözleri arkasında duran birini görene kadar açıklıkta geziniyor ve sonra dudaklarına yavaşça şeytani bir gülümseme yayılıyor. "Sadece Bayan Aria çalarsa," diye karşılık veriyor, gözlerini birkaç arkadaşıyla birlikte çok arkamızda durmakta olan Aria'dan ayırmadan.

Bizi duydu mu?

Başını sallayarak onu başından savıyor. "Ben buna hazırım."

"Onu buraya getirin," diye bağırtıyor Connor, sesi alevlerin üzerinden taşıyor. Gülüşmeler başlar ve Aria'nın yanakları parlar. Arkadaşlarından biri diğerine bir şeyler fısıldıyor ve sonra bir kız eğilip Aria'ya bir şeyler fısıldıyor. Aria her ne söylüyorlarsa cevap vermiyor, ama yarım saniye sonra onu yalnız bırakarak çekip gidiyorlar. Bunu ona yaptıklarına inanamıyorum.

Brady'nin gözleri parlıyor ve kolunu kıza dolayarak amansızca sarılıyor. "Hadi Brady. Bırak beni gideyim. Senin saçma oyunlarını oynamaya niyetim yok."

"Hayatta olmaz, tatlım. Benimle geliyorsun." Brady onu yanına alır ve bir çanta gibi kolunun altına sığdırır. "Eğlenceli olacak." Kızın vücudunu tekrar sıkıyor ama bu şakacı bir hareket değil. Agresif görünüyor. Hiçbir yerde bulunamayan Brecken için partiyi taramama neden oluyor. "Eminim senin gibi bir kız bizden birini öpmeye cesaret edebilmek için can atıyordur."

Homurdanıyor. "Alçakgönüllülüğün sana çok yakışıyor Brady, ama sanırım bu cazip teklifi geri çevirmek zorundayım." Tüm gücüyle onun yan tarafını itiyor. "Şimdi. Bırak. Beni. Bırak."

Ama yapmıyor. Sadece onu daha sıkı tutuyor ve herkesin toplandığı yöne doğru sürüklüyor. "Oh, böyle yapma." Eğilip başının üstünü öpüyor ve ardından kahkahalarla gülüyor. Kalp atışlarını hızlanmaya başlıyor, görüşüm ıslak odunlardan yükselen duman kadar bulanıklaşıyor.

"Bırak onu, Brady," diye bağıyorum.

"Asla olmaz." Brady gülerek onu kendine çekiyor ve bana meydan okuyor. "Onun kıvranışını izlemekten çok keyif alıyorum. Ayrıca, istediği kadar numara yapsın, benden hoşlandığını biliyorum."

Bir adım öne çıktım, onu yere sermek üzereydim. Dirseğini adamın böğrüne saplıyor, hava üflemesine neden oluyor, sonra da yan tarafını olabildiğince sert bir şekilde çimdikliyor. Adam haykırıyor, onu ayarlıyor, kıcına sertçe şaplak atıyor ve gösteriyi izleyen herkesi güldürüyor.

Brady ona gerçekten saldıracakmış gibi bakarak, "Aptal sürtük," diye mırıldanıyor.

"Bu kadar yeter," diye bağıyorum, bir dakika daha dayanamayarak yüzüne doğru yaklaşıyorum. Aria'nın gözleri serulean halkalar halinde açılıyor. "Bırak onu dedim ve ciddiyim. Onu incitiyorsun ve tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Brady olduğu yerde duruyor ve onu biraz daha yanına çekiyor. Koyu renk saçlarını tekrar öpüyor ve ellerimde kalan kanın boşaldığını hissediyorum. Dışarıda sıcaklık artmasına rağmen ensemdede ter birikiyor. Gözlerim parlıyor. Onunki yanmıyor. Hâlâ oyundan başka bir şey düşünmüyor. Bu sadece onu daha çok incitmek istememe neden oluyor.

"Peki ya küçük kız arkadaşının gitmesine izin vermezsem, Wes? Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Ona dik dik bakarken ses tonum öldürücü. Milyonlarca çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum ama şu anda tek gördüğüm Brady. Aria arkasını dönüp tekrar yan tarafını çimdikliyor. Kıpırdanıyor, gözleri benimkilerde, tutuşunu bırakıp onu düşürüyor. Donmuş zemine dört ayak üzerinde düşüyor, ama ben ona yardım etmek için uzanamadan ayağa kalkıyor.

"Siktir git," diye çıkışıyor ve Brady'yi sertçe itiyor. "Bana bir daha böyle dokunursan yemin ederim bir gün çocuk sahibi olduğun için şanslı sayılırsın." Sonra da gider. Ateş çukurunu çevreleyen karanlığa doğru uzaklaştı. Bana üstünkörü bir bakış bile atmadı.

Brady kötü niyetle güler. "Dikkatli ol, Weston. Ağabeyi öğrendiğinde başın belaya girecek."

Herkes sessiz, konuşmalarımızı izliyor. Bir adım öne çıkıyorum, çok fazla şey söylemek istiyorum ama dinleyicilerimizi de düşünerek.

"Doğru. Sanki Breck kız kardeşini tartakladığın için seni dövmeyecek."

Gergin bir andan sonra Brady sert duruşunu gevşetiyor. Benimle uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Ondandır beş santim ve yirmi kilo daha fazla kasım var. Ve onun kışını tekmeleyeceğim. Bunda hiç şüphe yok. "Her neyse, kardeşim. Sadece takılıyordum. Çabalarımaya değmez."

"Ağzından çıkanı kulağın duysa iyi olur," diye kükrüyor Brecken arkamdan. Omzumun üzerinden döndüm ve onu bize doğru yürürken yakaladım. "Kız kardeşime ne yaptın sen Brady?"

Brady gülüyor, tek yapabildiği bu gibi görünüyor, ama eğlencesinin ne kadar gerçek olduğunu merak ediyorum. "Sakin ol, Breck. Zarar yok, faul yok."

Brecken bir an bana bakıyor ve ben öfkemi kontrol edemeyerek başımı sallıyorum. Çenem yumruklarım kadar sıkılmıştı. Kendimi korkak gibi hissediyorum. Brady'yi donmuş toprağa gömmek istedim. Onu ezip bir hiç haline getirmek istiyordum. Ama bunların hiçbirini yapmadım. Pek bir şey söylemedim bile. Onu kesinlikle korumadım. Ve şimdi Brecken burada.

"Onu rahat bırak, Brady," der Brecken, sesindeki tüm gerginlik kaybolmuştur. "Eğer bırakmazsan, Wes'in seni öldürmesine izin veririm." Kolunu Brady'nin omzuna atıyor ve ikisi birlikte Connor'a doğru gidiyorlar. Ben takip etmedim. Şu anda doğruluk mu cesaret mi oyununa hiç ilgim yok.

Arkamı dönüyorum ve Aria'yı karanlığın kenarında durmuş bana bakarken buluyorum. Hiç düşünmeden ona doğru koşuyorum. "İyi misin?" Yumuşakça sordum. Cevap yok. "Özür dilerim, Aria. O kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

Etrafında dönüyor, ayaklarının altında çıtırdayan donmuş uzun otlara doğru yürüyor. Onu takip ediyorum. Onu takip ettiğimi biliyor, bu yüzden konuşmaya başlıyor. "Bir an kayıtsızlığın rahatlığı ve zarafetiyle beni görmezden geliyorsun, sonra da özgürce imdadıma yetişiyorsun. Kimsenin izlemediğine inandığında benimle konuşuyorsun ve gözler senin üzerinde olduğu anda ben artık yokum." Başını sallıyor, öfkesi giderek artıyor. "Özürlerinle ilgilenmiyorum Wes. Brady'yi kendim hallettim. Sen sürünle ilgilenmeye devam edebilirsin."

Caddeye doğru ilerlerken büyümüş çalıların ve uzun otların arasından geçiyoruz. Karanlık, buradaki tek ışık arkamdaki ateşten geliyor, ama burada sayısız gece geçirdikten sonra yolumu biliyorum. O da öyle.

"Aria, bekle." Koşmaya başladım ve birkaç saniye sonra yine onun yanındaydım.

"Ne istiyorsun Wes?" diye sertleşir. "Senin aptal oyunlarını oynamak için geri dönmeyeceğim, bu yüzden sen, Brady ve Connor, işkence edecek başka birini bulmak zorunda kalacaksınız."

Uzun süre acı çeken bir iç çektim. "Özür dilerim, tamam mı? Buraya seni geri getirmek için gelmedim. Sadece konuşmak ve belki seni eve bırakmak istiyorum."

Göğsünden küçük, mizahsız bir kahkaha yükseliyor. "Benimle konuşmak mı istiyorsun? Ne hakkında?"

Güzel soru. Ona ne söylemek istiyorum? Durumumuzda hiçbir şey değişmedi. Aysız gökyüzüne karşı zifiri karanlıkta, çalıların arasından geçerek bir süre daha sessizlik içinde ilerliyoruz. Bu noktada tek ışık yıldızlar ve onlar da vitrin süslemesinden başka bir şey sunmuyor. Kar vaat eden kalın bulutlar tarafından hızla tüketiliyorlar.

Tarlanın dış kenarına ulaştığımızda ona sessizce "Hıyarlık ettim," diyorum.

Yol ileride ve onun diğer tarafında yeni cipimi park ettiğim yer var. Burada kilometrelerce toprak ve boş araziden başka bir şey yok. Bu yüzden bu bölgeyi düzenli ateş yakma yerimiz olarak seçtik. Polisler buraya gelmeye zahmet etmiyor çünkü kimse yıldız sporculardan birini tutuklayıp bir kayıptan sorumlu olmak istemiyor.

Böyle bir kasabada, lise sporları eğlence adına sahip olduğumuz tek şey.

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama uzun zamandır böyle olduğu için artık bu konu hakkında çok fazla düşünmüyorum." Yalan söylüyor. Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Sesindeki duygu her şeyi ele veriyor ve aniden ona davranış şeklimden dolayı kendimi hasta hissediyorum. Onun için doğru olanı yaptığımı sanıyordum. O daha genç. O Breck'in kız kardeşi. Ben son sınıfım, o ise ikinci sınıf. Ve benim... benden beklentilerim var, bu da birlikte gerçek bir şeyler yaparsak doğal olarak sorun yaratacak.

"Aria, dur." Kolundan tutup onu durma noktasına getirdim. Kolunu benden kurtardı ve ben de sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdikten sonra

gece gökyüzünde. Bunun bir faydası yok ve şu anda ne yapacağımı ya da ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Brady'yi kendi başına hallettiğini biliyorum. Sadece bunu sana yapmasından hoşlanmadım ve devreye girdim. Doğrusu, hiçbirinin sana dokunmasından ya da senin hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum."

"Gerçekten açıklamak zorunda değilsin," diyor ben devam etmeyince. "Tanrım, gerçekten bir özrü kabul edemiyorsun, değil mi?"

"Tam olarak ne için özür diliyorsun Wes?" Karanlık yüzüme bakıyor. Ona kıyasla bu kadar uzun olmaktan nefret ediyorum. Yüzünün bana daha yakın olmasını istiyorum.

"Her şey için," diye fısıldıyorum ona bakarken. "Her ne için özür dilememi istiyorsan, ben de onu yapıyorum."

"Tanrım." Gülüyor. "Bu özürler tarihinin en kötü özrü. Hiçbir şey söylemesen daha iyiydi."

Gülüyorum. "Muhtemelen. Bildiğin gibi ruhumu taşıma konusunda pek iyi değilimdir. Ama geç oldu, üzgünüm ve sadece eve sağ salım döndüğünden emin olmak istiyorum."

"Tamam. Beni eve yeni arabanla götürmene izin vereceğim."

Eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum, sonra onu döndürüp bir çocuk gibi çimlerin üzerinde yürütüyorum. Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum, bedenimi tam arkasına bastırıyorum, böylece beni ona karşı hissedebiliyor. Titriyor ve ben o kadar büyük gülümsüyorum ki kendimi zor tutuyorum. "Bu bir Jeep, Aria. Araba değil. Büyük fark var, bebeğim. Büyük fark."

"Doğru. Benim hatam," diye alaycı bir şekilde ısıırıyor ve ben göremesem de bana gözlerini devirdiğini biliyorum. İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz, çünkü bu ürpertiden sonra söyleyecek akıllıca bir şey bulamıyorum.

Çünkü bunu çözemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. İstememeniz gereken bir kızı istemekten nasıl vazgeçersiniz? Sahip olamayacağın bir kızı? Öpmek için her şeyini verebileceğin tek kızı.

On Birinci Bölüm

12 Yıl Önce

KAR YAĞMAYA BAŞLADI. Ve daha Kasım ayındayız. Normalde sezonun bu kadar erken dönemlerinde kar yağmadığı düşünülürse, bu gelecek şeylerin uğursuz bir işareti olmalı, ama değil. Çok güzel. Mevsimin ilk karı her zaman öyledir.

Aria'yı eve bıraktım. Arabamı garaj yoluna çektim ve o da olabildiğince hızlı bir şekilde cipimden atladı ve bir teşekkür bile etmeden ya da arkasına bile bakmadan evine koştu. Onunla kapısına kadar yürümeme bile izin vermedi. Onu suçlamıyorum ama yine de berbat bir durum. Yine de tam olarak kovalamadım. Benden uzaklaşmak istediğini düşündüm. Onunla telafi etmem gereken çok şey var, sorun şu ki, bunu yapmam gerektiğinden emin değilim.

Evimin eşiğinden içeri girdiğim anda babam beni karşılamak için oradaydı. Beni beklemek genelde yaptığı bir şey değildir ve bu gece sadece bir bira içtiğim için minnettar olmamı sağladı. Ona ne olduğunu sorduğumda bana doğru yürüdü ve kollarını omuzlarıma doladı. Bu beni hayrete düşürdü. Babam sevecen bir adam değildir. Aslında, bu geceden önce bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum.

"Auburn ve Alabama seni aralarına almakla son derece ilgileniyorlar," dedi, sesindeki heyecan açıkça belli oluyordu. Suçluluk ve endişe duygularımı bastırdım. Nasıl bilmezdi ki?

"Bazı Ivy League okullarına başvurdum," dedim usulca, bunun sonradan söylenmiş bir söz olmasını umarak. Öyle olmadı. Gözleri erimiş çeliğe dönüştü, ateş gibi sıcak ve acı verecek kadar sertti. Bana sanki ayakkabılarının altındaki bokmuşum gibi baktı. Sanki şimdiye kadar karşılaştığı en iğrenç şeymişim gibi. Çünkü ben hayatım için onun benim için istediğinden farklı bir şey istiyordum.

"Ivy League okulunun parasını ben vermeyeceğim evlat," dedi sertçe, yeşil gözleri benimkileri delip geçerek. Benzer bir yapıya sahip olan babama benziyorum. Sanırım bu onun kabullenmesini daha da zorlaştırıyor. "Spor bursu alacaksın ve top oynayacaksın." Keşke bu gece dizimi patlatsaydım dedirtti bana. Sırf bu yüzden bile ondan biraz nefret ediyorum.

Başımı salladım. Çünkü siktir et onu. Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemesine izin verecek değildim. "Ödeme yapmaman umurunda değil. Akademik bir burs alacağım ve eğer alamazsam," daha uzun durdum, omurgamı dikleştirdim ve gözlerimin onun üzerinde olduğundan emin oldum, "Kredi alacağım."

Yüzü mosmor oldu. Gözleri alev alev yanıyordu. Sırtı öne doğru eğildi, kişisel alanıma tecavüz etti. İşaret parmağının ucu göğsüme saplandı. Sertçe. "Az önce sana verdiğim Jeep'i geri alabilirim."

"Bu benim üzerime kayıtlı." O hediyeği geri almak istemesi beni öldürüyor. O kadar da küçük olmayan bir noktaya dikkat çekmek zorunda kaldım.

"Benim için bir hayal kırıklığından başka bir şey değilsin. Bunu biliyor musun?" Beni tekrar dürtükledi ve bu sefer bir adım geri attım. Sözlerinin gücü neredeyse beni deviriyordu. "On yıl içinde, futbol kariyerin sona erdiğinde, hayatından pişmanlık duyacaksın. Seçimlerinden. Tıpkı benim gibi."

Ben pişmanım. Benden pişman.

O küçük konuşma bununla ilgiliydi. Ve bir parçam onun planına uyarsam benimle mutlu olup olmayacağını merak ediyor. Sonunda onu

gururlandırabilir miydim? Onun gözlerine dokunan tek ışık, elimde futbol topu olduğu zaman.

ve o zaman bile onunla yaptığım her şeyi eleştiriyor. Bana bunu söylediğinde hissettiğim acıyı anlatacak kelime bulamıyorum. Hayatım boyunca onu memnun etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmadım. Mükemmel bir evlat, mükemmel bir ailenin parçası olmak için. En azından biz öyle görülüyoruz.

Ve şimdi odamda saklanıyorum. Bu gece olanları düşünüyorum. Ona ne istediğimi söylemekle uğraşmalı mıydım? Hayatımda ne yapmayı planladığımı. Ondan yavaş yavaş vazgeçtiğimi ve beni olduğum gibi görmesini umduğumu. Hayattan ne istediğini bilen ve bunu elde edebilecek bir adam olarak. Ülkedeki en iyi okullara gitmek istiyorum. Eğer tıp fakültesine girip başarılı olursam, tıp fakültesi seçme şansım olacak.

Ayrıca, istediğim okullar buradan çok uzakta değil. Ve bu benim için önemli olmamasına rağmen, önemli. Bu aptalca, gerçekten. Öyle olduğunu biliyorum. Aria daha genç. On beş gençtir. Üniversitelere bakıyorum ve göğüsleri büyüyor. Ve lanet olsun, büyüyorlar. Ama onu aklımdan çıkaramıyorum. Yıllar ve yıllar boyunca Aria'nın düşüncelerimi tüketmesi öylece kapatabileceğim bir şey değil.

Ama bu gece, sahada, içimde bir şeyler değişti.

Ve onu eve bırakırken, gözleri ne zaman benimkilere takılsa, hemen başka tarafa bakıyordu. Bana kızgın. Yine kızdı. Bu aramızda süregelen bir tema. Onu terk ettiğimi düşünüyor. Onu görmezden geldiğimi ve normal hayata döndüğümüzde onu duygusuzca bir kenara ittiğimi. Ama sadece beni sevdiği için kızgın. Çünkü ikimiz de tek istediğimizin tam tersini yapmak olduğunu bildiğimiz halde mesafemi korumamdan hoşlanmıyor.

Kar sessiz ve gökten iri taneler halinde yuvarlanırken bembeyaz. Gökyüzü karanlık ama yağın kara karşı kırmızımsı bir tonu var. Yatak odamın penceresini yukarı kaydırarak dışarı çıkıyorum, botlarım donmuş toprağı kaplayan ince toz tabakasında çıtırdıyor. İleriye doğru bir adım atıyorum ve gözlerim hemen yandaki kapıya gidiyor. Önce çitin kenarına, sonra da çatıya. Bu bir refleks haline geldi. Ve çoğu geceler, o

Orada. En azından hava bu kadar soğuduğundan beri. Yazdan beri ona tırmanmadım, ama bu onu uzaktan izlemediğim anlamına gelmiyor, gökyüzüne bakarken orada beni beklediğini umduğum için kendimden nefret ediyorum.

Ama bu gece? Bu gece, olacağını bildiğim gibi orada ve kendimi aklımda ondan başka bir şey olmadan mülklerimiz arasındaki kapıyı açarken buluyorum. Beni duymuyor ya da duyuyorsa bile ben çatısının bu tarafındaki ağaca tırmanana kadar duymamış gibi yapıyor. Evinin ortasında düz bir nokta var. Aslında yatak odasının tam altında, bu yüzden sık sık buraya geliyor.

Onu ilk kez orada bulduğumda, aşırı alkol ve otlarla geçen bir gecenin ardından Brecken'i yatağına sürüklüyordum. Çok sık sigara içmez ama o gece içmişti ve sonuç olarak onarılamaz bir haldeydi. Daha ben onu yatağına yatırmadan bayılmıştı ve uykusunda kusarsa ölmesin diye onu yan yatırdıktan sonra geldiğim yoldan ayrıldım. Ama yatak odasının penceresinden sürünerek çıktığımda, yukarıdan Aria'yı gördüm.

Başı yukarı kalkıktı ve kendimi boynunun uzun sütunu karşısında büyülenmiş bulduğumu hatırlıyorum. Kim bir boyun tarafından büyülenir ki? Bu düşünce o an beni gülümsetmişti ama o öyle... Tanrım, dolunayın ışığı altında nefes kesiciydi. Yapmam gerektiği gibi aşağı inip evime gitmek yerine ağacın geri kalanına tırmanıp ona katılmakta tereddüt etmedim.

Ben daha iyi biliyordum.

O gece onu ilk kez düşünmüyordum. Onu fark etmiştim.

Sadece o gece olması niyetiyle tırmandım. Ama ertesi gece dönmemi istediğinde, döndüm. Hem de çok isteyerek. Hiç direnmeden ya da tereddüt etmeden. Bunu Brecken'dan sakladığım için kendimi suçlu hissettim ama zihnimde bunun masum olduğuna kendimi ikna ettim. Ona dokunmadığıma ya da yanlış bir şey yapmadığıma. Ne de olsa sadece çatıda konuşan iki arkadaştık.

Bütün yaz böyle geçti.

Bu ağaca tırmandım ve ara sıra onun elini tutup konuşmasını dinledim. Bana takımyıldızlar hakkında hikayeler anlattı. Ailesi hakkında. Kendisi hakkında. Sanatı hakkında. Ben de konuşurdum. Kimseye anlatmadığım şeyler hakkında. Kimsenin kendim hakkında bilmesini istemediğim şeyler. Ne ailemin ne de benim algılandığımız kadar mükemmel olmadığımız hakkında. Beni yargılamazdı. Beni dikkatle dinledi ve bazen bana doğru eğilip başını omzuma yasladı. Bazen elimi sıkardı. Bazen de sadece gülümsüyordu. Umurumda değildi. Bana vermeye istekli olduğu her şeyi ve her şeyi aldım.

Aria Davenport'a çatısının üstünde, yıldızların altında aşık oldum.

Aşık olmamışım gibi davranamam.

Şimdi ağaca tırmanırken, onun karda oturduğunu ve etrafına yağmasına izin verdiğini bildiğimden, göğsümdeki nefes biraz daha ağır geliyor. Çünkü üşüyorum. Ve azgıyım. Ve babamdan nefret ediyorum. Ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine o kadar umutsuzca aşığım ki, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden bu gece devreye girdim. Çünkü diğer erkeklerin onun hakkında konuşmasına ya da ona dokunmasına dayanamadığımı söylediğimde yalan söylemedim.

Bu kız söz konusu olduğunda oldukça özel bir seviyedeyim.

"Sen olmasan iyi olur," diye uyarıyor ben yaklaşırken. Sitemkâr ses tonu adımlarımın duraksamasına neden oluyor.

"Ya öyleyse?"

İç çekiyor. Nefesi dumanlı bir sis şoku halinde çıkıyor. "O zaman beni öpsen iyi olur Weston Kincaid, çünkü senden ve oyunlarından bıktım usandım ve sen benim sessiz kar yağışımı bölüyorsun."

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" Deli gibi gülümsüyorum. Kalbim nihayet olması gerektiği gibi atıyor. Onun için. Babama karşı hissettiğim tüm o öfke, kızgınlık ve suçluluk duygusu bir anda yok olup gidiyor. Sadece o, ben ve çatımızdaki kar var.

"Evet. Seviyorum. Bilmiyormuş gibi davranmayacağım bile." Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve beni buluyor. Başında kocaman beyaz ponponlu, bebek pembesi, çok sevimli bir kar şapkası var, yanakları kırmızı ve mavi gözleri çok parlak. "Ama daha da önemlisi, bunu istediğini biliyorum. Bu gece sahada bunu gözlerinde gördüm. Yani gerçekten sana bir iyilik yapıyorum."

Göğsümde sıkışıp kalmış nefesimle birlikte bir kahkaha tökezliyor. Baş geriye düşüyor ve ben de onun yanındaki kar parçasına tırmanıyorum. Sırt üstü dönerek, beyaz pullar üzerimize düşerken gökyüzüne bakıyorum. "Çok güzel," diyorum saygıyla, neredeyse kendi kendime.

"Evet, öyle. Bu yüzden buradayım. Ama şimdi sen de buradasın ve bu hoşuma gitmiyor Wes. Dengemi bozuyorsun." Gülümsedim. Gülmüyorum bile. Gergin olduğunda çok fazla konuşuyor ve durmadan gevezelik etmesi onu benim gerdiğim anlamına geliyor. Bu beni sersemletiyor. Beni uçuruyor. "Ama bu kar," diye devam ediyor. "Çok güzel. Ve beyaz. Ve ben bu anın nasıl hissettirdiğini resmetmek istiyorum." Göğsümü tutuyorum. "Tabii ki siyah ve beyaz kullanırdım. Ama bolca koyu bordo ve patlıcan moru, kömür grisi ve derin lacivert. Pulların ilk dökülmeye başladığı anı resmetmek istiyorum, siz onlara bakarken kış gibi hissettiriyor."

Yuvarlandım ve onu öptüm. Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve soğuk dudaklarım onunkilere değiyor ve nefesini yakalayıp yutuyorum. Dilimi ağzına sokuyorum ve o da önden gitmeme izin veriyor. Onu öpüyorum. Hem de nasıl öpüyorum. Sanki daha önce hiç bir kızı öpmemişim gibi. Çünkü bu kızı seviyorum. Beni canlı hissettiriyor. Ateş gibi. Heyecanlı ve sakın. Huzursuz ve sakın. Her zaman hissetmek istediğim her şeyi hissettiriyor. Kahretsin, bana *görüldüğümü hissettiriyor*.

Dudaklarıma gülümsüyor. Aria onun ihtiyacını alıp kendime mal ettiğim için mutlu. Ama onu bu yüzden öpmedim. Onu öptüm çünkü onu *öpememekten* çok yoruldum.

Soğuk havaya rağmen ağzı sıcacık ve havanın tatlılığına rağmen tadı baharatlı. Elim serin olan saçlarına doğru kayıyor.

Islak ve ipeksi bir yumuşaklıkta. Vücudu benimkinin üzerine yuvarlanıyor ve ailesinin evinin çatısında Aria Davenport'la öpüşürken kolumu ona doluyorum. En iyi arkadaşımın evinin çatısında. Umurumda mı diye sor. Çünkü umurumda değil. Azıcık bile değil.

Bir santim kadar geri çekilip bana bakıyor, gülümserken gözleri ıslıl ıslıl. "Bu kadar iyi olacağını biliyordum."

Yüzünü tekrar kendime doğru itiyorum ve onu tekrar öpüyorum. Onu çılgınca öpüyorum. "Ben de," diye mırıldanıyorum ona karşı. "Bu dudaklar benim için yaratılmış. Sadece benim için."

Gülümsüyor ama daha çok kahkaha atıyor. "Mümkün değil, Wes. Dudaklarım başkalarını öpecek."

Başımı ona doğru sallıyorum, burunlarımız sürtünüyor. "Sadece benimkini öpmelerini istiyorum."

"Başka kızları öpüyorsun."

Başka kızları öpüyorum. En son üç gece önce. Bir partide içiyordum ve Piper dudaklarını dudaklarıma koydu. Ama Piper on sekiz, Aria on beş yaşında olmasına rağmen, öpücükleri kıyaslanamaz bile. Aria bir kadın gibi öpüyor. Ve onun vücudunun benimkine değmesi gelmiş geçmiş en iyi şey olabilir. Az önce Aria'yı öptüm ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer bir anlamı varsa. "Başka kızları istemiyorum."

Beni tekrar öpüyor. Vücudu tamamen benimkinin içine giriyor, ta ki biz birbirimize geçene kadar. Arada hiçbir şey olmadan tek parça. Paltolar ve giysiler birbirimize karşı, ama ağızlarımız tamamen farklı bir hikaye anlatıyor. Kaya gibi sertleşmiş aletim ona doğru bastırıyor ve kalçalarım onunkiyle buluşmak için yukarı doğru itilirken bunu durduramıyorum. Çaresizdim. Acı çekiyorum. "Sadece beni öpmek istemiyorsun."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum çünkü bunu çok ileri götürdüm. Öpücüklerini durdurmaya çalışarak onu geri itiyorum ve sonra üzerimden yuvarlanıyor. Bu fırtınanın ortasında biri beni buzlu suya batırmış gibi onun kaybını hissediyorum. Isınmış bedenime kar yağıyor ve ben sert, yüksek sesle ve hüsrarla nefes alırken sadece ona bakabiliyorum. Onu geri istiyorum. Tüm evetlerini istiyorum ve hiçbir hayırını istemiyorum ve benden başka hiç kimseye evet demesini istemiyorum.

Tekrar. İsteyebileceğim tek şey o. Hayatımın macerası gibi hissettiriyor ve ben de bu maceranın bir parçası olmak istiyorum.

Ama nasıl olabilirim ki? O benim hayatıma sahip olamaz, ben de onunkine. En azından birkaç yıl için. Belki onu sevme şeklim geçer gider? Belki zamanla ve başka kadınlarla dağılır?

Belki de...

"Üniversiteye ne zaman gidiyorsun Wes?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Bu sorudan nefret ediyorum. Canımı yakıyor. Sadece benim için değil, ailem için de ne anlama gelebileceğinden dolayı. "Bilmiyorum. Nereye gideceğime ve orada ne yapacağıma bağlı. Ama en azından yaza kadar olmaz."

"Bu gece takımyıldızları göremeyecek kadar karanlık ve karlı." Gökyüzüne göz kırpyorum ve sonra çatıda dönüp ona bakıyorum. Konuyu bu şekilde değiştirmesi hoşuma gitti. Beni kendimden ve işkence dolu düşüncelerimden kurtarıyor. "Çatımda saatlerce yıldızları nasıl izlediğimizi hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor, neredeyse kendi kendine, üstümüzde görünmeyen bir şey bulmaya çalışıyor. Ona doğru ilerliyorum ama bana bakmaya cesaret edemiyor. Bana bakmasını istiyorum ama aynı zamanda bakmıyorum da. Bunun yerine geriye dönüp bulutların ve karın ardına gizlenmiş gökyüzündeki inanılmaz kolajı arıyorum.

Sanki bunu aylardır düşünmüyormuşum gibi kıkırdıyorum, oysa sadece birkaç dakika geçmişti. "Bana takımyıldızlarla ilgili tüm hikâyeleri anlatmak için saatlerini harcardın."

Başını sallıyor, hâlâ başını kaldırmış, asla kavrayamayacağım bir enginliğe bakıyor. Onu dikkatle dinlerdim. O sıralarda mitolojiye iyice merak salmıştı. En çok Yunan mitolojisini severdi. Ve bu konuda nasıl konuşurdu? Dinlememezlik edemezdim. Tek istediğim bana daha fazlasını anlatmasıydı. Bildiğimi sandığım şeyleri sorgulamamı sağladı.

"Tanrılar gibi kaygısız bir yürekle, dertten ve acıdan uzak ve özgür yaşadılar," diyor zahmetsizce. *Sorun ve acıdan uzak ve özgür.*

Tanrım, ne kadar isterdim. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunu her zaman yapıyor. İnkâr etse de fotoğraflık bir hafızası olduğuna ikna oldum.

"Kim o?"

"Hesiod. *İnsanlığın Altın Çağı*."

Kahretsin, neden onu bu kadar umutsuz yapıyorum? Benimle ilgili her şey onda yanlış. O öpücük muhtemelen yardımcı olmadı. Ben ya da o. Onunla burada ne yaptığımı bilmiyorum.

"Bu ne anlama geliyor, Aria?"

Sonunda bana bakmak için başını eğdi. Çatıda yatarken bile çok daha uzunum. Bu karanlık gecede bedenimi onunkinin üzerine doğru eğerek yan dönüyorum. Gözlerim soğuk ve ağzım sert bir çizgi halinde. Etkilenmekten başka bir şey için çaresizim. Bana vurmak ister gibi bakıyor. Beni devirmek ve dengemi bozmak -benim ona yaptığım gibi- tüm hüsrânıyla. Bunun için çok geç. Bu kız beni sürekli mayınlardan kaçmak zorunda bırakıyor.

"Hiçbir şey, Wes. Sadece dileyecek bir şey." İçimi çektim ve ne demek istediğinden emin olamayarak başımı salladım. "Ben burada iyiyim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve sen bugün bunu benden aldığın için," diye omuz silkiyor, "şimdi onu tekrar bulmaya çalışıyorum." Gerçekten de ondan aldım. Öğle yemeğinde onu dışarı kadar takip ettim ve dondurucu soğukta onunla birlikte oturdum. Müzik dinlemeye çalıştığında onu rahatsız ettim ve yazmak ya da çizmek istediğinde müdahale ettim. Ve bu gece de araya girdim.

"Burada karanlıkta tek başına olmak güvenli değil." Ses tonum sinirli, bu da onun ironik bir şekilde kıkırdamasına neden oluyor. Kaç gecedir burada birlikte yatıyoruz?

"Ne zamandan beri güvenliğimi önemsiyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

Hayal kırıklığına uğramış bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bakışlarımla onu yakıyorum. "Ne zamandan beri yapmıyorum?" Gitmek için hiçbir hareket yapmadan bağıriyorum. Ona tek önemsedığım şeyin kendisi olduğunu söylemek istiyorum ama koca ağzımı kapalı tutuyorum.

"Kalbinde bir şey saklayıp başka bir şey söyleyen adam benim için Hades'in Kapıları kadar nefret uyandırıcıdır." Bana Homeros'tan alıntı yapıyor. Bunu hatırlıyorum. Aria kadar zeki olmayabilirim ama aptal da değilim. Ortaokuldaki İngilizce dersimde tahtadaki o alıntıyı hatırlıyorum.

Mizahsızca gülüyorum. "Burada olan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun Aria? Başka bir şey söylerken kalbimde senin için bir şeyler sakladığımı mı?" Ona yaklaşıyorum ve benden uzaklaşmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ama yanılmıyor. Sorum aslında retorikti.

"Hayır, Wes. Bence buraya gelmen gülünç. Beni öpmenin alay etmek olduğunu düşünüyorum. Yine de buradasın." Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "O öpücüğü çok uzun zamandır istiyordum."

"Ben de," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ama benimle bundan fazlasını yapmayacaksın."

"Sen on beş yaşındasın, ben on sekiz. Bu doğru gelmiyor."

İç geçiriyor ve sonra tekrar üstüme çıkıyor. "O zaman vermek istediğin buysa beni biraz daha öp. Ama beni bir daha görmezden gelersen, seni bir daha asla öpmem."

"Seni bir daha asla görmezden gelmeyeceğim."

Ciddiyim. Onun öpücükleri her şeydir. O her şeydir.

"Kalbinde bir şey saklayıp başka bir şey söyleyen adam benim için Hades'in Kapıları kadar nefret uyandırıcıdır." Ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Çünkü onu seviyorum. Başka hiçbir şey gibi. Benim genç, tatlı, zeki, güzel kızımı. Ve bir kadın olduğunda, onu sonsuza dek benim yapacağım. Ama şimdilik onu öpüyorum. Çünkü o istedi.

On İkinci Bölüm

Günümüz

Gün çok çabuk geceye dönüştü. Gece vardiyalarına pek aldırmam. En azından ben çalışırken. Geceleri gündüzden daha fazla travma yaşıyor. Sevmediğim tek şey güneşi hiç görememek. Kışın böyle oluyor. Kendimi vampir gibi hissediyorum. Özellikle de bütün gün -ya da bu durumda gece- kanla iç içe olduğumda.

Garaja giriyorum ve enseme kavrayıp sıkarak iç çekiyorum. Gerginliği azaltmak için hiçbir şey yapmıyor. Ona tıp fakültesi için New York'u düşündüğümü söylememeliydim. Bu onu kızdırdı. Bunu görebiliyordum. Bana iki yıldır neredeydin der gibi baktı. Ama bunun basit cevabı, onunla birlikte olacak durumda değildim. Üniversitedeydim. Kışımı yırtarak çalışıyordum.

Berbat bir haldeydim.

Ve kesinlikle Aria Davenport için yeterince iyi değil.

Orada olduğunu biliyordum. Ondan kaçtım. Çünkü onu görürsem her şeyin değişeceğini biliyordum. Ben Princeton'daydım, o ise New York'ta. Ben üniversitedeydim, o resim yapıyordu. Ben bir felakettim, o ise mükemmeldi.

Ama gerçek şu ki, ona gitmeyerek uvalladım. Kendimi toparlarken zamanın benim için duracağını düşünerek hata yaptım. Ona bağlanabileceğim bir konumda olmak istedim. Ona hak ettiği dünyayı verebileceğim bir yerde. En azından fiziksel olarak aynı yerde olmak, çünkü zaten zamanımı onunla tıp fakültesi arasında bölmek zorunda kalacaktım.

Yani evet, sıtım batırdım. Çünkü ben ona ulaşamadan Londra'ya gitti. Bana bir şans vermesi için onu ikna edemedien önce.

Ama şimdi Boston'da.

Ben de Boston'dayım.

Belki de tüm hatalarımı düzeltmek için çok geç değildir. Uzmanlık eğitimimin bitmesine altı ay daha var ve sonra kurul onaylı bir travma cerrahı olacağım.

Travma cerrahisi yapmayı sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kesinlikle seviyorum. Hayat kurtarıyorum. Buraya gelme yolum hayal ettiğim gibi olmasa da yapmak istediğim tek şey buydu. Ama bunu yaptım ve kendimi tamamladım. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Kendimi buna ikna ettim. Babamın sözlerinin anlamsız olduğuna. Kaybettiğim kızın her zaman kayıp hissetmeyeceğine.

Ama Aria'yı tekrar görmek bunu ikinci kez düşünmeme neden oldu.

Evden mesajlarımı ve e-postalarımı kontrol ettim, bu yüzden doğrudan acil servise gittim ve göreceğimi düşündüğüm son kişiyi hemen fark ettim. Connor Shaw bir sedyede oturuyor ve alnına kana doymuş bir gazlı bez parçası bastırılmış. Ben yanına giderken bir hemşire onunla konuşuyordu. "Hey," diyorum ve başını kaldırıyor, kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana rahatlamış bir yarım gülümseme veriyor. "Ne oldu?"

Omuz silkiyor, gözleri geç ve biraz da çekici olan hemşireye kayıyor. Belli ki hemşirenin bilmesini istemiyor, ben de eldivenlerimi takıyorum ve ona bundan sonrasını benim halledeceğimi söylüyorum. Hemşire gözden kaybolduğu anda, "Düştüm ve alnımı bir tuğla binanın kenarına çarptım. Her neyse," diye alay ediyor sesinin tonuyla. "Yaptığım aptalca bir şeydi."

"Dikiş atılması gerekecek."

"Anlamıştım. Yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim. İçki mi içtin sen?"

"Hayır, Doktor, yapmadım." Bana gözlerini devirdi. "Çalıştığım bir şantiyede ikiye dört bir şeye takıldım. Büyük bir şey taşıyordum ve onu görmedim."

"Pazar günü mü?"

Tekrar omuz silkiyor. "Yaptırmam gerekiyor. Hepimizin doktor saati yok."

"Komik."

Bir yarım omuz silkme daha. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi yapalım şu işi artık."

Yarasını temizlemeyi bitirdim ve neyse ki hemşire her şeyi çoktan hazırlamıştı, ben de sadece buradakileri kullanıp başladım. "Sadece birkaç tane olmalı. Baş dönmesi, mide bulantısı, görme değişiklikleri veya baş ağrısı var mı?"

"Hayır, dostum. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece bir kesik." Başımı salladım, yaranın etrafındaki bölgeye lidokain enjekte ettim. "Polisin benimle ve Brady ile görüştüğünü duydun mu?"

Bir an duraksıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Neden?"

"Çünkü liseye birlikte gittiğimiz Josh Brown adındaki çocuğu geçen gece bir barda gördük. Belli ki biri onu dövmüş." Ona bakmaya devam ediyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ona Josh'un burada, bu hastanede olduğunu söyleyemem. Onun doktoru olduğumu ve dayak yemesiyle ilgili her şeyi bildiğimi. "O ve ibne erkek arkadaşı oradaydı." Kaşımı kaldırdım ve o da ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Biliyorum. Her neyse. O adamı hiç sevmedim ve erkek arkadaşı da tam bir pislikti."

"Eee?" Cevaplara olan ihtiyacımı belli etmemeye çalışarak soruyorum.

"Peki, ne?" diye aşırı savunmacı bir tavırla çıkıştı. "Biz değildik." *O zaman neden gözlerimle buluşamıyor?*

"Ve?" Sessiz kaldığında soruyorum. "Ne oldu?"

Ben dikiş atmaya başlayınca nefesini dışarı verdi. "Brady ve ben oturduk ve bir şeyler konuşmaya başladık. Bunu inkar bile etmeyeceğim. Ama sonra ayrıldık, dostum. Bize siktirip gitmemizi söylediler, biz de gittik. Burada kalmadık, yemin ederim."

Ona inanmak istiyorum. Gerçekten inanıyorum. Bu adamları uzun zamandır tanıyorum. Hatta Aria'yı tanıdığımdan beri. Ve gerçekten, neden Josh'a böyle saldırsınlar ki? Brady ve Connor her şeyden çok şakacıları. Asla böyle vahşi değillerdi. En azından benim bildiğim kadarıyla. Yaptıkları ve söyledikleri pek çok şeye katılmıyorum. Ama birine böyle saldırdıklarını hayal bile edemiyorum. Başımı sallıyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"O nasıl? Burada, değil mi? Polisler öyle söyledi."

"O sert biri, dostum. Ayrıntılara giremem ama bunu her kim yaptıysa, neredeyse aradığını buldu." Ona bakıyorum, görmemeyi umduğum şeyi okumaya çalışıyorum. Hiçbir şey. Bana hiçbir şey söylemiyor.

"Tanrım," dedi gözlerini kapatırken usulca. "Biz değildik Wes. Adamı sevmiyorum ama ölmesini de istemiyorum, anlıyor musun?"

"Biliyorum," diyorum çünkü biliyorum. En azından bildiğimi düşünüyorum. Hâlâ gözlerimle buluşmakta zorlanıyor ve bana karşı ne kadar dürüst olduğundan emin değilim. Ses tonu da yardımcı olmuyor. Bunu söylerken sesi çok samimiyetsiz geliyordu. "Polis ne düşünüyor?"

"Sanırım bize inandılar." Omuz silkiyor. "O bardan doğruca Cambridge'deki bir kızın evine gittik. Yaşadığımız yere yakın bir yerde parti veriyordu. Onlara orada olduğumuza kefil olabilecek bazı kişilerin isimlerini verdik." Brady ve Connor'ın birbirlerinden sadece birkaç blok ötede yaşadıklarını unutmuşum. Doğrusunu söylemek gerekirse onları artık pek sık görmüyorum.

Dikişlerini bitirip bandajladım. "Bir dahaki sefere o aptal çeneni kapalı tut."

Başını salladı. "Evet. Bunun üzerinde çalışmam lazım." Gülüyor ve ben de durumdan çok az mizah bulmama rağmen garip bir şekilde gülümsüyorum. *Ne*

onlar olsaydı? Tanrım, böyle düşünemem. "Her şey hazır mı?"

"Evet. Bir dakika bekle. Taburcu evraklarının çıktısını almam gerekiyor."

"Evet, Doktor Kincaid. Ama sadece bana bir lolipop getirirseniz."

Onu tersledim ve en yakın bilgisayara doğru yürüdüm. Brady ve Connor'ın o gece orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Aslında benim işim Josh'u iyileştirmekti, saldırganın kim olduğunu bulmak değil. Ama şimdi aklımda. Çünkü biri Josh'a saldırdı. Birisi neredeyse onu öldürüyordu. Asıl soru, bunu yapacak kadar ona kim kızgındı?

Connor'ı taburcu ettiğim an, ayaklarım beni doğrudan Josh'un odasına götürüyor. Bu otomatik. Harekete itiraz bile etmiyorum. Polisin bugün gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum. Herhangi bir ipucu var mı? Ayrıca Aria'yı gerçekten görmek istiyorum. Daha önce ayrıldığımız yoldan nefret ediyorum. Ama oraya vardığımda kapının eşiğinde durup içeri bakıyorum.

Aria orada, ama üç hemşire de var. Biri yoğun bakım hemşiresi, biri acil serviste çalışıyor. Sonuncusu tanımadığım biri ama önlüğünden sahada olduğu anlaşılıyor. Aria'yı ve belki Josh'u da iyi tanıyorlarmış gibi gülüyorlar. Adını bilmediğim kızıl saçlı bakır saçlı, Josh'un eline profesyonelliğin ötesinde bir şekilde dokunuyor. Tam odaya girmek üzereyken sol tarafımda bir hareket hissediyorum.

Bir göz attığımda acil serviste çalışan Andrew Albright'ı görüyorum. "Selam dostum," diye gülümseyerek ve sırtıma bir tokat atarak beni selamlıyor. Drew iyi bir adam sanırım. Arkadaş canlısıyız ama arkadaş olduğumuzu söyleyemem.

"Selam," diye karşılık veriyorum, onu burada, yoğun bakım ünitesinde gördüğüme şaşırarak. "Josh'ın hayatını kurtardığını duydum."

Şaşkınlıkla başımı eğerek ona göz kırpyorum. "Josh'ı nereden tanıyorsun?"

Bana kocaman bir gülümseme veriyor ve sonra çenesini odaya doğru sallıyor. "Eski kız arkadaşım onun en iyi arkadaşı."

Şaşırdım. "*Eski kız arkadaşın mı? Aria'yı mı kastediyorsun?*"

"Bu o. Uzun süre eski sevgilim olarak kalacağından şüpheliyim, ne demek istediğimi anlıyorsan." Bana komplocu bir göz kırptıyor ve yumruklarım sıkılıyor. "Onu nereden tanıyorsun?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Sanki onu tanıyormuşsun gibi Aria dedin."

Kahretsin. Yaptım, değil mi? Ona bekaretini alan adamın ben olduğumu söylesem yanlış mı olur? Sonsuza dek onun eski sevgilisi olarak kalacağını? "Onunla ve Josh'la birlikte büyüdüm." Detaylandırmak istiyorum ama onu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Yaşadığımız her şey bu sık yalayıcıya anlatılamayacak kadar kişisel geliyor.

Drew sahte bir gülümseme takınmadan önce bir süre beni süzdükten sonra "Huh," diyor. Belli ki saçmalıklarımı okuyabiliyor. Güzel. "Her neyse, bunun için teşekkürler. Josh iyi bir adam ve eğer başaramazsa Aria yıkılır."

Kendini beğenmiş bir gülümseme ve kibirli bir çalım ile odaya giriyor ve artık ondan hoşlanmadığıma karar veriyorum. Aslında, kışını tekmelemek istiyorum. Rina'yı, Margot'yu ve bilinmeyen kızıl saçlı adamı selamlıyor ve Aria'ya ulaştığında eğilip ona sarılıyor ve sandalyesinin koluna oturmadan önce yanağına bir öpücük konduruyor. Aria ona gülümsüyor ve şimdi onu öldürmek istiyorum.

Kendimi durduramadan odaya giriyorum ve Aria'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemiyor. Aslında, *beni* öldürmeye hazırmış gibi görünüyor. "İyi bir gün geçirdiğini duydum," diyorum ve o da başını sallıyor. İşte bu kadar.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Hemşirelerden Margot, "Merhaba Doktor Kincaid," diyor.

"Merhaba," diyorum Tyler'ın normalde oturduğu sandalyeyi paylaşan Rina ve ona.

"Ben Halle," diyor kızıl saçlı kadın. "Hakkınızda her şeyi duydum." Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama kesinlikle bir anlamı var.

"Hepiniz Josh ya da Aria'ya eşlik etmek için mi buradasınız?" Ben soruyorum.

"İkisi de," diyor üçü bir ağızdan, sonra da her şey çok komikmiş gibi gülüyorlar.

"Aria'yla benim aracılığımla tanıştılar," diyor Drew kibarca. Şimdi de benimle alay ediyor. Bunu gri gözlerinden anlayabiliyorum. Ve gerçekten, kimin gri gözleri var ki? Onu uğursuz ve soğuk gösteriyor. Aria bunu görmeli. Gri bir renk bile sayılmaz.

Aria gözlerini devirir. "Onlarla olan arkadaşlığımdan kendine pay çıkarmaya bayılıyorsun," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"Hâlâ teşekkür hediyemi bekliyorum." Koluna şakacı bir tokat atıyor ve o da gülerek vücudunu onunkine yaslıyor. Buna dayanamıyorum. Onunla flört etmesini izleyemem.

"Duyduğuma göre, Aria'yı hepimizden çok önce tanıyormuşsun," diyor Halle yorumlayamadığım bir gülümsemeyle.

"Evet," diye araya giriyor Aria, ben cevap veremedim. "Ama o zamanlar bize tam olarak arkadaş diyemezdin." *Ouch*. "Kardeşim dışında, onun arkadaş zevki her zaman özneydi."

Ne?

Ağır ve garip bir sessizlik oluşurken kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. Margot ayağa kalkıp gerginliği azaltmaya çalışarak, "Ben çıkıyorum," diyor. "On iki saat içinde dönmem gerekiyor."

Rina da ayağa kalkarak, "Aynen öyle," diye onaylıyor. "Halle de bizimle gelecek çünkü Jonah'ın onu özlediğine şüphe yok." Hepsi sırayla Aria'ya sarılmak için yanlarına gidiyor. "Margot, kendisine vurmak için uzanan Drew'u şakacı bir şekilde ısıtır. Margot kolayca kaçır ve Josh'a veda eder.

Rina ve Halle de aynısını yapıyorlar, Drew'a yönelik aşağılayıcı yorum hariç. "İyi geceler Doktor," diye mırıldanıyor Margot bana gülümseyerek. Margot flört ediyor benimle birlikte. Onu fark etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle çok güzel olduğunu inkar edemem. Ama birlikte çalıştığım insanlarla yatmam. En azından her gün etkileşimde olduğum insanlarla. Diğer departmanlardaki insanlarla, elbette. Ama insanlar ilk yolu seçtiğinde çok fazla kötü şey olduğunu gördüm.

"İyi geceler," diye karşılık veriyorum ona ve sonra hâlâ Aria'nın yanından ayrılmamış olan Drew'a dönüyorum. Gözleriyle bir tür çekişme yaşıyorlar. "Bu gece var mısın?" Ona soruyorum.

Hâlâ burada olduğumu unutmuş gibi kafasını bana doğru çevirdi. *Pislik herif*. "Oh, hayır. Benim de gitmem gerekiyor. Ayrılmak zor, biliyorsun." Bana sırtıyor, sonra göz kırparak Aria'ya dönüyor ve ben ondan nefret ediyorum. "Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

"Josh'tan ayrılmak istemiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama bunu çabucak atlatıyor. "Tamam," diye yanıtlıyor, eğilip dudaklarının köşesini öpüyor. Sertleşiyor ve bu jeste karşılık vermiyor. Bunda küçük bir rahatlama buluyorum. Ancak onun ısırmacı yorumları hâlâ aklımın bir köşesinde ve onların küçük gösterisine sırtımı dönüyorum. Josh'a doğru ilerliyorum ve onu incelemeye başlıyorum çünkü o benim hastam ve odaklanmam gereken kişi.

Vedalaşırken onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama ona yarın uğrayacağını söylemesini kaçırmıyorum. Onu daha sonra arayacağını. Josh'un ameliyat bölgesi iyi görünüyor, karnı yumuşak ve şişmemiş. Ateşi ve hayati değerleri mükemmel. "Durumu nasıl?" diye soruyor ama onu kontrol etmeye devam ederken ona doğru bakmıyorum. Kendimi kontrol etmek için bir dakikaya daha ihtiyacım var.

"Harika aslında. En azından ameliyattan sonra. Nörolojinin ne diyeceğini görmek için daha sonra dosyasına göz atacağım."

"Brady Hawthorn ve Connor Shaw ile hâlâ arkadaş mısınız?" Sesi sakın ama tonu hiç de öyle değil. Sorarken bana bakmıyor ama gözleri benimkilere kilitlenince benim şaşkın sessizliğim onun dikkatini bana çekiyor. Yüklü bir soru gibi geliyor. Özellikle de Connor'ı görelî daha yirmi dakika bile olmamışken.

"Sayılır." Bundan hoşlanmadı.

"Bu ne anlama geliyor, Wes?"

Bir an için başımı eğiyorum çünkü bana bunu neden sorduğunu biliyorum. Dürüst bir cevabı hak ettiğini biliyorum ama... gerçek karmaşık. "Bu onları zaman zaman gördüğüm anlamına geliyor. Cambridge'de yaşıyorlar, ben de orada yaşıyorum. Onları aramıyorum ama ara sıra karşılaşıyoruz ve bira falan içiyoruz."

Aria ayağa kalkıyor. "Josh'u öldürmeye çalıştılar!" diye bağırıyor, bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde olduğumuzu ve kapının hemen dışında onlarca insan olduğunu umursamadan.

"Onlar değildi," diyorum usulca.

İnanılmaz bir şekilde alay ediyor. "Bunu biliyor muydun? Şüpheli olduklarını?"

"Aslında bu gece öğrendim, ama onlar değildi," diyorum tekrar, Tanrı'dan söylediklerimin doğru olmasını umarak.

"Bunu nasıl söylersin? Ona ibne dediler, Wes. O gece yemekte. Tyler bana her şeyi anlattı."

Bir kez başımı salladım. "Evet. Bunu ben de biliyorum."

"Nasıl?" diye soruyor ama Connor teknik olarak benim hastam olduğu için nasıl bildiğimi açıklama gereği duymuyorum.

"Onlardan biriyle konuştum. Masalarında oturup saçma sapan konuştuklarını itiraf ettiler. Ama sonra gittiler, Aria. Bunu doğrulayabilecek tanıkları var."

"Oh," diye homurdanıyor, öfkesi kreşendoya yükselirken yanakları daha da kızarıyor, "arkadaşları gibi mi? Lütfen, Wes. Ben aptal değilim. Bunu yapabilecek başka kimse yok."

Başımı iki yana sallayıp ona doğru birkaç adım atıyorum. "Bunu bilemezsin. Polis onlarla görüştü ve bana bunu yapmadıklarını söylediler."

"Ve sen de onlara inandın mı? Öylece? Yalan söylüyor olmalarına imkan yok mu?" "Elbette, yalan söylüyor olma ihtimalleri var. Sadece öyle hissetmedim

Bana giden yol."

"Çünkü inanmak istediğin şey bu."

Başımı salladım. "Evet. Ben de buna inanmak istiyorum. Çünkü bunu ona onlar yaptıysa, hayatım boyunca tanıdığım adamlar birini öldürmeye çalışmış demektir."

"Gitmem gerekiyor." Hızla ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi, ama ben onun önünü kesmeyi başardım, kollarımı ona doladım ve çarpınan bedenini göğsüme çektim. "Bırak gideyim, Wes." Bana karşı koyuyor ama ben ondan çok daha iriyim, bu yüzden onu kolayca tutuyorum. Şu anda buraya biri girse başım büyük belaya girerdi. Gürültüyü merak eden biri olursa diye arkam kapıya dönük olacak şekilde dönüyorum ve sonra ağzımı kulağına götürüyorum.

"Hayır," dedim sert bir fısıltıyla. "Hayır, Aria. Beni dinleyene kadar olmaz."

"Neyi dinleyeyim? Arkadaşlarının bir adamı öldüresiye döven homofobik pislikler olduğunu mu? Ona yaptıklarından memnun musun?"

Onu kollarımın arasında çeviriyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. Eğilip gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Hayır. Josh'a olanlardan dolayı mutlu değilim. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Bunu biliyorsun. Sevdiğini biliyorum. Ama onlar değildi, Aria. Suçu atacak birine ihtiyacın var ve onlar kolay bir hedef. Ama o adamları tanıyorum ve onlar olmadığını biliyorum." Tekrar uzaklaşmaya çalışırken kollarını sıkıca kavriyorum. "Eğer yanılıyorsam, bunu ilk itiraf eden ben olacağım. Onların homofobik köylü kıçlarını içeri tıkmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Gerekirse onlara karşı tanıklık yapacağım. Ama. Değildi. Onlar değildi. Onlar değildi." Her kelimeyi sert bir staccato ile noktalıyorum.

Yüzü buruşuyor ve başı göğsüme düşüyor, tıpkı bu sabah yağmurda olduğu gibi. Kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı başının tepesine yerleştiriyorum. Vanilya ve yasemin gibi kokuyor ve son on yıldır kollarımda eksik olan her şeyi hissettiriyor.

"Çok üzgünüm, bebeğim. Keşke sadece Josh'ı değil, tüm bunları düzeltebilseydim."

Geri çekiliyor, sulu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yine de asla o kadar kolay değil. Değil mi? Ve bunu düzeltemezsin. Bu düzeltilemez bir şey olabilir. *Biz*

düzeltilemez olabilir."

Siktir... Bu sadece. Yüze bir tokat mı? Karnına bir yumruk mu? Ama...

O haklı. Olabiliriz. Ama bu mücadele etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

On Üçüncü Bölüm

Başım çarpıyor. Gözlerim odaklanamıyor. Boynum tutuldu ve sırtım ağrıyor. Saat sabahın ikisini geçti ve ben hiç uyumadım. Denedim. Ama başaramadım. Biraz çizim yapmayı denedim ama yaptığım şeye konsantre olamıyorum. Josh burada değişmeden yatıyor, Tyler gittikten sonra bir daha geri dönmedi ve Wes'in Connor ve Brady hakkındaki sözleri bana eziyet ediyor.

Bunu yapmadıklarına gerçekten inanıyor mu yoksa sadece hüsnükuruntu mu?

Arkadaşları olduğuna inanmak istememesini anlıyorum ama bunu yapabilecek başka kimse yok. Ayağa kalkarak vücudumu büküyorum, artık vücudumun üst kısmındaki her kasta varmış gibi görünen sürekli kasılmadan kurtulmaya çalışıyorum. "Ara vermek ister misin?" Wes soruyor. Adam burada lanet bir hayalet gibi. İçeri girdiğini hiç duymuyorum. Geldiğini hiç görmedim. Ama yine de aniden orada oluveriyor. Varlığı ilk seferki kadar etkili.

"Hayır," diye cevap verdim. "Josh şikayet edemiyorsa, ben de edemem."

Wes bana yaklaşırken hafifçe gülüyor. Arkama geçiyor, sonra birden elleri boynumda ve omuzlarımda, sinirli kaslarıma masaj yapıyor. "Josh şikayet edemez. Propofol onu uyutuyor. İki günden fazladır buradasın. Şikayet etmeye ve mola vermeye hakkın var."

"Propofol?" Soruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ellerinin vücudumda yaptığı enfes işkence karşısında inlememek için elimden geleni yapıyorum. "Michael Jackson'ı öldüren şey bu değil miydi?"

"Evet," diyor kulağıma yakın nefes alarak, ama umurumda değil çünkü elleri saf sihir. "Ama biz bu tür şeylerde onun doktorundan çok daha iyiyiz."

"Bildiğim iyi oldu. Oh, Tanrım," diye inliyorum boynumun özellikle dar bir noktasını yakaladığında. "Bu çok iyi."

Elleri devam etmeden önce bir anlığına donuyor. "Bunu beni tahrik etmek için mi yapıyorsun yoksa gerçekten o kadar iyi mi?"

Sırıtiyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "O kadar kolay bir hedef misiniz, Doktor Kincaid?"

"Seninle mi?" diye soruyor, nefesi kulağıma geliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi parmaklarını üzerinde gezdirdiği tüylerim ürperiyor, ürperiyor ve titriyorum. Lanet olsun ona. "Ben dünyadaki en kolay hedefim."

"Senden durmamamı istesem çok mu ileri gitmiş olurum?" Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum.

"Hayır. Devam et. Bu beni çıldırtıyor." Benimle birlikte gülüyor. "Kahretsin, çok sıkıydın."

Gülüyoru

m. "Çok
mu uzak?"

"Muhtemelen, ama bu umursayamayacağım kadar iyi hissettiriyor."

"Gel benimle bir yürüyüşe çık. Sana bir şey göstermek istiyorum." Ona bakmak için dönüyorum, ağrıyan kaslarımın üzerindeki ellerini anında özleyorum. "Biraz ara verebilirsin, Aria. Geri dönmeden önce yaklaşık on dakikam var. O zaman bir dahaki sefere seni rahatsız etmeye gelene kadar benden kurtulmuş olacaksın."

"Tamam," diyorum, onun güzel yeşil gözlerine bakarak. Üzerimdeki bu gözleri nasıl da özlemişim. Eskiden bana hissettirdiklerini? Tanrım, yapamıyorum bile. Onun için bu kadar çok şey hissetmemek çok daha kolay olurdu.

"Paltona ihtiyacın olacak."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Saat sabahın ikisi."

"Öyle mi?" diye düşünüyor. "Fark etmemiştim. Hastanede zaman diye bir şey yok, Aria. Şey," paltomu omuzlarıma geçirirken bunu düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor, kollarımı küçük bir çocuk gibi kolların içine sokmama yardım ediyor, "bunu düzeltmeme izin ver. Hastanede zaman her şeydir. Saniyesine kadar. Gerçek saatin bir önemi yoktur."

"Eve gitme zamanı hariç."

"O zaman hariç. Gel hadi." Elimi uzatıyor ve ben bir dakika elime bakıyorum. "İnsanların seni elimi tutarken görmesinden mi yoksa gerçekten elimi tuttuğun için mi gerginsin?"

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "İkincisi."

Bunun üzerine kocaman gülümsüyor, nedenini anlamasam da sanki beklediği cevap buymuş gibi. "Güzel. Şimdi alabilirsin." Bana seçenek bırakmadı. Elimi kavıyor ve beni Josh'un odasından dışarı çıkarıyor. Uyuyan arkadaşıma hızlıca bir göz atmak için geri dönüyorum. Ona her baktığımda kalbim acıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Hemşire odasının önünden geçerken soruyorum. Kışlık kıyafetler giyip el ele tutuştığımızda tuhaf göründüğümüzü varsaysam da kimse bizimle ilgilenmiyor.

"Bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem."

Bana yan gözle bakıyor. "Tabii ki biliyorsun. Sadece kendine yapmadığını söylüyorsun. Ayrıca, en son ne zaman gerçekten iyi bir sürprizle karşılaştın?"

Bir an için bunu düşündüm. Tüm anlarımı gözden geçiriyorum. Doğum günleri ve özel günler gibi şeyler. İlişkilerdeki yıldönümleri gibi şeyler. Hiçbir şey gözüme çarpmıyor. Muhtemelen insanlara sürprizlerden hoşlanmadığımı söylediğim için bana hiç sürpriz yapmıyorlar. "Bilmiyorum."

"O zaman eski sevgilin Andrew Albright boktan bir erkek arkadaşı." Yüzünün yan tarafına bakarken gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Yerinde olsam onunla bir daha çıkmazdım."

Bana doğru bakıyor, dudaklarının kenarında durdurulamaz bir sırıtma zıplıyor. "Konuşacak durumda değilsin."

"Ben asla senin erkek arkadaşın olmadım, bebeğim. Öyle olsaydım, son gerçekten güzel sürprizin hakkındaki cevabın çok farklı olurdu."

Az önce bulunduğumuz yerden milyonlarca kilometre uzakta gibi hissettiren bir asansöre ulaşıyoruz. Yukarı okuna basıyor ve şimdi merakım gerçekten tavan yapıyor. Kapılar açıldı ve içeri girdik. Wes saçma bir şekilde bana yakın duruyor. Onun inanılmaz kokusu duyularıma sızıyor ve başımı döndürüyor. Ya da belki de bunu yapan beklentidir çünkü göğsüm çırpınışlarla geriliyor. Sessizce yükseliyoruz ama onu hâlâ hissediyorum. Her yerde. Yakınlığı beni tüketiyor.

Sonra kapılar açılıyor ve beni Massachusetts General Hospital'ın çatısına çıkarıyor. "Vay anasını," diye fısıldıyorum büyük helikopter pistinde yürürken. Kollarımı göğsümde kavuşturup sert soğuğa karşı koymaya çalışıyorum çünkü mont giymeme rağmen burası buz gibi. Kar yağmaya başladı. Saatlerdir Josh'un penceresinden dışarı bakmadığım için fark etmedim bile. Buradan tüm şehri ve ötesindeki körfezi görebiliyoruz. Son derece çarpıcı ve yeni kar yağışı ile mükemmel.

"Ya bir helikopter gelirse?" Ondan uzaklaşıyorum, saçlarım buz gibi rüzgârda savruluyor.

Arkamda duruyor, kolları belime dolanırken vücudu bedenime yaslanıyor, yanaklarımız birbirine bastırırken çenesi omzuma düşüyor. Bu çok samimi bir pozisyon. Beni rahatsız etmesi gereken bir pozisyon. Ama rahatsız etmiyor. Sanki nihayet hayata dönüyormuş gibi kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Çağrı alırdım," diyor, sesi içime doğru gürlüyor. "Ben bir travma cerrahıyım, unutma." *Sanki unutabilirmişim gibi.* "Ve gerçekten, bu dondurucu havada uçtuklarını sanmıyorum. Burası çok güzel, değil mi? Özellikle de ilk kar taneleri düşerken."

"Öyle," diyorum usulca, gözlerim önümdeki şehri tararken. Bunun ne olduğunu biliyorum. Onun ne yaptığını. Bir kız ilk gerçek öpücüğünü asla unutmaz ve ben de kesinlikle bir istisna değilim.

"Buraya çok geliyorum aslında," diye fısıldıyor Wes usulca, sıcak nefesi kulağımı okşuyor. "Aşağıda," diye duraklıyor, nefes alıyor, "çok fazla olabiliyor. Yaşam ve ölüm ve her zaman elimden gelenin en iyisini yapmak zorunda olmak. Buraya sadece... Bilmiyorum, perspektif kazanmak için geliyorum. Kendimi toparlamak için. Şarj oluyorum." Beni daha sıkı sıkıyor. "Burayı seninle paylaşmak istedim. Bence şu anda buna ihtiyacın var."

Derin bir nefes çekiyorum. O haklı. Şu anda buna ihtiyacım var. Perspektif kazanmaya ve yönümü bulmaya ihtiyacım var; yeniden şarj olmaya. Bu ana ihtiyacım vardı. Buraya. O bunu söyleyene kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ona yaslandım ve bir daha girmeye cesaret edemeyeceğim yerlere gitmeme izin verdim.

"Bu gece yıldız yok ama bir adam ancak bu kadar mucize yaratabilir. İyi bir sürpriz mi?"

"En iyisi."

"O zaman neden sesin üzgün geliyor?" Beni kendine daha sıkı sarıyor ve gözlerim kapanıyor. Güzel olmasına rağmen, çok iyi bir sürpriz olmasına rağmen üzgünüm. Jane Austen'ın "*İkna*" kitabından bir satır geçiyor aklımdan. "Ruhumu deliyorsun. Yarı ıstırap, yarı umut içindeyim. Bana çok geç kaldığımı, böylesine değerli duyguların sonsuza dek yok olduğunu söyleme. Neredeyse kırdığın zamankinden bile daha çok sana ait bir kalple kendimi sana tekrar sunuyorum."

On sekiz yaşımdayken geri geldiği gece bu söz ruhumda bir delik açtı. Bunu söyleyen kadın kahraman Anne Elliot bile değildi. Yüzbaşı Wentworth'tu. Bu benim için her zaman ironikti çünkü Wes'in benim için bu tutku ve duyguların yarısını hissedebileceğini düşünmeme asla izin vermedim.

Ama şimdi, bunca yıldan sonra, kendimi ona tekrar sunmaktan korkuyorum. Çünkü kalp kırıklığım neredeyse hiç yoktu. Dolu doluydu ve eğer yaparsam

Bu flöрте boyun eğersem, bittiğinde bu sefer bana ne yapacak? Korkularımı itiraf etmek yerine. Üzüntümü dile getirmek yerine, "Ben üzgün değilim. Kar yağmaya başladığında dünyanın nasıl hissettirdiğini seviyorum." En azından ikinci kısmı doğru.

"Biliyorum. Bu benim en sevdiğim anılarımdan biri. İlk kar taneleri düştüğünde nasıl hissettiğinin resmini yaptın mı hiç?" Boğazım daralıyor. Bunu söylediğimi nasıl hatırlayabiliyor? Neredeyse hiç hatırlamıyorum ve o anın her saniyesi beynime kazınmış gibi hissediyorum.

"Evet."

"Hâlâ hatırlıyor musun? Seni ilk kez öptüğüm o an?"

Ona karşı başımı sallıyorum.

Nefesini dışarı üflüyor. "Bu çok kötü. Bunu görmeyi çok isterdim."

Ben de çok isterdim. Ama onu sattım. Bakmaya dayanamadığım bir diğeri idi.

Wes dudaklarını şakağıma bastırıyor ve ben kendimi bir kez daha gözlerimi kapatırken buluyorum. *Sana tekrar aşık olabilirim, Weston Kincaid.* Tanrım, bu çok kolay olurdu. Ve bir kez daha yere düştüğümde acı verici.

"Keşke burada daha uzun süre kalabilseydik ama geri dönmem gerekiyor ve seni burada bırakamam."

Başımı tekrar ona
doğru sallıyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet," diyorum gözlerimi açıp son bir kez ufuk çizgisine bakarak. Kucağından çıkıp yüzümü ona dönüyorum. Yüzümü büyük, sıcak elleriyle kavırıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Wes Noel'deki bir çocuk gibi gülümsüyor ve sonra bir kez daha elimi tutuyor. Beni Josh'un odasına geri götürüyor, paltomu çıkarmama yardım ediyor ve sonra çok uzun bir süre bana bakıyor. Aslında o kadar uzun bir süre ki, kalbim bir sonraki hamlesini beklerken daha hızlı atmaya başlıyor.

"Biraz uyu," diyor ve eğilip ağzımın kenarını öpüyor.

Bir saniye sonra gitmişti ama ben koltuğa tırmanıp gözlerimi kapatmak yerine pencereye doğru yürüyüp yağın karı seyrettim. "Joshua Brown," diyorum, ona bakma zahmetine bile girmeden. "Son kırk sekiz saatin senin için benim için olduğundan çok daha berbat geçtiğinin farkındayım ama sana resmen kızgıyım. Ya da belki kalbim kızgındır, çünkü sanırım greve gitmek üzere. Bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir ve ben resmen sınıırıma ulaştım."

Pencereden uzaklaşıyorum ve koltuğa yerleşiyorum. Tüm ışıkların kapalı olduğundan emin olduktan sonra gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda oda doktorlarla doluydu. Daha önce gördüğüm ama konuşmadığım doktorlar. Josh'un nörolojik durumunu tartışıyorlardı. Ayağa kalktığımda, kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturarak kendimi toparlamaya çalışıyorum, başhekim gibi görünen adam bana dönüyor. Uzun, çarpık burnundan sarkan gözlükleri, buruşuk beyaz bir laboratuvar önlüğü, kahverengi pantolonunun üzerine giydiğı sarı düğmeli gömleğı var ve saçları tam bir felaket. Göze batmanın timsali. Ama bana iyi haberler vermesi zerre kadar umurumda değil. "Bayan Davenport?"

"Aria," diyorum.

"Tamam, Aria. Bugün Bay Brown için çok önemli bir gün olacak. Planımız onu MRI ve EEG gibi bir dizi teste tabi tutmak. Onu çok zorlayacağız çünkü umudumuz yarın sakinleştiriciyi azaltarak arkadaşınızın uyanmasını sağlayabilmek."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum ve birden kendimi ayakta buluyorum. Bu adama sarılmak istiyorum, çok heyecanlıyım ama bu çok yersiz görünüyor.

"Evet. Ameliyathaneden yeşil ışık aldık, durumunun stabil olduğunu ve ilaç tedavisiyle ICP'sinin giderek iyileştiğini bildirdiler. Hedefimiz

Bugün için tek yapmamız gereken ilacı tamamen kesmek ve onsuz nasıl çalıştığını görmek."

"Ve bu güvenli mi?"

"Öyle olmasaydı yapmazdım."

Sanırım buna itiraz edemem. "Kulağa harika geliyor. Uyanmasını çok isterim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hemşirelerde iletişim bilgileriniz var, o yüzden buraya döndüğünde irtibat halinde olacağız. Ama o zamana kadar ne yapman gerekiyorsa yapmaktan çekinme."

"Adın ne senin?"

Bana sırtıyor ve Tanrım, bu da onun geri kalanı kadar dengesiz. "Samuel Clemens, ama ismimle ilgili bir şey söylersen arkadaşını düzeltmem."

İçimde patlayan kahkaha balonuna engel olamıyorum. "Buna cesaret edemezdim. Çok teşekkür ederim, Dr. Clemens."

"Bizim işimiz bu."

Daha fazla konuşmak için ağzımı açtım ama nakliyeciler Josh'u taşımak için geldiler. Sanırım bu adam o şeylerin şimdi gerçekleşeceğini kastediyordu. Arkadaşıma veda öpücüğü veriyorum ve gülümseyerek hastaneden ayrılıyorum. Acil servisten vebadan kaçır gibi kaçıyorum ve bir Uber'e binip eve gidiyorum.

Ve telefonumu kontrol ettiğimde, tüm dünyadan mesajlar alıyorum.

Rina ve Margot ve Halle. Wes ve Drew. Hatta Brecken ve annem. Onu gerçekten aramalıyım.

Mesajlara cevap vermek yerine yukarı çıkıp duş alıyorum. Sıcak suda neredeyse haşlanıyorum, sonra havluyla kurulanıp pijamalarımı giyiyorum. Ayaklarım endişeyle üçüncü kata doğru koşuyor. Bir boya fırçası alıp akriliklerimi ve boş bir tuvali hazırlarken parmaklarım heyecanla kaşınıyor. Sonra kar yağmaya başladığında nasıl hissettiğimi resmediyorum.

O anı daha önce de resmetmişim. Ama bu on iki yıl sonra ve zanaatımda o zaman olduğumdan çok daha iyiyim. Bu parçaya ruhumu kattım ve

Yedi saat sonra, yarattığım şeyi asla satamayacağımı biliyorum. Bunu alt kattaki aile odama asacağım.

Başka bir duş için hayatımın kanını terk ediyorum. Yakında kızlarımla planlarım var ve geç kalamam. Ya da boya gibi kokamam.

Bölüm On Dört

Hastaneye giden tramvaya bindim ve indim. Merdivenlerden inip caddenin karşısına geçiyorum ve tam girişe ulaştığımda Rina döner camlı kapıdan çıkıyor, üzerinde hâlâ önlükleri var. Üzerimdekini görünce kaşlarını çatıyor, her ne kadar montum çoğunu örtüyor olsa da. "Neden lanet olası Şeker Perisi'ne benziyorsun?"

"Tam bir kaltaksın," diye homurdanıyorum. "Çünkü yıllarca uyumadıktan sonra çok fazla duygu resmettiğim ve günlerdir ilk kez güzel görünmek istediğim için, umursamamam gereken bir doktorun beni fark etmesini umduğum için çok yorgunum. Ve eğer güzel görünmek için fazladan çaba sarf ettiğim için beni yargılasan, seni tokatlayabilirim."

Omzuma abartılı bir vuruşla birlikte bana sarılıyor. "Bahse girerim sen böyle giyinseydin o da tumbul olurdu."

"Kim?"

Sırıttıyor. "İkiniz de doktorlara vurulmuşsunuz. Saflık ve sevimlilik timsalisiniz."

Gülüyorum. "Teşekkürler," diyorum geri adım atarak. "Bu yardımcı oldu. Göbek konusunda pek emin değilim ama ne kadar olumlu destek olursa olsun kabulümdür."

Başını sallıyor. "Şüphesiz. Peki planımız ne çünkü sen şık giyinmişsin, ben ise yağlı bar yemekleri ve bira için giyinmişim."

"Bilmiyorum..." Çantamdaki telefonum çaldığında sözümü kesiyorum. Telefonu çıkarıp ekrana bakarak sırtıyorum ve Rina'nın görebileceği şekilde çeviriyorum. Cevap vermek için parmağımı kaydırıyorum. "Merhaba M," diyorum Margot'ya. "Gece senin için nasıl geçiyor?"

"Birincisi, bana *M deme*. Doksanların rapçisi ya da parti favorisi gibi görünmeme neden oluyor. İkincisi, Halle ile The Hill'de caddenin karşısındayız ve seni ve Rina'yı orada dururken görebiliyoruz. Gel bize katıl." İç çektim. The Hill'i seviyorum ama bu biraz dışarı çıkmak yerine gerçekten dışarı çıkmak anlamına geliyor. Bu dünya için pek mantıklı olmayabilir ama benim için öyle.

"Gidebileceğimiz başka bir yer yok mu?"

"Hayır," diyor. "Zaten burada bir masamız var ve Halle daha sonraya kadar sevgilisine koşmayacağına söz verdi. Gel bir içki iç. Sesini canavar almış gibi konuşuyorsun." Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sorgulamıyorum da. Margot'nun tuhaf ifadeleri vardır ve bu da onlardan biri gibi görünüyor.

"Parti hediyelerinin ne olduğunu biliyor musun?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Ben acil serviste çalışıyorum, Aria. Tabii ki biliyorum. O kadar da sandığınız kadar cahil değil."

"Tamam o zaman. Sanırım haklısın. Bekle, Rina'ya bir sorayım-"

"Tanrım, evet," diye inliyor Rina ben daha cümlemi tamamlayamadan.

"Sanırım bunu duydun?" Bu sözlerle gülüyorum. "Beş dakika içinde orada olacağız."

Margot'yla telefonu kapatıyorum ve tekrar iç çekiyorum. "Netflix ve şarap gecesi yapmak istiyordum. Yalnız değil ama."

"Eski erkek arkadaşı tarafından göğsünden altı kez bıçaklanan bir kıza baktım. Hayatımın geri kalanında tek başıma hiçbir şey yapmayacağım."

"Tanrım," diye nefes alıyorum, tamamen dehşete düşmüş bir halde.

"Gerçekten mi? Sanırım bir silah alıp onunla yatmaya başlayabilirim."

Rina homurdanır. "Sen silahlı bir kız değilsin."

"Ben Teksas'ta doğdum." Bana baktı ama doğruydu. Massachussets'e taşınmadan önce orada sadece bir yıl yaşamış olabilirim, ama yine de.

"Bu kesinlikle sayılmaz."

"Yani bu Netflix ve şaraba hayır mı demek oluyor? The Hill'e evet mi?"

"Evet, The Hill'e. Çünkü seni tanıyorum Aria Davenport," diyerek sert bir parmakla beni tehdit ediyor. "Netflix ve şarabı kabul etseydim, beni

Naziler hakkındaki o belgeseli tekrar izlemeye zorlayacaktın." "Hey." Öfkelenmiş gibi yaparak kıllarımı kıpırdatıyorum. "Bu bok yine olabilir eğer

dikkatli olmazsak. Ayrıca, büyüleyici bir şey. Tarih havalıdır."

"Sanatçı öyle diyor. İronik bir şekilde, peşinde geçmişinden bir değil iki doktor var, tatlım. Bunun gülünçlüğünü hâlâ atlatamadım."

"Çok yanlış düşünüyorsun, bebeğim. İkisi de ballı turtamın peşinde değil. Sadece fırıncıyı kızdırmak istiyorlar."

İkimiz de bugün ilk kez gerçek bir kahkaha attık ve sanki üzerimizden bir yük kalkıyor gibi hissettik. "Çok yanılıyorsun. Bugün erken saatlerde Drew'u gördüm," diyor Rina, soğuk Ocak gecesine doğru yürürken bana bir göz atıyor, Cambridge Caddesi'ndeki yaya geçidine doğru aceleyle ilerlerken nefesimiz beyaz duman patlamaları halinde çıkıyor.

"Aferin sana," diye tersliyorum gözlerimi devirerek. "Ve sen saçmalıklarına devam etmeden önce, bunları duymak istemiyorum. Drew ve ben bittik. *Fini. Fertig. Terminado.*"

"Tamam." Gülüyor, laf kalabalığımı durdurmak için ellerini kaldırıyor. "Olayı anladım. Bunu bana milyonlarca farklı dilde anlatmana gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Drew kötü biri değil. Aslında, o harika bir adam. Öyle olmasaydı onunla bir buçuk yıl dayanamazdım. Ama ilişkimizin son üç ayı iyi geçmedi ve sonunda ilişkimizi bitirdi. İster inanın ister inanmayın, Wes'i aklımdan çıkarmak Drew'u aklımdan çıkarmaktan daha zor oldu.

The Hill'e varıyoruz ve kapıyı açarken gülümsüyorum. Margot ve Halle'i bir masada görüyoruz. Halle'in gözleri telaşla açılmış, parmakları çılgınca önündeki bir şeyi işaret ediyor ve ben o zaman görüyorum. Margot'un elinde çoktan bir shot vardı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, neredeyse ona doğru koşuyorum, lanet şeyi elinden almak üzereydim, ama geldiğimi fark etti ve tatlı karışımı tek bir yumuşak hareketle yuttu. "Ah, Margot. Bana yapmadığını söyle," diye inlerken onun karşısındaki ve Halle'nin yanındaki koltuğa düşüyorum, sırtım bara dönük.

"Yaptım. Ama sana ne olduğunu anlattığımda anlayacaksın."

"Banyodaydım," diyor Halle, suçluluk duygusu yüz hatlarına kazınmış bir halde. "Ben işerken küçük sinsi onu barda kaptı. Yemin ederim, bu sadece onun ilki. Buraya birlikte geldik."

"Sana söylüyorum-"

"Yapma," diyerek Margot'nun söyleyeceklerini yarıda kesen Rina, Margot'nun yanındaki koltuğa oturarak neredeyse yüzüne bakacak şekilde dönüyor. "En boktan vardiyalar tarihinin en boktan vardiyasını geçirdim."

"Evet," diye yarı fısıldıyor Margot, yüzünde acı dolu bir ifade var. "O kızı duydum." Başını iki yana sallıyor. "Bunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum."

Sonra öfkeyle kızaran ve yüzü asık olan Halle'e bakıyoruz. Halle geçen yaz çılgın eski sevgilisi tarafından saldırıya uğramış. Onu kaçırmaya çalışmış ve az kalsın şimdiki erkek arkadaşı Jonah'ı öldürüyordu. Hepimiz bir süre sessiz kaldıktan sonra şöyle diyor: "Biliyorum çok duyarsızca gelebilir ama öyle olmak istemem çünkü o kız için üzülüyorum. Bunun ne kadar kabus gibi bir şey olduğunu ilk elden biliyorum ve hayatta olduğu ve sonunda iyi olacağı için çok minnettarım. En azından fiziksel olarak. Ama artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu?"

Hepimiz başımızı salladık. Sonra Margot, "Aslında bu mükemmel çünkü dün gece sizi hastanede bıraktıktan sonra yaşadığım tek gecelik ilişki hakkında konuşmam gerekiyor" diyor.

Gözlerim açılıyor. Rina'nınki de öyle. Halle dudaklarını büzüyor, koltuğunda geriye yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. Üçümüz de birbirimize bakıyoruz. "Artık bunları yapmayacağını söylemiştin," diye hatırlatıyor Rina.

"Belli ki dürtü kontrolü sorunlarım var. Katı yetiştirildiğim için ailemi falan suçla. Her neyse." Bir nefes üflüyor, uzun siyah perçemleri esintiyle havalanıyor. "Artık yapmayacağım. Söz veriyorum. Ama gerçekten bir kumar makinesi gibi olduğunu düşünmüştüm."

"Evet. Bununla neyi kastettiğini açıklığa kavuşturman gerekecek çünkü anlayabildiğim kadarıyla tek kumar makinesi pantolonunun içinde."

Margot bana gözlerini devirdi. "Hayır. Ben sadece kolu yeterince çekersem, sonunda turnayı gözünden vuracağımı ve adamın benimle ne yaptığını bileceğini kastetmiştim. Halle'de de böyle oldu. Jonah'la böyle tanıştı ve şimdi onlara bir bakın." Halle utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Dün geceki çocuk klitorisimi bir harita ve el feneriyle bile bulamazdı."

"Kapa çeneni." Rina dehşete düşmüş görünüyor.

"Bu doğru." Margot kederle başını sallıyor. "Orgazm konusunda hiç yardımcı olmuyordu ve ne zaman ona doğru düzgün talimat vermeye çalışsam, bu konuda çok sinirleniyordu. Sanki orgazm olmak istemem beni bir sürtük yapıyormuş gibi. Neden bu kadar zor? Orgazm konusunda zorlanıyor muyum?"

"Ah, tatlım." Masanın öbür ucuna uzanıp elini okşadım. "Hayır. Asla olmaz. Az önce berbat ortakların oldu. Bunu sisteminden çıkarman iyi oldu. Orgazm herkesin hakkıdır ve eğer bu adam sana orgazm yaşatmıyorsa, o zaman berbat biridir. Sen değil."

"Bu doğru," diye kabul ediyor Halle. "Ve hatırlarsanız, Jonah'la tanışmadan önce gezegendeki en kötü erkeklerle birlikteydim. Ve onunla o şekilde tanışmak... Bilmiyorum. Normal olmadığını söyleyebilirim."

"Bu çok moral bozucu, biliyor musun? Yani, neden düzgün bir adam bulamıyorum ki?"

"Yapacaksın. Ama tek gecelik ilişki arayan erkeklerin çoğu sadece kendileriyle ilgilenir. Zevk vermekle değil. Ve kesinlikle bir

ilişki." Bu sözleri söylerken tabii ki aklıma Wes geldi. Biz sadece bir geceydik. Aslında iki kez. Ama ikisi de bir geceydi. Ama biz farklıyız, değil mi? Yani, onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Onunla birlikte büyüdüm. Kardeşimi ve ailemi tanıyor. Evet, ben karar veririm. Çok farklıyız. Seks yapmadan önce aylarca öpüştük. Ve benim zevkime çok önem veriyordu. Hay aksi. Şimdi kızarıyorum.

"Ama bütün aşk kitaplarımda böyle oluyor."

"Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?" Rina başını hafifçe sallayarak soruyor. "Margot, onlar *aşk* kitapları. Fantezi. Gerçek hayatta kötü çocuklar sadece öyledir. Kötü. Tipik olarak yanlış anlaşılmış sevgi kuyuları değildirler ve onları trajik durumlarından çıkaracak doğru kadını beklerler. Girmeyi, çıkmayı ve işi bitirmeyi severler. Eğer hoşlandığınız şey buysa, sorun yok. Ama her kaçamak yaptığınızda kendinizi perişan bir halde, yüzünüz yere düşmüş bir halde buluyorsanız, o zaman taktiklerinizi değiştirmeniz gerektiğini söyleyebilirim. Vajinandan yanıp sönen boş işaretini kaldırmaya, oteli kapatmaya ve geceyi geçirmek için kredi kartlarını kabul etmeden önce erkekleri biraz daha iyi incelemeye ne dersin?"

Başını sallıyor, dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve garsona bir shot daha getirmesini işaret ediyor. "Biraya geçebilir miyiz?" diye sorar Rina. "Ya da şarap? Geçen sefer saçını iki kez tuttum ve ayakkabılarıma kusmuk sıçrattın."

"Peki," diyor Margot, daha da çökerek. "Ama benim için sipariş ver. Ne alacağımı bilmiyorum." İçkilerimizi ve paylaşmak için bir tabak nachos sipariş ediyoruz. Garsonumuz gittiğinde Margot soruyor: "Tek gecelik ilişkilerden bahsetmişken, Weston Kincaid nasıl? Bilgin olsun, onun için senden nefret ediyorum. O tanrısal biri."

Bir an için masanın ahşap damarlarına bakıyorum, aniden bu konuda konuşmak istemiyorum. "Bu yıllar önceydi, Margot."

"Ama hala onu istiyor." Bu Halle. Ona sadece omuz silkebiliyorum. Benimle ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve umursamamalıyım. Onun hakkında düşünmemeliyim.

en az benim kadar. Gözümü kırpacağım ve o gitmiş olacak, ben de darmadağın olacağım. Tekrar.

"Hazır erkeklerden bahsediyorken," diye araya giriyor Margot, "Drew seninle bir kez daha denemek istediğini söyledi."

Suratım asıldı. "*Bunu sana o mu söyledi?*" Başını sallıyor, sanki başından beri biliyormuş gibi bana sırtıyor. "Tanrım." Başımı sallıyorum. "Onunla bu şekilde arkadaşken sana nasıl bir şey söyleyebilirim ki? İkiniz birlikte yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapıyorsunuz."

"Kesinlikle öyle." Margot o kadar sert gülüyor ki homurdanarak masayı iki kez tokatlıyor. "Bana kardeşimi o kadar çok hatırlatıyor ki komik bile değil. Birbirlerine de benziyorlar, dürüst olmam gerekirse bu rahatsız edici çünkü Drew'un seksi olduğunu düşünüyorum."

"Sana söyleyecek sözüm yok, Margot. Hem de hiç. Dedikodulara karşılık vermek söz konusu olduğunda çeneni kapalı tut, yoksa seninle ilişkiyi keserim."

"Bu şimdiye kadarki en şirret tehdit. Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Hatunlar siklerden önce gelir ve tüm bu saçmalıklar."

"Bu çok klişe," diyor Rina. "Ama her halükarda, bunu gerçekten anlamam gerekiyor, çünkü Drew ciddi olmasa böyle bir şey söylemezdi ve Wes sana ruhunda kaybolan bir şeyin uzun süredir kayıp olan parçasıymışsın gibi bakıyor."

İç çektim. "Bu çok dramatik."

"Ama daha az doğru değil." Bana kocaman gülümseyen Halle'ye ters ters bakıyorum. Lanet olsun bu kızlara.

"Aşk, kazananı olmayan çarpık bir oyundur."

"Kardeşine hiç Wes'ten bahsettin mi?" Halle soruyor ve ben buna gülmek zorunda kalıyorum.

"Ne düşünüyorsun? Hayatta olmaz. Asla yapmam ve Wes'i de bundan vazgeçirmiştım. Ayrıca, bu çok uzun zaman önceydi. Tüm bu erkek draması çok fazla. Ben sadece Josh'un iyileşmesine ve işime odaklanmak istiyorum. Ben alıyorum

ilişkilere ara vermek. Bir süre sadece Hermando ve ben olacağız."

Margot homurdanıyor, yeni getirdiği birayla boğuluyor.

"*Hermando* kim?" diye soruyor tatlı ve umursamaz bir tavırla, dudaklarındaki ve çenesindeki fazla birayı silerek. O kadar büyük gülümsüyor ki neredeyse tüm dişleri görünüyor. Rina da öyle.

"Silikon erkek arkadaşı," diyor arkamızdan bir ses.

Işık hızıyla etrafımda dönüyorum ve gözlerim yakından tanıdığım arduvaz grisine takılınca inliyorum. Utanmadım bile. Drew, Hermando konusunda çok bilgilidir.

"Lanet olsun. Bu konuşmanın ne kadarını duydun, Drew?" Adını söylediğimde, arkadaşlarım kahkahalarını zapt etmeye çalışmanın baskısı altında çatlıyor ve her şeyi dışarı döküyorlar. Cevabını beklerken onları tersliyorum.

"Sadece bundan sonra sadece sen ve Hermando varsınız dediğin kısım." İçim rahatladı. Wes'i duysaydı hiç mutlu olmazdım. Şimdi o piç bana gülümsüyor.

"Harika." Arkadaşlarıma dönüyorum. "Onu orada dururken gördünüz mü?" Arkamı gösteriyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Margot, destek için Rina'ya bakarken hâlâ kocaman sırıtıyor. "Ama sadece son kısmı için. Ondan önce orada olduğunu bilmiyorduk."

"Ben tamamen masumum," diye söz veriyor Halle. "Sırtım ona dönüktü, bu yüzden tüm eğlenceyi kaçırdım."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak Margot ve Rina'ya, "Beni uyarabilirdiniz," diye çıkışıyorum. Çok kızgınım. Drew'un burada olmasını istemiyorum. Arkadaşlarımla konuşmalarına kulak misafiri olmasını istemiyorum. Onunla hiç uğraşmak istemiyorum. Bu kasabadaki tüm erkeklerden bıkmaya başladım. Belki sadece iki tane ama karşı cinsle işim bir süreliğine bitti.

Acıktığım için biraz yemek yemek, içkimi bitirmek ve Josh'u görmeye gitmek istiyorum.

Ama Drew bir sandalye çekip tam yanıma yerleştirdiğinde ve sırf yapabildiği için daha da yaklaşarak içine çöktüğünde, bir nefes veriyorum. Artık ondan kurtuluş yok.

On Beşinci Bölüm

Drew'un eski erkek arkadaş olmasıyla ilgili sorun şu. Ondan asla tam olarak uzaklaşamıyorum çünkü en iyi iki arkadaşım onunla çalışıyor. Genelde bir ilişki bittiğinde, ikiniz de yollarınızı ayırırsınız ve bu kadar. Ve olması gereken de budur. Ama Drew ile böyle bir lüksüm yok.

Hayır. Ukala herif Margot'yla birlikte acil serviste çalışıyor ve Rina'yı yıllardır tanıyor çünkü yoğun bakıma geçmeden önce hemşire olarak çalışmaya başladığı yer orası. Artık hastanede çalışmıyor olsa da Halle'yi de aynı sebepten tanıyor. Acil serviste uzman doktor ama nedense çılgın asistan saatleriyle çalışmayı seviyor, bu yüzden hep orada. Her zaman. Lanet olası. Orada. Birlikteyken iş ahlakını takdire şayan buluyordum. İlişkimizin ilk yılında hâlâ asistandı ama yine de.

Ama şimdi, kendimi ondan uzaklaştırmak istediğimde, buna ihtiyaç duyduğumda, bunu yapamıyorum. En azından kolay değil çünkü nereye gittiğimi ve kiminle takıldığımı biliyor. Sanırım bundan hoşlanıyor. Hayır, hoşlandığını biliyorum. Çünkü birasını yudumlarken ve masamızda kişisel alanımı işgal ederken lanet olası kanaryayı bütün olarak yiyen kedi gibi sırtıyor.

"Seni oturmaya davet ettiğimi hatırlamıyorum," diyorum, dirseğimle onu dürtüyorum ki kenara çekilsin. Çekilmiyor. Onun yerine, gözlerimin içine dikkatle bakarken umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor ve bakışlarıyla beni manipüle ediyor. Bir zamanlar onun bu kibirli, alfa köpeği tavrı bana çok çekici gelmişti. Dürüst olmak gerekirse hala da öyle. Hatta yalan söyleyip beni ona çeken şeyin bu olmadığını bile söyleyemem. Ama bu aynı zamanda bana karşı duygularını göstermekte ve ifade etmekte zorlandığı anlamına da geliyordu. Geleceğimiz hakkında gerçek bir konuşma yapmakta zorlanıyordu. Hiçbir şekilde değişme yeteneğine sahip değildi. Herkesin, özellikle de benim, onun iradesine boyun eğmemi bekliyordu.

Belki sadece öylesine çıkıyorsanız sorun olmayabilir. Ama Drew ve ben bir buçuk yıldır birlikteydik. Birlikte yaşıyorduk. Hayatımdan ve kariyerimden vazgeçmemi, o her saat çalışırken benim de onun emrinde olmamı talep etmeye başladığında, başımızın belaya gireceğini biliyordum. Bittiğine karar verene kadar aptalca dayandım.

Benimle ilişkisini bitirdikten sonra, sık sık bu talepleri benden kurtulma sürecine başlamak için mi yaptığını merak ettim. Bu kadar uzun bir ilişkiden sonra bunu mantıklı hale getirmesini kolaylaştırmak için. Ne olursa olsun, bu gece bize katılmasını gerçekten istemiyorum. Beynimde yeterince şey var.

"Yani plastiği tercih etmek için erkeklere tövbe mi ettin?" diye soruyor ama aslında sormuyor. Benimle alay ediyor.

"Silikon," diye düzeltiyorum.

Kaçamak cevabım karşısında beklenti dolu bir kaşını kaldırdı.

"Hermendo mükemmel erkeğin vücut bulmuş hali sayılır," diyorum, Halle'nin saçlarına uyacak şekilde hoş bir kızıl tonuna bürünen Margot'ya göz kırparak. "Ne zaman istesem zevk vermeye istekli ve muktedir. Hayatım üzerinde gülünç taleplerde bulunmuyor. Ve *asla* davetsiz gelip oturmuyor."

Rina ve Halle kıs kıs gülüyorlar ama Margot gülmüyor ve birden neden kızardığını anlıyorum ve bunun vibratörümle bir ilgisi yok.

"Onu sen davet ettin, değil mi?" Onu işaret ettim. Şimdi kıpkırmızı oldu.

"Seninle konuştuktan hemen sonra bana mesaj attı, ben de ona Rina ve senin Halle ve benimle burada buluşacağınızı söyledim," diye cevap verdi, sesi savunmacı ve belki biraz da pişmanlık doluydu. "Onu *tam olarak* davet etmedim."

"Doğru," diye itiraf ediyor Drew, dikkati bana odaklanmışken. "En yeni -bana göre- arkadaşlarıyla birlikte olacağını düşündüm ve Margot'ya mesaj attım. O da burada içeceğini söyleyince geldim."

Ona başımı sallıyorum. "Neden, Drew? Ne istiyorsun?"

"Sen," diyor basitçe ve içimde uyuyan o özlem duygusu yeniden uyanmaya başlıyor.

"Drew-"

"Beni dinle Aria," diye yalvarıyor, eli masanın altından uzanıp benimkini kavırıyor. "Benimle bara gel, bir içki iç ve konuşmama izin ver. Ondan sonra gidebilirsin. Josh'ı görmem için sana eşlik bile ederim."

"Josh senden nefret ediyor."

"İstemiyor. Beni becermek istiyor ve heteroseksüel olmamdan nefret ediyor."

Yine gözlerimi deviriyorum. "Alçakgönüllülüğün çok sevimli. Ama öyle değildi." Arkadaşlarımın bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum ama kendimi ondan çekemiyorum. Buna boyun eğmek istemiyorum. Güçlü kalmak ve yerimi korumak istiyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Öyle," diyor ısrarla. "Bu harika bir fikir. Sadece bir içki. Beş dakika. En fazla on."

"Beş dakika. Bu kadar. Ve içkinin pahalı olmasını istiyorum."

Az önce kazanmış gibi sırtıyor ve ben bu kadar az dirençle teslim olduğum için nefret ediyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

"Yapma," diye bağırıyorum ayağa kalkarken çünkü aptalın tekiyim. Elimi onunkinden çekiyorum ve arkadaşlarıma bakıyorum. "Beş dakika." Margot başını sallıyor ama sanırım gülüyor. Pek yardımcı olamayacak. O ve Drew iyi arkadaşlar. Sözsüzce bara doğru yürüyoruz. Rina'ya ya da Halle'e dönüp bakmıyorum. Drew benden ayrıldığında bana sonsuz destek olan arkadaşlarımla yüzleşmekten neredeyse utanıyorum.

Drew beni barın diğer ucuna, bizi bekleyen iki koltuğun olduğu yere götürürken yüzündeki ukala ve tatmin olmuş gülümsemeyi hissedebiliyorum. Oturduğumda "Teşekkür ederim," diyor. Ne derse desin, onu geri götürmeyeceğime karar veriyorum. Dönmeyeceğim.

Drew bize içki ısmarlıyor, kendisi için bir bira ve benim için de lanet olası bir Grey Goose dirty martini. Onu içeceğimi düşünüyorsa çıldırmış olmalı. Kafamın dağılmaması lazım. Pahalı dediğimde, bana brendi ya da güzel bir kadeh şarap ısmarlayacağını düşünmüştüm. Bir içkide dört shot alkol değil. İçkilerimiz önümüze konana kadar Drew sessiz kaldı. O sıvı cesaretinden bir yudum aldıktan ve ben kendiminkine bakakaldıktan sonra bana doğru döndü.

Hafifçe kıkırdıyor ve bir elini hafif kirli çenesinde gezdiriyor. Bu onun özelliğı. Gergin ve bu nadiren yaptığı bir şey. Gergin olmasından hoşlanmıyorum. Beni huzursuz ediyor. Kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Boğazını temizliyor - başka bir şey söylüyor - sonra bana doğru eğiliyor, eli benimkinin yanındaki bara dayanıyor. "Haftalardır sana ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Belki de aylardır. Aklıma milyonlarca farklı şey geldi ama burada oturmuş sana bakarken ne diyeceğimi bilemediğimi fark ettim. Bir kez daha beni ne diyeceğimi bilemez halde bıraktın." Sessizce derin bir nefes çekiyorum ve tutuyorum. "Tek bildiğim son altı ayın berbat geçtiğı. Seninle olmamak berbatı. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Seni incittiğimi ve her şeyi mahvettiğimi biliyorum."

Uzanıyor, yanağımlı kocaman sıcak eliyle kavıyor ve beni gri gözlerine bakacak şekilde konumlandırıyor.

"Özür dilerim, Aria. Çok üzgünüm. Seni seviyorum, seni özölüyorum ve bence tekrar denemeliyiz."

Sanki bunu söylemek onun için zormuş gibi bir nefes üfledi. Eminim öyledir. Bu tür şeyleri hiç sevmezdi. Sanırım birlikte olduğumuz süre boyunca bana sadece birkaç düzine kez beni sevdiğini söyledi. Nadiren söylediğı zamanlarda ise muazzam bir etki yarattı. Bir keresinde ona bunu neden daha fazla söylemediğini sordum ve o da bana *seni seviyorum* demenin

Fazla kullanılıyor. Bunu sürekli söyleyen çiftler bunu hissetmekten çok alışkanlıklarından dolayı yapıyorlar. Bana beni sevdiğini her söylediğinde, bunu içtenlikle söylüyordu. Beni sevdiğini söylemesinden nefret ediyorum.

Çünkü bu onun ciddi olduğu anlamına geliyor. Ve bunu kastetmesini istemiyorum. Samimiyetsiz görünmesini istiyorum, çünkü öyle olsaydı çekip gitmesi çok daha kolay olurdu. Ayrıca bunun bugün olmamasını dilerdim. Duygusal olarak zaten çok kırılgan olduğum bir zamanda. Zihinsel olarak akşamdan kalma olduğum bir zamanda.

Tuttuğum nefesi üflüyorum ve "Hiçbir şey değişmedi, Drew. Deli bir kadın gibi resim yapıyorum. Bugün sadece yedi saat. Çalışacağım ve bir kariyerim olacak. Hayatım için istediğim şey bu."

"Biliyorum," diyor, birasından bir yudum alırken yüz hatları sertleşiyor. "Bu konuda neden yavaşlamanı istediğimi biliyor musun?"

"Çünkü sen çalışırken benim evde olmamı istedin."

Başını iki yana sallıyor. "Bu da bir parçası ama hepsi değil." İçimi çekiyorum, uzanıp içmeyeceğim lezzetli kirli martinimden bir yudum alıyorum. Belli ki hiç irade gücüm yok. "Kabul ediyorum, ben biraz mağara adamıyım. Kız arkadaşım ile ilgilenen ve ona destek olan kişi olmak istiyorum. Ama gerçekten, sana evlenme teklif etmeyi düşünüyordum, Aria." Yuttuğum yudumda boğuluyorum, alkol çenemden aşağı damlarken öksürüyor ve kekeliyorum. Harika. Çok klas. Yüzümü bir bar peçetesiyle siliyorum ve nefes alma yeteneğimi yeniden kazandıktan sonra ona ters ters bakıyorum.

"Yani benden ayrıldınız mı?"

"Biliyorum." Utanmış görünüyor. "Hiç mantıklı gelmiyor. Şimdi düşündüğümde bile bunu neden yaptığımdan emin değilim. Sorunlarımız vardı ve iyiye gittiğini hissetmiyordum. Bir çıkmaza girmiş gibi hissediyordum ve her şeyden o kadar bıkmıştım ki başka ne yapacağımı bilemez hale gelmiştim. Bu bir hataydı. Bunu hemen anladım ve seni bu şekilde incittiğim için özür dilerim."

"Bunun benim sanatımı bırakmamla ne ilgisi var?"

Piç herif uzanıp çenemdeki sıvı kalıntılarını silerken bana sırıtıyor. "Bir galeri açılışından diğerine dünyayı dolaşırken çalışabildiğin kadar çok çalışmak istedin. Seni hiç görmedim. Ve bu sadece artıyor gibi görünüyor. İkimiz de zaten çılgın saatler boyunca çalışıyoruz, bu yüzden seni benden daha az görme fikri beni rahatsız etti. Seninle olmak istiyorum. Ne zaman olabilirsem ve bu gerçekleşmiyordu. Ayrıca benimle daha fazla birlikte olmak için herhangi bir fedakârlık yapmaya istekli olduğunu da hissetmedim." Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü onun çalışma saatlerini azalttığını hatırlamıyorum. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum, tamam mı? Bunu biliyorum. Ama elimde değil."

Başımı sallıyorum. "Yirmi sekiz yaşıdayım, Drew. Kariyerim gelişmekte olan bir noktada."

"Biliyorum," diye kabul ediyor. "Ama otuz iki yaşıdayım ve bir sonraki adım için hazırım. Seninle birlikte."

Başımı tekrar sallıyorum, tamamen ve tamamen bunalmış bir halde. Gözlerim dolmaya başlıyor. Onları durduramıyorum bile. Evet, evlenmek istiyorum. Eninde sonunda. Ama hayallerimden de vazgeçmek istemiyorum. Neden biri ya da diğeri olmak zorunda?

"Eğer seyahatlerini azaltmayı kabul edersen ben de çalışma saatlerimi azaltmaya hazırım. Paraya ihtiyacın yok. Özellikle de birlikte olursak. Resim yapmayı bırakmana gerek yok. Bunu istemiyorum. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Tanrım," diye fısıldadım. "Bu çok fazla."

Gözyaşlarımı siliyorum, gözlerim Drew'dan uzaklaşıp barın içine dalıyor. İşte o zaman onu fark ettim. En azından o olduğunu düşünüyorum. Buradan söylemek zor. Her şey çok hızlı oldu ama Weston Kincaid'in arkasını dönüp kapıdan çıkmadan önce bana baktığından neredeyse eminim. Bunu düşünmüyorum. Çantamı alıp kapıya doğru koşuyorum, giderken insanların yanından geçiyorum.

Ama karanlık, soğuk Ocak gecesine adımımı attığım anda onu hiçbir yerde bulamıyorum. Onunla eşleşen hiç kimseyi görmüyorum.

yön. Acaba onu hayal mi ettim? Bu düşünce beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattıyor. Drew'un arkamdan yaklaştığını hissediyorum, ellerini omuzlarıma koymuş, beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. "Benden kaçtın." Atılmış montumu omuzlarıma koyarken incinmiş görünüyor. Bir yanım bu konuda kötü hissediyor. Onu incitmek istemiyorum. Ben intikamcı bir kadın değilim. O evlilikten ve bağlılıktan bahsediyor, ben ise başka bir adam aramak için kaçıyorum.

Ama o da altı ay önce benden ayrıldı. Bunların hiçbirini bana daha önce söylememişti. Sadece "Bu kadar çok çalışmanı istemiyorum." dedi. *Resim yapmayı ve seyahat etmeyi bırakıp daha çok evde kalmalısın.* Hiçbir zaman çalışma saatlerimi azaltacağım, seninle evlenmek istiyorum ve birlikte bir hayata başlarken yanımda olmanı istiyorum demedi.

"Ben uh..." Sözümü kesiyorum. "Gitmem gerek. Yapamam... Bunu yapamam. Düşünmem gerek. Josh'a geri dönmek istiyorum."

"Pekâlâ," diyor usulca. "İhtiyacın olan buysa sana zaman vereceğim. Ama söylediğim her şeyde ciddiydim, Aria. Seni geri istiyorum." Elleri omuzlarımdan kalkıp Wes'in karda onunla helikopter pistindeyken yaptığı gibi yüzümü kavırıyor. Sonra Drew beni öpüyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve bir hıçkırığın boğazımın arkasına doğru ilerlediğini hissediyorum. Yutkunuyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Seninle hastaneye kadar yürüyebilir miyim? Bir süre seninle oturabilir miyim?" diye soruyor tatlı bir sesle, geri çekilip gözlerime bakarken.

"Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Bunu kabullenmek çok zor ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Kızlara onları arayacağımı söyle." Ve sonra kaçtım. Ayaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı. Hastaneye gidiyorum. Josh'a. O bardan uzaklaşmalıyım. Drew'dan uzaklaşmalıyım. Sadece uzaklaşmam gerek.

On Altıncı Bölüm

Ayaklarım beni Cambridge Caddesi'nden aşağıya, bardan uzaklaşıp park ettiğim garaja doğru götürüyor. Bugün burada geçirdiğim en uzun günlerden biriydi. Bu sabah izinli olmam gerekiyordu ama onun yerine çok sayıda travmanın yaşandığı büyük bir araba kazası oldu ve herkes işinin başına döndü. Ben kaldım. Gitmemin imkanı yoktu. Eve gidip yatmak için yanıp tutuşsam da, eski sevgilisi tarafından saldırıya uğrayan bir kızın hayatını kurtaran bir arkadaşımın dışarı çıkıp stres atmayı kabul ettim. Bir içki içip eve dönecektik.

Ama bara adımımı attığım anda Aria'yı orada gördüm. Drew ile birlikte. Sadece orada onunla birlikte olması ya da onunla konuşması değildi. Onunla konuşma *şekli*ydi. Vücudu onunkine yaslanmıştı, yüzleri yakındı ve konuştukları her neyse çok yoğundu. Sanırım bunun için gözyaşı bile dökmüştü. İşte o anda rakipsiz olduğumu fark ettim. Çünkü o onun şimdisiydi ve ben onun geçmişinden başka bir şey değildim. Onun için geçmişlerin en iyisi bile değildim.

Artık onun kim olduğunu biliyor ve ben de boşa kürek çekiyorum. Bu aynı zamanda onu hâlâ ne kadar çok istediğimi anladığım andı. Bu kadının benimle ne kadar derinlere gittiğini. O her zaman benim bir şeyim olmuşken hiçbir şeye geri dönebileceğimi sanmıyorum. Bir an için, neredeyse

onu. Beni ona tercih etmesi için yalvarmadan önce davamı savunmama izin vermesini talep edecektim. Ama bunu ona yapamazdım. Buna hiç hakkım yok.

Arkadaşım Calvin'e işimin bittiğini söyledim ve oradan ayrıldım.

Attığım her adımda içim daha da daralıyor. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

Soğuk rüzgâr yüzümde buzlu bir yol açıyor ve ben bundan kaçınmak için eğiliyorum, ancak tam gözlerim kaldırıma çarptığında, ismimin çağrılma sesiyle başım geri uçuyor. Hayal görüp görmediğimi anlamak için duraksıyorum ve sesi tekrar duyuyorum. "Wes," diye haykırıyor, sesi rüzgârın akıntısına kapılarak ters yöne doğru ilerliyor. "Bekle."

Bekliyorum. Hatta onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Bana yetişmek için kaldırımdan aşağı koşuyor, ben de ona yardım ediyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Aria birkaç adım uzaklaşınca duruyor ve beni yakaladığı için ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana bakıyor. Krem rengi bir kazak elbise ve taba rengi deri botlar giyiyor. Uzun siyah saçları yüzünden ayrılmış, ortadan ikiye ayrılmış ve öndeki iki ucu örülüp başının arkasında birbirine bağlanmış. Göz kapakları ışıltılı bir renkle boyanmış ve dudakları pembe. Bir meleğe, periye ya da büyülü ve efsanevi bir şeye benziyor.

O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor.

"Orada mıydın? Barda mıydın?" Başımı salladım ve bir adım daha yaklaştım, gözlerim ona ziyafet çekiyordu. Kalbim atmamasını dilediğim bir hız kazanıyor. "Gittiğini gördüm ama peşinden koştuğumda çoktan gitmiştin."

"Benden sonra mı kaçtın?"

Şimdi başını sallama sırası onda, yanaklarında renk yükseliyor. "Neden gittin?"

Elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. Buna ne cevap vermem gerekiyor? Ya da daha önemlisi, ne kadarını açıklamak istiyorum? Özellikle de Drew'la birlikteyse. Kıskançlık derimi diken diken ediyor ve kızgın olduğumu fark ediyorum. Kendime. Ona. Kendime. İç çekiyorum. O kalıntıları toz haline getirecek

ve beni ölüme terk etti. "Çünkü Drew'la aranızdaki şeyler çok gergin görünüyordu ve ben bunun için orada olmak istemedim."

"Ve?"

"Ve?" Neşesiz bir şekilde gülüyorum. "Ve bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor. Ben sahiplenici bir piçim, Aria. O pisliği bırakıp beni aramaya gelmene bayıldım. Seni onunla görmenin benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Belki de biliyorsundur çünkü neden gittiğimi biliyorsun. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum." Bir nefes verip sokağa bakıyorum. Bir an duruyorum, kendimi cesaretimi toplamaya zorluyorum, cevaplamam gereken soruyu sormaya isteksizim. Ona geri dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Onunla tekrar birlikte olacak mısınız? Yapmaya çalıştığı şey kesinlikle buymuş gibi görünüyordu."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Bağırsaklarıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bu üç kelime şaşırtıcı derecede acı verici ama söylemesini beklediğimden daha az değil. Yine çok geç kalmış olmam nasıl mümkün olabilir? Onu daha yeni geri kazanmıştım. Sonra aklıma bir şey geldi. Çok geç kalmadım. Bilmediğini söyledi ve bu belirsizlik anlamına geliyor. Bu da onun için hâlâ savaşabilirim demek.

"Akşam yemeği yedin mi?"

Konunun değişmesine şaşırdığı belli olan gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. "Hayır. Ben... Arkadaşlarımla gidecektim ama sonra Drew geldi ve konuşmak istedi ve sonra..." Sesi kesiliyor.

"Benimle yemek ye."

"Şimdi mi?"

"Her zamanki gibi iyi bir zaman." "Ama Josh..."

"Seni sonra geri götüreceğim. Yarına kadar sakinleştiriciyi azaltmayacaklar ve son kontrol ettiğimde Tyler da yanındaydı. Yalnız değil."

"Gitmeden önce onu kontrol ettin mi?"

Başımı salladım.

"Tamam." Bana gülümsüyor ve göğsüm şişiyor. Tanrım, bu kız. Bu çılgın, seksi, çarpıcı kız. Ondan çok hoşlanıyorum. Uzandım ve elini tuttum. O da bana izin veriyor ve birkaç dakika içinde Longfellow Köprüsü'nden Cambridge'e doğru yola çıkıyoruz. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim evim," diye cevap veriyorum, gözlerim yola dönmeden önce karanlıkta onu bulmaya çalışıyor. Bundan hoşlanmayacak ve bu yüzden tokat yemeden önce sırtımla savaşıyorum.

"Senin evine gidemem. Yemeğe gideceğimizi sanıyordum."

"İkisini de yapacağız."

Aria başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Onu kandırdığımı düşünüyor. Belki biraz kandırdım. Benden memnun değil. İyi o zaman. Mutlu olmamakla başa çıkabilirim. İçimdeki piç hala onu kızdırmayı seviyor. Hala onu ateşlemeyi seviyor.

Yerime çekip cipi park ettim ve kapattım. Dışarı çıktım ve koşarak kapısını açtım. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve her yerindeki tereddütü görebiliyorum. "Sadece akşam yemeği, Aria. Burada bir restoranda konuşabileceğimizden daha rahat konuşabiliriz."

"Benim için yemek mi pişiriyorsun?" "Evet."

Başını eğip beni değerlendiriyor. "Peki bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Beni zehirlemeden yani."

"Öyle," diyorum küçük bir kıkırdamayla. "Seni etkilemeye çalışıyorum. Harika bir aşçı olmasaydım seni akşam yemeği için evime davet eder miydin sanıyorsun?"

"Harika bir aşçı mı?"

"En iyisi. Zehirlenme ya da gidip çizburger yemeden önce p e ç e t e n i z e gizlice yiyecek saklamak yok."

"Çizburgeri gerçekten çok severim."

Sırıyorum. "Biliyorum. Bir dahaki sefere onları alırsınız. Hadi ama. Bana güvenebilirsiniz."

Bu anı o kadar çok hayal ettim ki neredeyse acınacak haldeyim, ama hepsi bu kadar. Hayal gücüm. Bu şansı yakalayacağıma hiç inanmamıştım.

Ama işte burada ve ben bir hediyeı çarçur edecek biri olmadığım için onu alıyorum. Ona en büyüleyici gülümsememi veriyorum. Gizliden gizliye sevdiğini bildiğim ama asla açıkça kabul etmeyeceğı gülümsememi.

Uzattığım eli tutuyor ve cipten iniyor. Evimin kapısını açmadan önce gülümsememi frenliyorum. Ceketini alırken verdiğim tepkiyi kontrol etmem gerekiyor. Aman Tanrım, çok seksi görünüyor. Sikim anında canlandı ve eğer aşağıya bakacak olsa, onu görecekti. Krem rengi kazak elbisesi vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor, mükemmel yumuşak kıvrımlarını yeterince gösteriyor, beni bakarken yakalamadan önce gözlerimi kasıtlı olarak kaçırmam gerekiyor. İşkence aleti kalçasının hemen altında duruyor ve vahşi, koyu renk bukleleri rüzgârdan her yere dağılıyor.

Onu mutfak tezgâhının üzerinde, ipeksi bacaklarını iki yana açmış, elbisesi beline kadar kıvrılmış, yüzüm tatlı amına gömülmüş ve ben onu boşaltırken hayal etmekten kendimi alamıyorum. İçine girdiğimde yastığının üzerine yayılmış o koyu bukleleri hayal etmekten kendimi alamıyorum. O yay şeklindeki dolgun dudaklarını öptükten sonra aşağı inip mükemmel göğüslerine tapıyorum. Onu zevkten çıldırttığını bildiğim hassas alt kısımlarını yalıyorum.

Aria dairemin derinliklerine doğru ilerliyor ve ben de ağrıyan sikimi düzeltiyorum, ben kendimi toparlarken onun dairemle meşgul olmasına minnettarım. Etrafa göz gezdiriyor ama başının hareketlerini kısıtlayarak merakını gizlemeye çalışıyor. Hâlâ aynı kız. Meydan okurcasına inatçı. Giderken elleri kalçalarında tünüyor ama uzak köşedeki piyanoyu görünce donup kalıyor. Nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Elini kaldırıyor, neredeyse refleks olarak, çekingen, uzanmış parmaklarıyla ona doğru uzanıyor. Sanki ona mıknaıslanmış gibiydi. Odaanın içinde süzölüyor, parmakları siyah ve beyaz tuşlara ses çıkarmadan sevgiyle dokunuyor. "Artık çalışıyor musun, Wes?"

Büyük odaya açılan mutfağıma giriyorum ve malzemeleri, tencere ve tavaları çıkarmakla meşgul oluyorum. Başımı sallayarak hafifçe kıkırdıyorum.

Aria bana doğru bakmıyor ama. Gözlerini piyanodan alamıyor. "Hayır. Şehre taşındığımda burayı çoğunlukla mobilyalı olarak kiralamıştım. Sanırım önceki kiracı burada bırakmış ve yönetim de taşımak için para ödemek istememiş."

Buna inanamıyormuş gibi başını sallayarak homurdanıyor. Bir tencereye su doldurup kaynaması için ocağa koyuyorum, sonra tavuğu sote tavasına koymadan önce baharatlıyorum. "Bunu satmalısın."

"Nedenmiş o?" Omzumun üzerinden sesleniyorum ama bana cevap vermiyor. Ben makarnanın sosunu hazırlamaya koyuluyorum, o ise orada öylece duruyor ve uzun süre sessizce piyanoya bakıyor. Böyle içine kapanık olmasından nefret ediyorum. Bu çok sık olmuyor. En azından eskiden olmazdı. Konuşmadan duramayan Aria'yı tercih ederim. En azından geveze olduğunda ne düşündüğünü biliyorum. Makarnayı suya ekliyorum ve birkaç kez karıştırıyorum. Sonra hazırladığım sosun kapağını çıkarıp onu da karıştırıyorum. Tavuk neredeyse pişmek üzere, ben de fırına sarımsaklı ekmek atıyorum.

"Bu piyanonun değeri en az on beş bin dolar."

"Ciddi misin?" İki kadeh şarap çıkardım. Çok yorgunum. Çok uzun zamandır ayaktayım ve gerçekten uyumak için ölüyorum. Ama o burada ve akşam yemeğini pişirmeme izin veriyor. Uyku bekleyebilir. Nasıl olsa yarın izinliyim.

Basılan birkaç tuşun sesi apartman boyunca yankılanıyor, on dört metrelik çıplak kirişli tavanlardan yansıyor. "Evet. Bu bir Steinway. Eminim akort edilmeye ihtiyacı vardır ama iyi durumda görünüyor."

"İster misin?" İki bardağı tezgâhın üzerine koyarken yarı şaka teklif ediyorum.

Bana bakmıyor, tek tepkisi çalmaya başlamak oluyor. Birden keşke şu lanet şeyi akort ettirseydim diye hayıflanmaya başlıyorum çünkü çaldıkları enfes. Aria tuşlara dik bir sırt ve zarifçe kavisli ellerle vuruyor, ama çaldıklarından çıkardığı sesler

Piyano kızgındır. Agresif. Vücudu, hareketlerinin gücüyle çok ince bir şekilde dalgalanıyor. Debussy olduğunu düşündüğüm bir şarkı çalıyor ama bu şarkının bu şekilde çalındığını hiç duymamıştım. Debussy yumuşak, şehvetli ve rahatlatıcıdır. Bu ise sert, öfke ve kızgın acıyla dolu. İnanılır gibi değil ve kendimi mutfağımın ortasında, oturma odamda müzik çalan kadının karşısında donup kalmış buluyorum. *Tanrım*.

Şarkı söyleyebileceği bir şey çalmadığını fark ettim ve eğer aramızdaki şeyler farklı olsaydı, ondan benim için şarkı söylemesini isterdim. Bir zamanlar kullanmaktan hoşlandığı bir sesi vardı ama onu duymayalı uzun zaman oldu. Yorumunu bitiriyor, parmakları tuşların üzerinde hafifçe dinleniyor, az önce yarattığı şeyle keskin bir yan yana. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor, yanakları gülün en güzel tonunda. Ortaya koyduğu çaba ve duygu açıkça görülüyor.

Bu olaydan sonra kapıdan kaçmadığı için içimden rahat bir nefes alıyorum ve fazla pişmemiş olması için dua ettiğim makarnaya geri dönüyorum. Biraz karıştırıp süzgeçten geçirdikten sonra sosa ekliyorum. Hâlâ piyanonun başında, sessizce oturuyor ama gözlerini sırtımda hissedebiliyorum. O da bitince tavukla birlikte tabağa koyuyorum.

Bu yemek biraz abartılı. Bunu biliyorum. Eminim en sevdiği yemek on yıl içinde değişmiştir, ama onun için yapabileceğim ve malzemelerim olan tek şey buydu, bu yüzden umarım beğenir. Tabağı tezgâhın üzerine koyarak ona el sallıyorum ve onun için hazırladığım yemeği gördüğünde dudaklarında yarım bir gülümseme belirliyor. İkimize birer kadeh beyaz şarap koyuyorum, fırından sarımsaklı ekmeği alıyorum ve tezgahta ona katılıyorum.

Yüzümü ona dönebilmek için yemek masasına oturmamızı istedim ama bu doğaçlama bir akşam yemeği için fazla resmi geldi. "Bana karartılmış tavuk ve sarımsaklı ekmekle fettuccine Alfredo yaptın."

Bu bir ifade, soru değil, ama yine de cevap veriyorum. "Evet. İyi mi? Vejetaryen falan olmadın, değil mi?"

Gülüyor, usulca başını sallıyor. "Hayır." Küçük bir ısırık alıyor ve ağzından bir mırıltı çıkıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırıp bu sesi yakalamak isterdim. "Benim favorim olduğunu hatırlamana şaşırdım sadece." Omuz silkiyorum ama cevap vermiyorum çünkü bu kadın hakkında unuttuğum pek bir şey yok ve bunu ona söylersem onu korkuturum. "Bu gerçekten çok iyi."

Gülüyorum, şarabımdan bir yudum alıyorum ve ona bakıyorum. Ona bakmadan duramıyorum. Neredeyse gerçeküstü. Aria Davenport. Burada. Benim evimde. Bu kadınla çok fena batırdım. Bir kereden fazla öyle hissediyorum. Onun burada olması beni bir bakıma çaresiz kılıyor. Ona tutunmak ve bırakmamak istiyorum, çünkü gittiğinde geri dönmeyeceğinden korkuyorum. Onu kandırdığım için şu an burada.

"Neden bu kadar şaşırdın? Sana harika bir aşçı olduğumu söylemiştim."

Yumuşakça gülümsüyor ve bunu gizlemek için yemeğinden bir ısırık alıyor. *Seni hâlâ gülümsetebiliyorum, Aria.* "Yemek yapmayı ne zaman öğrendin?"

"Tıp fakültesindeyken bir süre bir şefle çıkmıştım. Bana çok şey öğretti aslında. Yıllar içinde çok işime yaradı."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "Başka ne yapabilirsin?"

Gülümsüyorum, ona doğru biraz eğiliyorum. "Ne istersin?"

Gözleri kısılıyor, çatalının dişlerini bana doğrultuyor. "Benimle flört etmek yok, Weston."

Teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum ama sıırtmama engel olamıyorum. "Flört etmiyordum." Kesinlikle flört ediyordum.

"Kötü bir yalancısınız, Doktor." Eğlendiğinde yaptığı o yarı gülümseme hareketini yapıyor. Toz mavisi gözleri parlıyor. Bana Doktor demesine bayılıyorum. Artık pek fark etmediğim bir unvan ama onun ağzından çıkınca? Evet, çok hoşuma gidiyor. "Tuvaletiniz nerede?" Koridoru işaret ediyorum. Elindeki peçeteyi yere bırakıp ayağa kalkmadan önce peçeteyle ağzını siliyor. "Teşekkürler." O yöne doğru gitmeden önce göz kırpmıyor.

"Şimdi kim flört ediyor?" Arkasından sesleniyorum ve onun tatlı kahkahasına maruz kalıyorum. Aria'nın harika bir kahkahası var. İçinden geldiği zaman yani. Bu küçük

Küçük kahkahalar sayılmaz. Birçok kahkahanın olabileceği gibi sinir bozucu değil. Kulağa müzikal geliyor ve doğru yapıldığında, onunla birlikte gülmekten kendinizi alamıyorsunuz.

Bir anlık panikle orada ne olduğunu fark ettiğimde başım istemeden onun gittiği yöne doğru dönüyor. Ama o banyodayken onu çıkarmak için acele etmiyorum. Sakin davranabilirim. Kayıtsız ya da çapkın bile olabilirim. Ama neden? Neden onu istemiyormuş gibi davranayım? Özellikle de Drew tam karşımdayken. Neden onun için her şeyi ortaya dökmeyeyim? Bu sefer farklı olduğunu bilmesini sağlayayım. O benimle gelmediği sürece hiçbir yere gitmeyeceğimi.

Banyo kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ama geri dönmüyor. Tam onu bulmak için ayağa kalkacakken, "İnanılmaz" dedi. Neyi kastettiğini anlamak için sormama gerek yoktu.

"Evet, öylesin" diye cevap veriyorum.

On Yedinci Bölüm

Duvarında asılı duran tabloya bakıyorum, aklım başımdan gidiyor. Bunu söyleme şekli, *evet, öylesin, o* kadar kibirli ki, beni çok uzun zamandır uykuda olan duyguların saldırısıyla dolduruyor. Aslında on yıldır. Bunu onun için yaptım. Ben de onu düşünerek yaptım. O ikinci kez gittikten hemen sonraydı ve içimdeki acıyı tuvale döktüm.

Sattığım ilk parçalardan biriydi çünkü onu görmeye dayanamıyordum ve onu atmaya ya da yakmaya dayanamıyordum. Onu çok ilgili bir sanat simsarına sattım, o da New York'ta bir galeriye sattı ve ondan sonra ona ne olduğuna hiç dikkat etmedim. Satışını takip etmedim. Bilmek de istemedim. Aklımda, Wes gibi o da benim için gitmişti.

Ve şimdi işte burada, gözümün içine bakıyor, her fırça darbesinde acı çeken adamın evinde yaşıyorum.

"Bunu nasıl aldın, Wes?" Ses tonumdan suçlama damlıyordu.

Her bir renk çizgisini takip ederek içine çekiyorum. Eskiden nasıl resim yaptığım bana neredeyse garip geliyor. Şimdiki tarzım... farklı diyemem ama kesinlikle daha olgun. Daha az agresif. Daha kontrollü. On ikiye on iki kareyi asılı olduğu kancadan kaldırıp ters çeviriyorum. Eskiden yaptığım gibi bunun önüne yazmadım. Arkasına yazdım.

Kelimeleri ön tarafa yazmak bana çok samimi geldi. Acım gizliydi ve kamusal tüketim için değildi, bu yüzden onu sakladım. Eğer üzerlerine bir şey yazarsam bunu giderek daha fazla yapıyorum. İnsanların sanatımdan kendi yorumlarını çıkarmalarından hoşlandığımı keşfettim. Yarattığım bir şeyden kendi kişisel anlamlarını çıkarmaları. Ama bunun üzerine yazdım. Tuvali duvara dayadım ve parmaklarımı kalem darbelerimin çizgileri üzerinde saygıyla gezdirdim.

Bu benim bırakma anımdı. Teslim olma. Beynimi, kalbimin zaten bildiği şeyi kabul etmeye zorlama anıydı. "Sen varlığımın her parçasıyla ruhumdasın." O gün olanlar için çok uzun zamandır ağlamıyorum. Bu onu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Pek çok nedenden ötürü hayatımın belirleyici anıydı. Beni çok uzun bir süre boyunca içine kapalı, yavaş güvenen ve duygusal olarak ulaşılmaz bir insana dönüştürdü.

Aslında, Drew kendimi gerçekten teslim ettiğim ilk erkekti ve beni incitti. İroniden nefret ediyorum. Wes'ten sonra olanlar kadar kötü değildi. Aynı şekilde kanamadım. Belki olgunlaşma yüzündendi belki de Drew geldiğinde çok duyarsızlaşmışım ama Wes beni ikinci kez paramparça etti. Gideceğini biliyordum. Bana öyle söyledi. Hiçbir şey saklamadı ve kesinlikle beni becerip kaçmaya çalışmadı.

O gece bununla ilgili değildi. İlk seferde ya da ikinci seferde. Olacak her şeyi olmadan önce biliyordum. Olması için zorlayan bendim ama böyle hissetmeyi beklemiyordum.

Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Neden en sevdiğim yemeği yapıyor ve beni bir randevu olarak gördüğünü bildiğim bir akşam yemeğine davet ediyor ve neden şehre yağan karı izlemek için beni hastanenin çatısına çıkardı? Ve neden her şey aynı anda oluyor? Yani, Tanrım. Josh saldırıya uğruyor. Drew ve açıklaması. Ve şimdi de bu.

Sanki hayatım aniden bir DEHB nöbeti geçiriyor ve duygularım da buna eşlik ediyor.

Bana yaklaşırken sert ağaçlara vuran ayak seslerini duyuyorum. Yüzümü ona dönmüyorum. Henüz ona bakabileceğimden emin değilim. Tabloyu ters çevirip duvara yerleştiriyorum. Bu sözler hakkında yorum yapmasını istemiyorum. Birdenbire çok özel hissettirdiler ve keşke onda olmasalardı. Onun hakkında olduklarını biliyor mu? Parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve ben de ona doğru kayıyorum, ne olduğunu anlayamadığım adama bakıyorum.

"Neden burada saklanıyorsun?"

"Bunu nereden buldun?" Tekrar ediyorum, ses tonum daha az yıpratıcı değil.

Gözleri yüzümü arıyor, her bir özelliğimi. Bana bakışı tenimi ısıtıyor ve karnımda bir sıcaklık birikiyor. "New York'ta bir galeriden aldım."

"Orada olduğunu nereden biliyordun?" "Brecken."

Bir nefes üfledim.

"Sen hala evdeydin. Henüz şehre taşınmamıştın ve ben de onu ziyarete gitmiştim. Bana SoHo'daki bir galeride bir tablon olduğunu söyledi. Kontrol etmeye gittik ve tabloyu gördüğüm anda, benden başka kimsenin ona sahip olamayacağını anladım."

Dönüp resmime bakıyorum. *Onun r e s m i n e* . Tamamen renkli ve arka planda iki sevgili v a r . Odak noktası onlar değil. Aslında, onları görmek için gerçekten bakmanız gerekir. Her şey duygularla ilgili. "O gecedен sonra mı çizdin, hiçbir fikrim yok. Eğer bu kelimeleri yazdıysan benim için. Ama ben senin öyle düşündüğünü hayal ettim ve Brecken'in bu konuda ne diyeceğini umursamadan satın aldım."

"Neden?" Kelimeyi durduramadan ağızımdan çıktı ama geri almayı reddediyorum.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor, gözlerindeki yoğunluk neredeyse çok fazla. "Çünkü seni sevdim."

Başımı sallıyorum ve karşı duvara çarpana kadar bir adım geri çekiliyorum.

Sanki göğsümün içine uzandı, kalbimi buldu ve onu ateşe verdi. Bunu duymak çok acıtıyor. Göğsüm o kadar daraldı ki zar zor nefes alabiliyorum. Gözlerim ve burnumun ucu gözyaşlarımla yanıyor. Ama şimdi ağlamaya başlarsam, asla durmayacağım. Eğer kendimi bırakır ve onun sözlerini gerçek olarak kabul edersem, ifşa olacağım. İçimdeki tüm bu duygulara yenik düşeceğim. İçinde boğulacağım. Mesleki başarılarla ve başka erkeklerle dolu bir hayatın parlak bir şekilde gölgelediği on yıl boyunca onsuz idare etmenin içinde boğulacağım. Kızgınlığım, paramparça olmuş parçalarımı bir arada tutan tutkal.

Çünkü beni son kez terk etmesine ve bunun böyle olmasına içerlemiştim. Ya da belki de benim için geri dönmemesine içerlemiştim. Bu kızgınlığa hiç hakkım olmamasına rağmen. Bunu biliyorum. Ona ne söylediğimi biliyorum. Ve o bana hiçbir söz vermedi. Bir kere bile. Ama kendimi savunmam gerekirse, 18 yaşındaydım, yalnızdım ve güvensizdim. Aşık olduğum adam geri döndü ve bana tekrar gideceğini söyledi. O geceyi onunla geçirmek istedim. Sonuçlarını gerçekten anlamamıştım. En azından tam olarak. Ama aramızda bir şeyler vardı. O kadar güçlü bir şey ki, çocukça bir şekilde bunun iki taraflı olduğuna inanmama neden oldu. Bu da zamanlama doğru olduğunda birlikte olacağımızı hayal etmemi sağlıyordu. Bu yüzden. Aptalca.

Ve evet, güzel bir on yıl oldu. Kendim için yapmayı planladığım her şeyi yaptım. Tüm hedeflerime ulaştım. Ama onu da seviyordum ve elde ettiğim her başarıyı benimle paylaşmasını istiyordum. Josh benim en iyi arkadaşım ve onu sonsuz seviyorum ama Wes ve ben birbirimizi farklı bir düzeyde anlıyorduk. Aramızdaki bağ farklı bir düzlemdeydi. Ve onu kaybettiğimde, asla tam olarak geri kazanamadığım bir parçamı kaybettim. O yüzden beni sevdiğini söylemesi beni mahvetti. Çünkü sevmediğine inanmak her zaman daha kolay gelmiştir. Çünkü eğer beni sevdiyse ve benim için geri dönmediyse? Tanrım, bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sen lanet olası bir yalancısın," diye boğuluyorum, sesim bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımla kaplanıyor.

"Ben değilim. Sadece onunla bir Şey yapamayacak kadar dağılmış durumdaydım. Bu ve sen benim sana sunabileceğimden farklı bir hayat istedin."

"Bu ne anlama geliyor, Wes?"

Bana doğru yürüyor, gözleri hep benimkilerde. Kalbim göğsümde patlıyor. Nefes alamıyorum. Nefes almam gerekiyor ve o şu anda yakınlığı ve vücudumdaki her siniri istila eden ateşli bakışlarıyla bunu imkansız hale getiriyor. Kollarını başımın iki yanındaki duvara dayıyor ve beni parantez içine alıyor. "Dün gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Konuşamıyorum ama cevap vermeme ihtiyaçı olduğunu da sanmıyorum. "Bana sanat yaratarak dünyayı dolaşacağını söylemiştin. Dünyanın sahip olduğu tüm büyük sanat eserlerini göreceğini söylemiştin. Bunun hayat boyu hayalin olduğunu söylemiştin."

"Yani."

"Yani dünyayı gezmiyordum, Aria. Princeton'da iki yılım kalmıştı, sonra planım tıp fakóltesiydi. Farklı yerlerdeydik ve farklı Şeyler istiyorduk. Benim için bundan vazgeçmeni asla istemezdim. Senin gidip şu anda olduğun gibi bir sanatçı olman gerekiyordu, benim de ailem ve hayatımla ilgili kafamı toplamam ve okulu bitirmem gerekiyordu. Çenemi kapalı tuttum, o tabloyu aldım ve zamanımı bekledim. Ama ben hazır olduğumda sen gitmiştin."

"Sen gittiğinde lanet olası kalbim kırıldı." Yüzünü buruşturuyor, vücudu benimkine yaklaşıyor. Tam burada. Neredeyse üstümde. Sıcaklığı ve kokusu tüm duyularımı istila ediyor. Wes beni seviyordu. Lanet olsun.

"Benimki de öyle. O sabah yatak odamdan çıkışını izlemek ve seni durdurmamak hayatımda yaptığım en zor Şeylerden biriydi." Elleri yüzümü kavırıyor. Gözleri bende olmayan cevapları arıyor.

"Artık seni tanımıyorum." Fısıltılı bir yalvarış. *Beni öpme, Wes.*

Asla iyileşemeyeceğim.

"Evet, biliyorsun."

"Gitmeliyim," diyorum usulca, sesim son kelimede takılıyor.

"Kalmalısın," diyor o da aynı yumuşaklıkla. "Kal, Aria," diye ısrar ediyor yanıt vermediğimde.

Başımı sallıyorum ve yanından geçip gidiyorum. O resim sarkacı devirdi ve şimdi dengesiz bir şekilde sallanıyorum. Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Kafamı toparlamak için. "Özür dilerim," diye sesleniyorum çantamı bulup omzuma koyarken ve elime krikomu alırken. "Ben sadece..." Başımı salladım. "Yemek için teşekkürler."

"Aria," diye seslenerek beni durduruyor ve hızla dairenin diğer tarafına geçip beni kollarımdan tutarak kendine yaklaştırıyor, onu görmem için beni zorluyor. Bu hareketi daha önce de yapmıştı ve üzerimde yeni bir türbülans dalgası yarattı. "Bu şekilde gitmeni istemiyorum. Kal. Piyano çal. Televizyon izle. İhtiyacın olan buysa beni görmezden gel. Her neyse. Sadece gitme. Bu konudaki konuşmamız bitmedi."

"Eğer bu gece kalırsam, yarın her şey dağıldığında pişman olacağım."

Geri adım atıyor, gözleri şoktan kocaman olmuş. Yaralıdan da öte. Suratına bir tokat atmışım gibi elimi bıraktı. "Olan bu muydu? Yaptığımız şeyden *pişman mı* oldun?"

"Hayır, Wes. Bir kere bile. Eğer yapmasaydık pişman olurdum. Ama artık hayal kırıklığına dayanamıyorum. Hiçbir şey için söz vermedin. Söz vermediğini biliyorum ama yine de benim için geri döneceğine inandım. Belki bu saflık ama elimde değildi. Aramızdaki bağın bu kadar güçlü olduğunu düşünmüştüm. Ama gelip beni bulmana ihtiyacım olduğunda, gelmedin. Hiç gelmedin ve benim de gitmekten başka seçeneğim yoktu."

Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor. Yüzündeki şaşkınlığı görüyorum ama bu anladığım anlamına gelmiyor. Çünkü az önce ona söylediğim her şey doğrudu. Bunu başka türlü görebileceğini hayal bile edemiyorum. Biraz daha geri çekiliyorum ve elleri ağır bir şekilde yanlarına düşüyor. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Sanki dünyasında hiçbir şey anlamlı değilmiş gibi.

Bu ikimiz için de geçerli.

Yanından koşarak geçtim ve büyük bir gürültüyle kapısından çıktım. Kasıtlı değildi ama artık geri almak için çok geç. Asansöre gitmek yerine ayaklarım beni merdivenlerden aşağıya taşıyor. Dondurucu geceye ulaştığımda, çok ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum. Ve bu temiz havayla birlikte daha da fazla kafa karışıklığı geliyor. Hastaneye geri dönmeliyim. Gidip Josh'la oturmalıyım.

Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamam. En azından şimdilik.

Oturmaya değil, hareket etmeye ihtiyacım var, o yüzden yürüyorum. Bir dizi restoran ve bar görüp Cambridge'deki Central Square'de olduğumu fark edene kadar amaçsız ve yönsüz yürüyorum. Durduğum yerin karşısında bir bar var. Bir İrlanda barına benziyor ve bu beni gülümsetiyor. Bu şehir onlarla tanınıyor ve şu anda mükemmel. Trafiğe karşı hızla karşıya geçiyorum ve masif ahşap kapıyı açıyorum.

Josh'a gitmeden önce soğuktan kurtulup kendime gelmeliyim. Ya da Wes'e. Wes'e geri dönmek istediğimi fark ediyorum. Sıcak ve bayat bir hava çarpıyor yüzüme ve istemeden iç çekiyorum. Buradayım, o yüzden bara doğru yürüyorum, açık bir koltuk buluyorum ve içine kayıyorum. Barmen dostça bir gülümsemeyle yanıma sokuluyor. "Bu gece ne içiyoruz?" Kalın bir İrlanda aksanına ve bakımlı kızıl dalgalı saçlara sahip ve sanırım burayı sevdim.

"Kirli martini?"

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Bana sırtlıyor, öne doğru eğilirken dirseklerini bara dayıyor.

"İkisi de. Ketel One ya da benzer bir şeyle pis martini."

"Tamam o zaman." Ayağa kalkıyor, parmaklarıyla barın kenarına vuruyor ve içkimi hazırlamam için beni yalnız bırakıyor. Koltuğumda geriye yaslanırken, telefonumun çantamda gürlediğini hissediyorum. Cesaret edebilir miyim? Çıkartıyorum ve Wes'ten gelen bir mesaj görüyorum. İki cevapsız aramayla birlikte, yine ondan.

Az önce ne oldu bilmiyorum ama konuşmamız gerek. Tam okumayı bitirmiştin ki, bir başkası geldi. Nereye gittin, Aria? Söyle ki seni bulabileyim.

Uzakta yaşamadığı için bildiğini varsayarak ona barın adını mesaj atmadan önce bir an için bunu tartışıyorum. Gelip beni bulmasını istiyorum. Sinir bozucu derecede şiirsel.

Barmen içkimi pürüzsüz maun tablanın üzerinde kaydırıyor ve tam parmaklarım ince sapın etrafında kayarken ve ona sözlü olarak teşekkür ederken, sağımda bir hareket hissediyorum. Ve solumda. Gözlerim büyürken ve çenem düşerken başım iki yöne doğru savruluyor. Şaşkınlığım uzun sürmüyor, çünkü öfke hızla beni ele geçiriyor.

"Vay, vay," diye söyleniyor Brady, elini koyu renkli bira şişesine sarmış beni içeri alırken. "Kedinin geri getirdiği şeye bak."

"İyi görünüyorsun, Aria." Bu Connor. "Söylemeliyim ki, seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum."

"Ben de öyle. Gerçi bu benim açımdan açıkça hüsnükuruntu." İkisi de şaşırtıcı derecede iyi huylu bir şekilde gülüyor. Bu beni daha da öfkeliyor. İçkimi bırakmadan önce yavaşça bir yudum alıyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Söyle bakalım," diye başlıyorum, gözlerim iki adam arasında gidip geliyor, "Josh'un söylediği şey neydi de siz iki hıyar karanlık bir ara sokakta onun peşine düştünüz?"

Aynı anda yüzleri kızarıyor, birbirlerine hızlı bakışlar atıyorlar. Sabırla onları beklerken içkimden bir yudum daha alıyorum. Gerçekten içmeyi bırakmalıyım. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sakın görünüşüme ihanet ediyor. O kadar ısrarcı ki, kulaklarıma hücum eden kan yüzünden onları duymakta zorlanacağımdan eminim.

"Aria," diye başlıyor Brady, rahatsız olmuş gibi sandalyesindeki pozisyonunu ayarlıyor. "Bu-"

"Kendine sakla, seni homofobik pislik," diye araya giriyorum. "Saçma sapan bahanelerini duymak istemiyorum. Siz iki pislik lisede ona karşı acımasızdınız. Defalarca peşinden gittiniz. Peki ne için? Sizden büyük olduğu için mi? Daha yakışıklı olduğu için mi? Kızlar yerine erkeklerden hoşlandığı için mi?"

Neydi o? Neden arkadaşımı öldürmeye çalışma hakkını kendinde bulduğunu cidden bilmek istiyorum."

Connor kararlı bir şekilde, "Açıkçası ne düşündüğünüzün bir önemi yok," diyor, dudakları ince bir çizgi oluştururken gözleri kısılıyor. "Polis bize inanıyor." Kollarını iki yana açıyor, başı benim bulunduğum yöne dönmeden önce odayı hızla tarıyor. "Belli ki, çünkü hapishane yerine burada oturuyoruz." Yapmacık bir sırıtiş attı. "Belki de seni susturmak için sikimi sokmadan önce o güzel ağzına dikkat etmelisin."

Elim ona tokat atmak için havalanıyor ama Connor benim alkole doymuş reflekslerimden daha hızlı ve ben daha yaklaşımadan bileğimi morartıcı bir şekilde kavıyor. Ayağa kalkıyor, kolumu arkamdan büküyor ve ben sırtımı eğip öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Brady diğer kolumu da kavıyor ve şimdi ikisini de arkamda tutuyor. "Rüyada görürsün, seni zavallı hayat israfı."

İkisi de gülüyor ve bu beni dehşete düşüren türden bir gülüş. Benimle daha yeni başladıklarını söyleyen türden bir gülüş. "Hadi ama tatlım. Böyle yapma," diyor Brady alaycı bir ses tonuyla, arkamda durup biraya doymuş sıcak nefesiyle bu sözleri kulağıma üflüyor. Burnu boynumun sütununda geziniyor. Safra boğazımın arkasına tırmanırken midem yuvarlanıyor. "İtiraf etmeliyim ki, sana karşı hep bir şeyler hissetmişimdir. Sıkı vücudunu becerdiğimde nasıl hissedeceğini hep merak etmişimdir."

Bileğimi Brady'den kurtarmaya çalışırken dizim Connor'ın taşaklarına çarpıyor, ama darbenin arkasında fazla bir güç yok, bu yüzden tek yaptığı onu daha fazla kızdırmak. "Kavga etmeleri hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor Connor, gözleri doğrudan gözlerimin önüne gelene kadar bana doğru eğilerek. "Bu beni daha çok tahrik ediyor, sevgilim."

"Kendinizi zavallı, masum bir kadının üzerine a t m a n ı z muhtemelen siz iki eziğin biriyle y a t a b i l m e s i n i n tek yolu," diye zorluyorum. Biz bir

Kalabalık bir bar. Gerçi kimse bizimle ilgilenmiyor ama beni buradan çıkarmaya çalışırlarsa çılglık atarım. Wes. Wes geliyor.

Tam bu düşünce panik içindeki zihnimden geçerken, "Şu anda ellerini onun üzerinden çeksen iyi olur, yoksa yemin ederim ikiniz de geceyi hastanede geçirirsiniz," dediğini duyuyorum. Wes'in kalın sesi ürkütücü derecede sakin, ancak niyetiyle o kadar tehditkâr ki, omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Brady'nin elleri beni daha sıkı sıkıyor, gülümsemesi yayılıyor. Bundan hep zevk almıştır. Benim endişelendiğim yerde Wes'i kızdırmak. "Sadece biraz eğleniyoruz," diyor Connor ona, Wes'ten hiç de korkmadığını gösteren ukala bir sırıtışla. Ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyor. Gözleri huzursuzluk seviyesine ihanet ediyor. "Görüyorum ki hâlâ küçük kız arkadaşını korumaya çalışıyorsun. Ona karşı hep bir şeyler hissediyordun, değil mi?"

"Bir saniyen var."

Wes'in gözleri Brady'ye odaklanıyor ve aralarında bir şey geçmiş olmalı çünkü bildiğim bir sonraki şey, Brady'nin bileklerimi serbest bırakarak beni tamamen özgür bıraktığı. Kollarım tekrar vücudumun önünde dönüyor ve kimse başka bir şey söyleyemeden ayağa kalkıyorum, kokteylimin geri kalanını etkileyici bir yudumda içiyorum, Connor'ın omuzlarını tutuyorum ve ikinci kez taşaklarına diz çöküyorum. Ancak bu sefer vuruşun arkasında çok daha büyük bir güç vardı. Sonra dönüp aynısını Brady'ye yapıyorum.

Bu yeterli değil. Yüzlerine yumruk atmak istiyorum. İkisini de arkadaşşıma yaptıkları gibi kanlar içinde bırakmak istiyorum ama şu anda bir kalabalığı çekiyoruz ve bu istediğim son şey. "İçkim onlardan," diye sesleniyorum barmene. Bana sırıtıyor, bu yüzden benim küçük dramatik gösterime o kadar da üzüldüğünü sanmıyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek Wes'i geçiyorum ve bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde barı terk ediyorum.

Dışarı adımımı attığım anda, az önce olanların etkisi vücudumu sararken neredeyse yere yığılıyorum, alkolün etkisiyle adrenalinim azalıyor. Adımlarım duraksıyor, ellerim tuğlaya sürtünüyor

Destek için dış cephe. Görüşüm gidip geliyor. *Bayılma, Aria. Kendine gel.* Kendime gelemiyorum. Birkaç derin nefes çekiyorum, ama sis perdesini aralamaya yardımcı olmuyor.

Güçlü kollar belimi sarıyor. Bir çılgılık atıyorum, dirseğim geriye fırlıyor ve beni tutan kişinin karnına çarpıyor. Ben onun Wes olduğunu anlamadan önce tatmin edici bir *ses çıkarıyor*. Beni döndürüyor, bir eli belimi destekliyor, diğeri yüzümde yanağımı kavırıyor. "Benim," diye iddia ediyor, titreyen bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor. "Nefes alışı yavaşlatmalısın bebeğim. Aşırı nefes alıyorsun." Gözlerine odaklanıyorum. Soluk yeşil, siyah gözbebekleriyle neredeyse gölgede kalıyor. "Doğru," diye teşvik ediyor. "Yavaş. Düzgün. Nefesler."

"Neredeler?" Bir süre sonra hâlâ barın önünde olduğumuzu fark ediyorum.

Wes sırtarak, "Ağrıyan taşaklara ve morarmış gözlere bakıyorum," diyor.

"Onları yumrukladın mı?" Başını sallıyor. "Tüm o insanların önünde mi?" Omuz silkiyor, az önce olanların bu kısmına kayıtsız görünüyor. "Elin. Sen bir cerrahsın."

"Hiçbir şeyi kırmadan nasıl yumruk atacağımı biliyorum. Daha fazlasını yapmadığım için şanslılar. Yapmak istediğimden eminim." Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve beni güçlü, sıcak göğsüne çekiyor. Kokusunu içime çekiyorum. Canlandırıcı olduğu kadar sakinleştirici de. Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Gözlerim kapanıyor ve kendimi ona bırakıyorum. Rahatlığın böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Ben hazır olmadan çok önce geri çekiliyor ve sonra uzun, yavaş, rahatlamış bir nefes veriyor.

"Hadi," diye emrediyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Birleşen ellerimize bakıyorum ve bu çılgınlığa bir son versem mi diye düşünüyorum. Ama yapmıyorum. Beni yönlendirmesine izin veriyorum. Muhtemelen aynı anda hem bu kadar sarsılmış hem de güvende hissetmediğim içindir.

"Nereye gidiyoruz?"

"Daireme dönüyorum."

Başımı sallıyorum ve şu anda yalnız kalmak için hiçbir isteğim olmamasına rağmen, "Hastaneye geri dönmeliyim" diyorum.

"Geç oldu, Aria. Josh emin ellerde ve seni düşüncelerinle yalnız bırakmak istemiyorum. Ben kanepede uyuyacağım ama sen bu gece benimle kalacaksın."

"Ya gizlice kaçarsam?"

Şakacı bir sırıtışla bana bakıyor. Çenesindeki gamze daha da belirginleşti. "Hadi bakalım. Hatırladığım kadarıyla bunu her yaptığımızda çok eğleniyorduk."

On Sekizinci Bölüm

12 Yıl Önce

..BUGÜN PRINCETON'A KABUL EDİLDİN," dedi babam ben

Arkadaşlarımla geçirdiğim bir gecenin ardından eve girdiğimde, kabul mektubumdan başka bir şey olmayan şey yumruğunun içindeydi. "Sen bir hainsin," diye bağıyor, sesi göğsümün tam ortasına çarpıyor. Üçüncü basamakta oturuyor, ayaklarını iki yana açmış, mektubumun olduğu yumruğunu tehdit eder gibi havaya kaldırmış. "Seni pislik herif. Bunu arkamdan nasıl yaparsın?" Cevap vermedim. "Bir planımız vardı. Alabama planımızdı. *Futbol* bizim planımızdı."

Kulaklarımda çınlayacak kadar sert yutkunarak içeri bir adım atıyorum. Artık sessiz olan fuayeye doğru. Beklentiyle bana bakmaya devam ediyor. Ama sabırla beklerken bile, sadece tartışmaya hazırlandığını biliyorum. Ne söylersem söyleyeyim, nasıl çevirirsem çevireyim, fark etmeyecek. Çünkü onun için önemli değilim. Ben bir oyuncuyum. Ben onun eski haliyim. Ben onun oğlu değilim ve o beni sevmiyor.

Hayatımın en derin nefesini içime çekerek yavaşça dışarı verdim ve "Profesyonel olarak futbol oynamak istemiyorum. Alabama'ya gitmek istemiyorum. Princeton'a gitmek istiyorum. Doktor olmak istiyorum."

"On sekiz yaşındasın, Wes," diye cevap veriyor küçümseyerek. "On sekiz. Gerçekten ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Çok fazla potansiyelin var. En iyilerden biri olabilirsin ve Princeton'a gidersen bunu çöpe atmış olursun," diye bağıyor ve ağzından tükürükler saçılıyor. Ürkmemek ya da geri çekilmemek için. Kabullenmemek ve evet, senin için Alabama'ya gideceğim dememek. Evet, senin hayallerin için istediklerimi bir kenara atacağım.

Bunun yerine, yavaşça ayağa kalkarken başımı sallıyorum, ayakları en alt basamağa yerleştirilmiş, bu da ona benden toplamda fazladan altı inç kazandırıyor. Ve bir an için, bir saniyenin en kısa titreşimi için, bana vuracağını düşünüyorum. Ve eğer vurursa ben de ona vurmaya karar veriyorum.

Bu çok güçlü bir şey. Babanızın size vurabileceğini düşünmek. Vurursa kendinizi ona karşı savunacağınızı bilmek. Burada duruyorum ve ona bakıyorum, bakışlarım kırılmıyor, ama korkusuzca değil. Midem düğüm düğüm olmadan değil.

Gözleri kısılır ve dudakları alaycı bir şekil alır. "Doktor olmayı istemek asla gerçekleşmeyecek. Bu senin yapabileceğinden daha büyük bir hayal."

Bir ebeveynin çocuğuna bu kadar zalimce bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Sözlerindeki ironi beni şaşırttı. Bu dünyada profesyonel sporculardan çok daha fazla doktor var. Neden Alabama'ya gitmemi istediğini anlıyorum. Kendisi de oraya gitmişti. Aslında ailemin ikisi de. Birinci sınıfta tanışmışlar. Annem amigo kız, babam oyun kurucuydu ve klişelerin inandırdığı her şey vardı. Ta ki son senelerine kadar.

Babamın profesyonel olması planlanıyordu. Seçmelerde yüksek bir numara olacaktı ve hayatları mükemmel bir sanat ihtişamıyla önlerine serilmişti. Sonra annem bana hamile kaldı. Babam bunu son maçının olduğu gün öğrendi. Bu konuda bir bowling maçı.

Maç saatinin bitmesine on dakika kala ve Crimson Tide sahada ilerlerken, babam omzuna bir kask aldı, omzu çıktı ve

brakiyal pleksus sinirini yaraladı. Çim zemine indiğinde, bunu garip bir şekilde yaptı, sinir hasarı nedeniyle o taraftaki düşüşünü kıramadı ve elindeki üç kemiği kırdı. Bunun onun atış kolu olduğunu söylemiş miydim? Ya top? Evet, topu elinden kaçırdı ve rakip takım topu geri kazanarak bir gol attı ve maçı kazandı.

Bu güzel futbol trajedisi yüzünden onun mantığını anlayamıyorum. Oğlunuzun futbolcu değil de doktor olmasını istemez miydiniz? Futbolu severim. Ama sevmiyorum. Her şeyimi verecek kadar değil. Yüzde yüz kan, ter ve gözyaşı gerektirecek kadar. Ben cerrah olmak istiyorum.

"Futboldan sonra başka hayalleri keşfetmek için bolca zaman var. On yıl içinde buna pişman olacaksın."

Başımı tekrar sallıyorum. "Eğer futbolu bir kariyer olarak sürdürürsem, on yıl içinde pişman olurum."

"Princeton için ödeme yapmayacağım, evlat." Bunu biliyorum. Princeton için para ödemeyeceğini söylemişti. O zaman da ona inanmıştım, şimdi de inanıyorum. Kredi alma planlarım var.

"Ödeme yapmana ihtiyacım yok."

"Seni orospu çocuğu!" diye bağılıyor babam, son adımı atıp önümde durarak.

Annemin sesi ikimizi de irkilttiğinde yumruklarım beklentiyle sıkılıyor. "Princeton'ın parasını ben ödeyeceğim. Oğlunun istediği okula gitmesi, hayalini *yaşaması* için sen ödeme yapmayacaksan ben yapacağım."

Babam onun etrafında dönüyor ve ileri geri bağırmaya başlıyorlar. Ona dokunmayacak. Bunu biliyorum. Eğer birine vuracak olsaydı o kişi ben olurum. Annemi seviyor. Ona kızsız bile.

"Odana git Wes," diyor annem, gözlerini babamdan ayırmadan. Bana söyleneni yapıyorum. Bu kadarı yeter. Benim hakkımda kavga ettiklerini duymak istemiyorum. Ama vay be. Annem hayatında ilk kez kendini savundu. Ve Princeton'ın bedelini ödeyecek.

Babam yaralanması için beni suçluyor. Babam bunun için annemi de suçluyor. Kalbinde, eğer hamile kız arkadaşını düşünerek dikkati dağılmasaydı, bir şekilde yer değiştireceğine ve darbeyi savuşturacağına inanıyor. Futbolda yıldızlaşacaktı ve ben dahil hayatındaki her şeyden nefret etmeyecekti.

Odamın kapısını kapattım ve kilitledim. Ellerim kalçalarımaya gidiyor, nefesim kesiliyor. Her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi. Tek istediğim babamın benimle gurur duymasını sağlamakken söylediğim ve yaptığım her şey yanlış geliyor. Tek istediğim buydu. Alexander Kincaid'in tek oğlu olmak kolay olmadı. Benim asla karşılayamayacağım beklentileri var. Şimdi de Princeton ve futbol saçmalığı. Mükemmel ailemiz parçalanıyor ve er ya da geç, dünya mükemmelliğimizin bir yanılısamadan başka bir şey olmadığını keşfedecek.

Pencereye doğru yürüyorum ve karanlık geceye bakıyorum.

İç çekiyorum. Yüksek sesle ve sertçe, arkasına toplayabildiğim kadar güçle. Önünde durduğum pencerenin camını buğulandırıyor ama gerginliğimi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Bir şeye yumruk atmak istiyorum. Bir şeye çok sert vurmaya istiyorum. Yumruğum cama çarpıyor, tıkırdıyor. Rahatlama yok. Bundan kurtuluş yok. Eğer babamın isteklerine boyun eğsem, ondan nefret edeceğim. Ondan nefret edeceğim ve kendimden nefret edeceğim. Onu gururlandırmaya istiyorum ama bunun bedeli ne olacak? Ve bir parçam Alabama'ya gitsem ve futbol oynasam bile bunun yeterli olmayacağını biliyor. Asla yeterli olmayacak. Asla yeterli *olamayacağım*.

Gökyüzündeki ay büyük ve parlak ve kesinlikle her şeyi aydınlatıyor. Erken bir bahar ayı ama yine de büyüleyici. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel ama ben üşüyorum. Gözlerim bahçemizi Brecken'inkinden ayıran çitte geziniyor. Aria'nınkinden. Keşke geçen yaz olsaydı da onun çatısına tırmanıp onunla oturabilseydim. Onu dinlerdim. O da beni dinlesin.

On sekiz yaşımda dünyamın bu kadar karmaşık olacağını hiç düşünmemiştim ama öyle. Aria da bu karmaşanın bir parçası. Aslında büyük bir parçası çünkü onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok vakit geçirmek *istiyorum*.

Bu bir kısır döngü.

Her gün okuldan sonra onunla sanat odasında buluşuyorum. Bazen Josh da orada oluyor. Bazen de gelmez. Orada olmadığı günlerde onu öpüyorum. Orada olduğu günlerde ise sadece takılıyoruz. Üçümüz arkadaş olarak. Bu...farklı. Eğlenceli. Kesinlikle beklenmedik. Ama gizli bir dünya gibi. Herkesin önünde yaşadığım bir yalan çünkü okul gününün ışığında biz yabancıyız. Brecken'ın hiçbir fikri yok. Hem de hiç. Ve bu beni başka bir suçluluk dalgasıyla dolduruyor çünkü o benim en iyi arkadaşlarımdan biri.

Ama Aria onun asla anlamayacağına ısrar eder. Bu sırrı seviyor. Zaten anlatacak bir şey yokmuş çünkü birlikte değilmişiz. Bu doğru. Birlikte olamayız. Ama bu birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyor. Onu randevulara götürmek istiyorum. Elini tutmak istiyorum. Onu benim yapmak ve bunu kimseden saklamamak istiyorum. Neredeyse on altı yaşında ve bu harika bir yere gidebilir.

Ben gidene kadar.

Annem onları duymamam için sesini alçaltmasını söylerken babamın gür sesi odama kadar ulaşıyor. Bunun için çok geç. Parmaklarım pencerelerimin altındaki küçük girintilere basıyor. Yaptığım şey hakkında çok derin düşünmeden yukarı itiyorum. Pencere kayıyor ama aylardır açmadığım için biraz çaba sarf etmem gerekiyor. Serin gece havası yüzüme çarpıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti ve kanımda bir adrenalin patlaması gönderiyor.

Ve bir an için, hafif esintinin tenimde dans etmesine izin vererek sessiz karanlığa bakıyorum.

Bu yeterli değil.

Arkamı dönüp kapüşonlu bir tişört alıyorum ve eski yıpranmış tişörtümün üzerine atıyorum. Zaten pazen pijama pantolonum ve çoraplarım var, o yüzden bunlarla idare edebilirim.

Ayakkabı mı? Gerek yok. Pencereden atlayarak sessizce iniyorum. Evin karşısında duruyorum, az önce soğuk, kederli çimenlikte dans edişini izlediğim gölgeler ve parıldayan ışıklarla kendimi çevreliyorum.

İleriye doğru büyük bir adım atıyorum ve arka bahçemdeki hareket ışıkları yanıyor, bu nadir bir olay değil. Yanlarından hangi tür yaban hayatının geçtiğine bağlı olarak düzenli olarak yanıp sönme eğilimindedirler, ancak şu anda pencereden bakan herkes için beni görünür kılıyorlar. Arka bahçemden çitlere doğru son sürat koşmaya başlıyorum. Evimden uzaklaşmaktan başka nereye gittiğimi bilemiyorum.

Sadece... Bir molaya ihtiyacım var. Bir nefes. Kaçmak için.

Evden en az elli metre uzaktaydım ve neyse ki ışığın ulaşamayacağı bir yere geldiğimde ışık kapandı. Arazimizin arka tarafındaki büyük meşe ağaçlarından birini bulup ona yaslandım ve sert toprağa gömülmeden önce hafifçe nefes aldım. Koşmaktan nefes nefese kalmamıştım ama nedense kendimi toparlayamıyordum.

Yandaki Aria'nın evinde yanıp sönen bir ışık dikkatimi tam zamanında başka yöne çekiyor ve uzun siyah saçların geceye karıştığını görüyorum. Bir saniye sonra ışık sönüyor, her şey bir kez daha gölgelere gömülüyor ve artık kızı bulamıyorum. Ama o olduğunu biliyorum. Onu her yerde tanırım.

Seslenmiyorum, daha çok neyin peşinde olduğunu görmekle ilgileniyorum. Umarım beni görmüştür ve benimle buluşmak için gizlice dışarı çıkmıştır. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Sonra babalarımızın biz daha küçükken, belki de on bir yaşlarındayken burada inşa ettiği ağaç evin eski ahşap kafesini tırmalayan ayak seslerini duyuyorum. O zamana kadar ağaç evler için çok yaşlı olduğumuzu düşündüğümü hatırlıyorum ama bittikten sonra Breck ve ben o evde onunla çok zaman geçirdik.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenmeyi planlıyorum.

Çit, çocukluğumda olduğundan daha kısa, ki bu lanet şeyi en son tırmandığım zamandı. Artık fazla çaba sarf etmeme gerek kalmıyor ve bu tarafta destek görevi gören yatay tahtalardan birine bastıktan sonra vücudumu zahmetsizce sallıyorum ve hafif bir gümbürtüyle ayaklarımın üzerine iniyorum.

Yanına doğru ilerlerken çoraplı ayaklarımın altındaki çimler çıtırdıyor ve muhtemelen burada kimin olduğunu merak ederek içeride kıpırdanışının sesini duyuyorum. Babası olduğumu bile düşünebilir.

"Aşktan bahsediyorsan alçak sesle konuş," diye fısıldıyor ve pencerelerden birinden dışarı baktığını zar zor görebiliyorum. Onun kartviziti beni daha geniş gülümsetiyor ve aynı zamanda başımı sallamak istiyorum. Sadece lanet olası Aria Shakespeare kullanırdı. Bu cümlemin hangi hikâyeden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama başka bir şey olamaz. Cevap vermeyince "Dost musun, düşman mı?" diye soruyor ve bedenim karanlıkla yıkandığı ve kapüşonumu giydiğim için kim olduğumu bilmediğini fark ediyorum.

"Arkadaşım, eğer beni kabul edersen," diye cevap veriyorum, ama bunu söylerken dudağımı ısıırıyorum, bunun için biraz gülünç hissediyorum.

"Hmmm... beklediğim kişi sen değildin."

"Peki kimi bekliyordun? Romeo'yu mu?" Karanlığa doğru alay ediyorum, ama gerçekten, bu yanıt beni kızdırıyor. Gecenin bu saatinde kiminle buluşmak için gizlice dışarı çıkıyordu? Bu gece sessiz ve serin. Nefesim önümde buğulanıyor. *Sadece beni sev, Aria. Beni ve başka kimseyi değil. Bu gece ihtiyacım olan tek şey bu.*

"Yukarı geliyor musun?" diye soruyor bana cevap vermek yerine. Bir an bile tereddüt etmeden, eğri büğrü ama umarım sağlam olan kafeslerden küçük ağaç eve tırmanıyorum. Ağırlığıma karşı eğilip sallanıyor ama dayanıyor ve bir zamanlar bana kolaylıkla sığan açıklıktan içeri sürünerek girmeyi başarıyorum.

Ama o zamanlar bir çocuktum, küçük bir çocuk, ve kesinlikle şimdi değilim. İri b e d e n i m alanın çoğunu kaplıyor, Aria'yı arkaya doğru sıkıştırıyor.

dizlerim önümde bükülmüş ve başım eğimli tavana yaslanmış bir şekilde evin ahşap kaplamasına yaslandım.

"Bu ağaç ev hep bu kadar küçük müydü?" Gülüyorum, hızla yukarı bakıyorum. Kafamı çarpmamış olmam bir mucize. Aria'nın tatlı vanilya ve yasemin kokusu odaya yayılıyor, vücut ısısı içime işliyor. Dikkat dağınık. Tıpkı onun gibi, çünkü dar bir tayt ve uzun kollu termal bir tişört giydiğini fark edebiliyorum. Ceket yok.

"Breck bana bugün Princeton'a girdiğini söyledi." Başımı sallıyorum, yüz ifadesini yakalamaya çalışıyorum ama tam olarak yakalayamıyorum. "Tebrikler. Çok heyecanlı olmalısın. Gitmek istediğin yer orasıydı, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden sesin mutlu gelmiyor, Wes?" *Çünkü değilim, Aria.* Sert bir iç geçiriyor, cevap vermediğimde bana sinirlenmenin ötesinde. "Burada ne yapıyorsun?" Bu benim tepemin tasını attırdı. Buraya gelip onu gördüğümde kıskançlığımı neredeyse unutmuştum ama şimdi geri geldi. Çirkin ve istenmeyen bir şekilde.

"Bu saatte kimi bekliyordun?" Bunun yerine onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek soruyorum. Böylece o da beni daha iyi görmek zorunda kalıyor. Onu yakalamak ve küçük bedenini kendi bedenimle kaplamak istiyorum. Onun her bir muhteşem santimini hissetmek istiyorum. Bu kız için çıldırıyorum. Ve kendimi kaybetmeye ihtiyacım var. Dünyayı unutmalıyım. Evimde beni nelerin beklediğini unutmalıyım. Bunu benim için yapabilecek tek kişi o. Beni gerçekten elde edebilecek tek kişi.

"Don Pedro, tabii ki," diyor sesinde bir gülümsemeyle, benim ona yaslandığım gibi o da bana yaslanıyor, sanki bir sırrı açıklıyormuş gibi.

"Peki bu gizemli Don Pedro nerede o zaman?" Etrafa göz gezdiriyorum. "Şu anda sadece sen ve ben varız gibi görünüyor bebeğim."

"Bu yüzden gitmeni sağlamalıyım. Bu gece Piper'dan oldukça memnun görünüyordun. Ve geçen gece seni ve arkadaşlarını Pizza Shack'te gördüğümde."

Gölümsüyorum. Çok büyük. Saklayamıyorum bile. Sanki bütün gece beni aşağıya çeken ağırlık kalkıyor. Tanrım, bu kız. O her şeyin panzehiri. "Beni gördün mü?" Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Piper'la aramızda hiçbir şey, ama hiçbir şey yok. Ama yardım edemem ama kıskanmana bayılıyorum."

"Ben kıskancım. Aptalca, acınası, çileden çıkarıcı bir kıskançlığım var ve bu olmak istediğim son şey. Kıskanç olmamdan iyi bir şey çıkmaz. Yakında gidiyorsun." Gözleri benimkilere dikilmiş, küçük ağaç evin penceresinden içeri süzülen parlak aydan yansıyan kristal havuzlar gibi parlıyor. Sessizliğe gömülüyoruz, tek ses biraz daha hızlı, biraz daha sert çıkan nefeslerimiz. Bunu itiraf etmesine bayıldım. Kıskandığını, hatta kızdığını itiraf eden bir kız tanıdığımı hiç sanmıyorum. Hiçbir şey saklamadıkları halde bir şeyler saklıyorlar.

Ama Aria öyle değil. O her şeyi olduğu gibi anlatıyor. En azından benim için.

"Gizemli randevunu delicesine kıskandığımı söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Hayır," diye fısıldıyor bana. "Ve evet," diye ekliyor sonuna, o kadar sessiz ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Kimi bekliyorsun, Aria?"

"Josh, tabii ki," diyor sanki beni kıskandırmaya devam edemeyeceği için üzgünmüş gibi ağır bir nefesle. "Ve eğer önümüzdeki beş dakika içinde burada olmazsa, tahminimce yakalanmadan gizlice giremez." Omuz silkiyor. "Ya da uyuyor ve mesajımı hiç almadı."

Aramızdaki mesafe hâlâ aynı ama farklı hissettiriyor. Daha samimi. Aramızda tuhaf bir beklenti gerilimi oluşuyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor çünkü bu bir an gibi geliyor. Şimdiye kadar yaptığımız basit öpüşmelerden ve kıyafetlerin üzerinden dokunmalardan çok daha fazlası olabilecek bir an. Bu, onu benim yapabileceğim ve içindeki tüm şüphe ve kıskançlık kırıntılarını silebileceğim bir an gibi geliyor. Parmaklarım yüzünün pürüzsüz yüzeyinde ve saçlarında kayıyor.

"Hâlâ uyuyor olmasını umuyorum," diye fısıldıyorum, hafifçe yaklaşarak.

"Wes?" diye pantolonunu indirdi... ve o ses. Sikim taş gibi oldu. Yüzlerimiz arasındaki küçük boşluğu kapatarak dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. Aria'yı her öptüğümde, ilk öpüşümdeki gibi hissediyorum. Dehşet verici. Heyecan verici. İnanılmaz. Gerginim. Beni iteceği için hep gerginim. Ama yapmıyor. Asla yapmaz. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Ve Tanrım, bu yüksek bir şey.

İç çekiyor, içimde rahatlıyor. Onun rızası olarak zevkini mırıldanırken, dudaklarından sonuna kadar yararlanıyorum. Birdenbire açlıktan ölüyorum. Hormonlarım ve arzularım daha önce hiç olmadığı kadar yükseliyor. Aria'nın parmakları saçlarıma dalıyor, beni daha da yaklaştırıyor, ben de onun ağzına girmeyi talep ediyorum. Dilimi onunkine doğru kaydırırken, başını ve dudaklarını istediğim gibi yönlendirirken kontrolü ele geçirmeye çalışarak bana açılıyor. Öpüşü güçlü, kendinden emin ve cehennem kadar seksi.

Aria ağzımın içinde inliyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kucağıma tırmanıyor, kalçalarıma biniyor ve tırnaklarını kafa derimden boynuma doğru sürüklüyor. Zonklayan sikime karşı nazıkçe sallanırken inliyorum. *Tanrım*. Aklımı kaçıracığım.

"Tadın tarçınlı diş macunu gibi ve kokun cennetin erotik bir versiyonu gibi."

Ağzıma karşı kıkırdıyor, ben de onunkine karşı gülümsüyorum. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Parmaklarım boynundan kayıyor, taytla kaplı kıkırına ulaşana kadar gömleğinin arkasından aşağı kayıyor ve sonra sıkıyorum. Onu o kadar çok istiyorum, ona o kadar çok ihtiyacım var ki sesleri, kokusu, dokunuşu ve şehvetimden başka her şeyi göremiyorum. "Aria," diye nefes alıyorum boynuna karşı, dudaklarım pürüzsüz genişlik boyunca köprücük kemiğine doğru kayarken. Parmaklarım gömleğinin kumaşının altından yukarı doğru ilerliyor, sırtının alt kısmına ve durakladığım karnına doğru kayıyor.

"Daha fazla, Wes," diye inliyor, boynuna daha iyi erişebilmem için başını geriye yatırıyor. "Daha fazla. Saçmalıklar umurumda değil. Sadece daha fazlasını istiyorum."

"Tanrım, evet." Kıçını tekrar kavrayıp yerimizi değiştiriyorum, Aria'yı soğuk zemine indirip sıcak bedenimle örtüyorum. Bu ağaç ev uzanmam için çok küçük, bu yüzden garip bir açıda durmak zorunda kalıyorum. Başım ahşap panelli duvara iki kez çarpıyor ve boğazından bir kıkırdama çıkıyor.

"Bu hiç komik değil," diye yakınıyorum, dudaklarına karşı genişçe gülümseyerek. "Acıttı." "Ah," diye alaycı bir şekilde cıvıldıyor, başımın üstündeki noktayı ovarken.

"Zavallı bebeğim. Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?" "Aklıma bir şey geliyor."

"Eminim yapabilirsin." Ben yanağını sıkarken, dudaklarım yanaklarını, burnunu ve dudaklarını öperken tekrar kıkırdıyor. Parmaklarım gömleğinin altından göğsüne doğru kayıyor, inanılmaz göğüslerini kavırıyor ve sıkıyor. Sutyen takmamıştı ve meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlarken inliyordu. Ona dokunurken yüzünü izliyorum, tamamen büyülenmiş gibi. Gözlerini açıyor, eli göğsümden aşağıya, çarpan kalbimin üzerinden pazen pijama pantolonumun lastiğine doğru kayarken beni izliyor.

Nefesim göğsümden sıkışıyor ve bana bakarken gülümsemesine neden oluyor. "Seni istiyorum," diyorum gözlerinin içine dikkatle bakarak.

"Lanet olsun, Aria, seni çok uzun zamandır istiyordum." Başını sallamaya başladı ama ben devam ettim. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Aramızdaki her neyse, çok fazla. Bu gerçek ve güçlü bir şey ve ben birkaç ay içinde ayrılıyorum. Buna yardım edemem ve bunu durduramam. Ama istediğim her şey olmadığın için değil. Öylesin ve daha fazlasısın. Seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece çok karmaşık. Seni incitmek istemiyorum bebeğim."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve bunun bana inanmadığı için mi yoksa inandığı için mi olduğunu bilmiyorum.

"Biraz ay içinde gidiyorsun ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Bana verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim." Bundan nefret ediyorum. Ona her şeyi vermek istiyorum. Ama bu henüz mümkün değil. "Bu eğlenceli, değil mi? *Gerçek* ve eğlenceli. Ben de seni istiyorum, Wes. İlkim olmanı istiyorum. Ama burada değil. Bu şekilde değil," diyor, bu çalıntı tutku anını

sona erdirecek gücü bularak. Bunu yapmamalıyız.

Bu dışarıda. Onunla böyle olmasını istemiyorum. Birlikte ilk seferimiz değil. Onun ilk seferi değil. Aria hala bakire. Bakire olduğunu biliyorum. Ve o adam olmak için can atıyor olsam da, gecenin bir yarısı küçük bir ağaç evde ona bunu yapmayacağım.

"Böyle değil," diye yankılıyorum, parmaklarım saçlarını yüzünden çekip kulağının etrafına doluyor.

"O zaman durmalıyız."

Başımı sallıyorum, çok uzun saçlarım alnımı okşuyor. "Durmalıyız." Aletim protesto için haykırıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum ve şimdiye kadar yaşadığım en ateşli sevişme seanslarından birini durdurmak zorundayım.

"Durmak istemiyorum."

Gülümsüyorum, onun düşünceleri benimkilerle birebir örtüşüyor. Eğilip onu öpüyorum. "Ben de öyle," diye fısıldıyorum ağzına.

Ve sonra sesi duyuyoruz, ikimiz de anında donup kalıyoruz, iri gözlerimiz diğerlerine bakıyor. Hareket lambasının yandığını nasıl fark etmemiştik? "Aria, içerideki sen misin?" diye sesleniyor babası, gecenin bir yarısı soğukta dışarıda olduğu için sinirli.

"Benim," diye bağılıyor, içinde bulunduğumuz çıkmaza rağmen yardım edemediğim ama karşılık verdiğim kocaman bir sırtışla. "Uyurgezerim," diye kıkırdıyor ve susturmak için ağzını kapatıyor. Kendi eğlencemi gizlemeye çalışarak sadece başımı sallayabiliyorum. Şimdi onu eziyorum ama hareket etmekten çok korkuyorum. Bay Davenport'un beni görmesinden korkuyorum. Taşaklarımı keseceği kesin.

"Yukarıda seninle kim var?"

Oh, kahretsin. "Pfft," diye bağılıyor Aria, sanki burada biriyle birlikte olabileceği iması aşağılayıcıymış gibi. "Burada sadece ben varım baba."

"Buraya gel, genç bayan ve eve gir. Hemen," diye emrediyor.

"Evet, efendim," diye resmen mırıldanıyor, altımdan çıkabilmesi için yer değiştirirken bana göz kırpmıyor, ben ağzının kenarına bir öpücük bırakırken

Git. Bařım soėuk tahtaya dűřüyor, yűzűstű yatıyorum. Dűzgűn dűřűnebilmem için bir dakikaya ihtiyaım var. Bu çok kűtű bir durum. "Yarın okulda gűrűřűrűz kaplan," diye fısıldıyor sadece benim duyabileceėim řekilde ve sonra gidiyor. Merdivenlerden inip gecenin karanlıėında kaybolurken babası da onu azarlıyor.

řu anda acı içinde olsam da her řey daha iyi gűrűnűyor. Aria her řeyi daha iyi yapıyor. Ve bir gűn, her řeyi űzeceėiz ve o benim olacak. Temelli olarak.

On Dokuzuncu Bölüm

Günümüz

Wes'in **evinde uyumak** ilk başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi buraya girdiğimize göre, o kadar emin değilim. Ben kaçmadan önce aramızdaki şeyler oldukça hararetiydi ve şimdi... şey, ille de garip değil, ama kesinlikle bir şeyler var. Belki de gergin demek daha doğru olur. Çünkü her birkaç saniyede bir gözlerini üzerimde hissediyorum. Sanki tepkimi ölçüyor ya da tekrar kaçıp kaçmayacağımı görmek için bekliyor. Çıldırarakla tam da bunu yapmak arasında gidip geliyorum, bu yüzden beni aşırı hevesli bir şekilde inceliyor.

"Yorgun musun?" diye soruyor sessizce, dönüştürülmüş bir depodan bozma dairesindeki tek aydınlatma mutfaktaki ışıktan geliyor. Yumuşak, şehvetli bir parıltı yayıyor. Wes'in bana bakışı kalp atışlarımı biraz daha hızlandırıyor. Farkı hissetmeme yetecek kadar ve midemi titretecek kadar. Başımı sallıyorum. Aramızdaki bu anın ne olduğundan emin değilim ama bunu teşvik edecek değilim. Geçmişte bunu yaptım ve sonu benim için pek iyi olmadı. "Benimle gel."

"Önce eline buz koymalıyız. Acıyor mu?"

"Hayır. Sorun değil. Daha önce hiç kimseyi yumruklamamıştım." Sırıttıyor, büyük ve geniş. "Durum ve vurduğum insanlar göz önüne alındığında gerçeküstüydü ama daha az heyecan verici değildi."

Erkekler. Yemin ederim. Hepsi mağara adamı gibi.

Elimi tutuyor ve ben de onu yatak odasının bulunduğu dairenin arka tarafına kadar takip ediyorum. *Onun yatak odası*. Şimdi kalbim gerçekten atıyor. Çünkü az önce onu cesaretlendirmeyeceğimi söylememe rağmen, vücudumun ne istediğine dair başka fikirleri var gibi görünüyor. Wes beni bırakıyor ve çekmecelerden bir şeyler çıkararak büyük, koyu renkli ahşap bir şifonyerin yanına gidiyor. Odası büyük ve bütün bir duvarı kaplayan uzun pencereleri var. Yatağı koyu gri renkli, düşük profilli kumaşlardan. Ve büyük. Benimkinden çok daha büyük görünüyor ve benimki bir kral.

Ya da belki de bana bakıyormuş, dilini çıkarıp benimle alay ediyormuş gibi hissettirdiği için daha fazla farkındayım. Odasının geri kalanı çok çıplak. Duvarlar beyaz ve herhangi bir sanat eseri yok. Pencerelerde de perde yok. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Gözlerim ona doğru yol aldığı anda bana sırtıyordu. "Altı ay." Omuz silkiyor. "Ama kendimi savunmam gerekirse, burada pek bulunmuyorum."

"Yargılamıyordum."

"Öyleydin. Ama hepimiz sanatçı değiliz ve senin resmini yatak odamda görmeye dayanamazdım." Bir an ona bakakaldım. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanki çok şey ifade ediyormuş gibi geliyor. "Al," diyor. "Uyumak için birkaç kıyafet. Banyomdaki çekmecelerden birinde yedek bir diş fırçası var. Neye ihtiyacın varsa alabilirsin."

"Nerede uyuyorsun?"

"Kanepede." Burnumu kıvırıyorum ve o gülüyor. "Şaşırtıcı derecede rahattır. Yatağıma gidemeyecek kadar yorgun olduğum birçok geceyi onun üzerinde geçirdim. Ama burada seninle uyumamı teklif ediyorsan, cevabım evet."

"Sadece uyuyor musun?"

"Sadece uyuyorum." Gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalana kadar öne doğru bir adım atıyor. "Ama uyumak zorunda değilim. Dediğim gibi, eğer seni daha rahat ettirecekse kanepe iyi." Rahatlatıyor. En azından vajinamı daha rahat ettiriyor. Ama onu kanepeye iterken kendimi berbat hissediyorum.

"Sorun değil. Bu senin yatağın."

"İyi misin? Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Başımı salladım. Gerçekten istemiyorum. "Fikrini değiştirirsen, ben buradayım." Bu sefer başımı sallıyorum ve o da eğilip yanağımdan öpüyor. Ama sadece yanağımdan değil. Dudakları ağzımın köşesine ulaşana kadar süzülüyor. Orada kalıyor, burnunu bana bastırıyor ve sonra geri çekiliyor, yüz ifadesi o kadar çok farklı duyguyla yüzüyor ki, birinden diğerine geçerken takip etmek zor. Pişmanlık. Özlem. Şehvet. Hayal kırıklığı. Rahatlama. Memnuniyet. Ona baktıkça liste uzayıp gidiyor.

"Senden sonra tuvaleti kullanacağım." Doğru. Banyo. Uyu. Yatak. "İyi geceler, Aria."

"İyi geceler, Wes."

O anda beni tekrar ne kadar çabuk etkilediğini fark ettim. Sanırım çatıdaki kar yüzünden. Her şeyi o başlattı. Ya da belki de hiç tam olarak gitmedi. Belki de biri bir kez derinizin altına girdiğinde kendinizi ondan kurtarmanız imkansızdır.

Büyük, ayrı bir küveti ve geniş bir duşakabini olan banyosuna giriyorum. Hiç banyo yapıp yapmadığını merak ediyorum. Sonra bu düşünceye gülüyorum çünkü Weston Kincaid banyo yapan bir adam değil. En azından yalnız değil. Bana bahsettiği diş fırçasını buluyorum ve dişlerimle işim bittikten sonra yüzümü yıkayıp bana milyonlarca beden büyük gelen kıyafetlerini giyiyorum.

Ama hepsine lanet olsun, inanılmaz kokuyorlar ve kesinlikle burnumu kumaşa bastırarak utanç dolu birkaç dakika daha geçiriyorum. Banyodan çıktığımda, bana doğru bakmadan içeri giriyor. Yatağına sürünerek giriyorum.

ve kederli bir iç çekiyorum. Gözlerim kapanıyor ve tavandaki açık kanallara boş boş bakarken hemen yeniden açılıyor.

İşte o zaman sesi duydum.

Banyodan çıkıyor, ışığı kapatıyor ve ben onunla karanlıkta yalnız kalmayı sindiremeden yanımdaki yatağa giriyor.

Lanet yorganın altında.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerindeki yoğunluğu gördüğümde nefesim kesiliyor. Yan yatmış, bana bakıyor ve ben de aynısını yapmak için yuvarlanıyorum. "Sen son kez yatak odamın penceresinden çıktıktan sonra uzun süre yatağında yattım. Kendimi gitmeye zorlayamadım. Geri gelmeni umdum. Ya da aramanı. Ya da mesaj atmanı. Bir şeyler yapmanı. Ama hiç dönmedin. Ben de Princeton'a geri döndüm. Bunun en iyisi olduğunu biliyordum. Ben, *biz*, hazır değildik. Aylarca göğsümdeki gerginliğin ne olduğunu çözemedim. Strese bağladım. Çok fazla şeyle uğraşmaya. Babamın eskiden yaşadığı yere gitmiş olmama. Ama bunların hiçbirisi değildi. Nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden olan şey sensizlikti."

Ellerimi göğsümde birleştiriyorum. Kalbim o kadar ağır ki acıyor.

"O yılı bu şekilde atlattım çünkü Breck ile konuştuğum birkaç seferde bana resim yaptığını ve eserlerini sattığını söylemişti. Yapmak istediğin her şeyi yapıyordun ve ben buna engel olmak istemedim. Sen mutluydun ve bu beni de mutlu ediyordu. Ama ertesi yıl huzursuz olmaya başladım. Tıp fakültelerine yeni başvurmuştum ve zihnimde bir tür geri sayım vardı. "On iki ay daha, sekiz ay daha." diyen zihinsel bir zamanlayıcı. Sonra altı. Stanford, Harvard ve Dartmouth'a kabul edilmişim ve artık dayanamayacağım noktaya geldiğimde Columbia ve NYU'yu bekliyordum. Bilmek zorundaydım.

"Görüyorsun, Stanford'u istedim. Ama yine de seni daha çok istiyordum, bu da aklımda New York anlamına geliyordu. Breck'i aradım ve ona ziyarete geleceğimi söyledim. Bu noktada kaybedecek bir şeyim olmadığını düşündüm. Sana planlarımı anlatabilir ve senin ne diyeceğini görebilirdim. Ben de ona

Çünkü seni gördüğümde bu yana geçen bir buçuk yıl içinde sana olan hislerim azalmamıştı. Aksine, beni ayakta tutuyorlardı. Odaklanmamı sağlıyordu."

Wes elini uzatıp parmaklarını yanağında gezdiriyor, gözleri sözlerimin içine işlemesini beklerken benimkileri arıyor. Sözleri her şeydi. Mutluluk verici derecede mükemmel ve yıkıcı derecede acı verici. "Geldin mi?" Başını sallıyor. "Seni hiç görmedim Wes. Ve seni bekledim." Duygularım beni yakaladığında sesim son kelimeye takılıyor. "İki lanet yıl boyunca gelmeni bekledim ve sen hiç gelmedin."

"Şehre vardığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Breck'in bütün gün dersi vardı, niyetim de buydu ve ona nerede olduğunu sordum. Bana iki yerden birinde olduğunu söyledi. Çalıştığın stüdyoda ya da evinin yakınındaki kafede. Neredeyse orada yaşadığını söyledi. Seni aramak istemedim. Bunun için çok korkaktım ve büyük bir giriş yapmak istiyordum. O kafeye gittim ve bütün gün orada oturup senin gelmeni bekledim."

Gözyaşlarım gözlerimden onun yastık kılıfına sızmaya başlıyor. Onları durduramıyorum. Yüce Tanrım, bu acıtıyor. Bir parçam bundan sonra ne olacağını biliyor. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, çünkü New York'a tam olarak ne zaman geldiğini bilmiyorum, ama tahmin edebiliyorum ve bu da gözlerimi kapatıp titrek bir nefes vermeme neden oluyor. Buna dayanamıyorum.

"Sonunda geldin," diye devam ediyor, sanki beni parçalamak üzere değilmiş gibi. "Akşam saat beşe yakındı, hava karanlık, gri ve hâlâ yağmur yağıyordu. Şemsiyen olmadığı için saçların ıslaktı ama gülümsüyordun. Birlikte olduğun adamla gülüyordun." Gözlerim onunkilere açılıyor ve bu itirafın onun için ne kadar zor olduğunu görüyorum. "Birkaç dakika izledim. Başka yere bakamadım. Çok uzun zaman olmuştu ve sen çok güzeldin ve tam yanına gelmek için ayağa kalktığımda, birlikte olduğun adam eğildi ve seni öptü. Seni kollarıyla sardı, yerden kaldırdı ve tekrar öptü."

"Yani *gittin* mi?" İnanamıyorum. O adamla birkaç ay çıktım. Hepsi bu. Bana söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum. Ama bu darbeyi hafifletmiyor.

"Sana sunacak hiçbir şeyim yoktu, Aria. Hâlâ üniversitedeydim ve sonra tıp fakültesine gidecektim. Doğruyu söylemek gerekirse, babam yüzünden hâlâ kafam karıştı. Sen mutlu görünüyordun. Kıskanmışım ve incinmişim. Ben hayatıma devam edemezken sen devam etmişsin gibi hissediyordum. Sen gerçekten mutlu görünüyordun ama ben değildim ve bunu nasıl bozacağımı bilmiyordum. Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca başka bir kadınla hiç böyle olmamışım. Hiçbiri yeterince zeki, yeterince vahşi, yeterince güzel, ezberden şiir okuyabilen ya da beni canlı hissettirebilen kadınlar değildi.

"İncinmişim, aptaldım ve her şeyi berbat ettim. O kadar büyük bir hata yaptım ki bir ay sonra *The Times*'da o makaleyi gördüm ve sen gitmiştin. O zamandan beri seninle yaptığım seçimler için pişmanlıktan başka bir şey hissetmedim. Senin hayatın için, potansiyel geleceğimiz için en iyisini yaptığımı sanıyordum ama hayat bir şekilde elimden kaçtı ve artık çok geçti. Bana kızgın olmak için her hakka sahipsin. Sana geleceğimi hiç söylemediğim halde beni senin için gelmemekle suçlamakta. Beni o kadar iyi tanıyordun ki sana bunu söylememe gerek yoktu. Bu kaçınılmaz bir sonuçtu ve ben bunu mahvettim. Ama üzgün olduğumu bilmelisin. Keşke geri dönüp her şeyi farklı yapabilseydim. Şimdi seninle ikinci bir şans istiyorum."

Bir hıçkırık kopuyor ve başımı boynuna gömüyorum, sessiz gözyaşlarımla titriyorum. Bana sarılıyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki sonunda kendimi kontrol etmeyi başardığımda geri çekiliyor ve yüzümü kapatıp kalan gözyaşlarımı siliyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca, gözleri şefkatle benimkilere bakarken.

"Benim çirkin gerçeğimi mi istiyorsun?" "Tabii ki."

"Sana çok uzun zamandır kızgıyım. Öfkelenmeye hakkım olduğunu hiç düşünmediğim halde."

"Benimkini ister misin?" "Tabii ki."

"Seni çok uzun bir süre sevdim. Seni hak ettiğimi hiç düşünmemiş olsam da." Dudaklarımdan titrek bir nefes geçiyor. Gözleri gözlerimi arıyor, içinde kendimi kaybettiğim sonsuz yeşil havuzlar. "Bana yeniden aşık ol, Aria." Gözlerim kapanıyor. Yüzündeki ifadeyle başa çıkamıyorum. "Gözlerini aç ve bana bak." Bakıyorum ama bunu sürdürmek neredeyse imkânsız. "Beni bir zamanlar sevdiğini biliyorum. Bana hiç söylemedin. Açıkça söylemedin. Ama senin de hissettiğini biliyorum. Bana tekrar aşık ol," diye tekrarlıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bu gerçek ve oluyor ve ben hiçbir yere gitmiyorum."

Dudakları dudaklarıma çarptı. Uzun. Derin. Mükemmel. New York'a benim için geldi. Ve bunca zamandır mutsuzdu. Beni özlüyordu. Ben hayatıma devam edip başka bir adamı severken o bizim için planlar yapıyordu. Drew. Tanrım, Drew. Onunla ilgili düşünceleri bir kenara itiyorum. Weston Kincaid'i istiyorum. Onu vücudumun içinde istiyorum. Bana sahip olmasını istiyorum, bedenime ve ruhuma. Bir araya geldiğimizde gözlerinin içine bakmak istiyorum. Yarın yataktan kalktığımda onu her ağrıyan kasta hissetmek istiyorum ve koşup arkadaşlarıma birlikte geçirdiğimiz çılgın geceyi anlatmak istiyorum.

"Aria, bu gece saldırıya uğradın," diye fısıldıyor bana karşı, ikimizin de gitmesini istediği yere gitmeden önce bunu durdurmaya çalışıyor. Başımı sallıyorum, onun üzerine yuvarlanıyorum, elleri kalçalarıma düşüyor, sonra bir anda doğruluyor. Külotumu anında ıslatan bir bakışla beni iğnelerken göz göze ve burun burunayız. Kendimi ona doğru sallanmaktan alıkoyamıyorum. Tanrım, o kadar sert ki. Çok büyük. Mükemmel. İnliyor, zevkten gözleri bir an için kapanıyor, sonra tekrar açıyor ve kalçalarımı kavrayarak daha fazla hareket etmemi engelliyor. "Bu gece saldırıya uğradın bebeğim," diye tekrarlıyor. "Bunu seninle yapmayacağım. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey var ve bu sefer bunu mahvetmeyeceğim. Seni istiyorum, Aria."

Senin için deli oluyorum, ama seni istediğim gibi almadan önce benimle birlikte olman gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe haklı olduğumu biliyorum. Eğer onunla acele edersem, yarın pişman olabilirim. Biz sadece çok belirsiziz. *Ben belirsizim.* Ve Wes'le tekrar yatma kararı vermek hafife alınacak bir şey değil. Şu anda duygusal olarak çok savunmasızım ve eğer onunla tekrar seks yaparsam, geri dönüşü olmayacak. Tıpkı onun dediği gibi, her şeyi yapacağım.

"Haklısın. Ama bu mutlu olduğum anlamına gelmiyor."

Dudaklarını dudaklarıma sürterek sırtıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Boşalmanı izlemek için ölüyorum. Sence haklı olmak benim için de eğlenceli mi?" Gülüyorum, başımı sallıyorum ve alnımı omzuna koyuyorum. "Bunu hâlâ yapabilirim, biliyorsun." Gözleriyle buluşmak için geri çekiliyorum, kaşlarım çatılıyor. "Gelmeni sağlayabilirim. Karşılığında hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak. Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Wes-" diye başlıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben daha ne yaptığını düşünmeden sırtüstü yatıyorum ve o üzerimde geziniyor. "Bunu o kadar çok hayal ettim ki, sana söylesem muhtemelen benimle bir daha asla konuşmazsın. Bu yüzden sana kendini iyi hissettireceğim ve sen de o büyük, güzel beynini kapatacaksın. Bana evet de."

Ona bakıyorum. Şehvet, samimiyet ve son on yıldır özlediğim her şeyle dolup taşan yeşil gözlerine bakıyorum. "Evet."

Eğilip dudaklarımı öpüyor, dillerimiz umutsuzca birbirine çarpıyor. Elini giydiğim büyük boy tişörtün altına kaydırarak göğsümü avuçluyor. Beni inletecek kadar sert bir şekilde sıkıyor, parmakları meme ucumu yuvarlıyor, fiskeliyor. Ağzı benimkinden ayrılıyor, tişörtü yukarı kaydırırken dudakları aşağıya doğru iniyor. Gözlerim kapanıyor ve yenik düşünüyorum. Onun dokunuşuna teslim oluyorum. Sıcak, ıslak dudaklarının aşırı ısınmış tenimi okşamasına. Dudaklarının

Giydiğim boxer'a, külotuma ve sonra içime giren parmaklarının verdiği haz.

Homurdanıyor, vızıltısı ağzının beni yuttuğu meme uçlarımda titreşiyor. Avucunun tabanı hassas klitorisimi buluyor, bastırıyor ve iki parmağını şimdiye kadarki en mükemmel ritimde içime sokup çıkarmaya devam ederken lezzetli daireler çiziyor. Şimdiden çok yaklaştım. İnlemeler, nefesli iç çekişler ve ateşli sızlanmalar birbiri ardına dudaklarımdan kaçıyor. *Sakın durma.*

"Asla," diye inliyor ve düşüncelerimi içimde tuttuğumu sanırken ona yüksek sesle yalvarmış olmam umurumda bile değil. "Çok güzelsin," diye göğüslerime doğru nefes alıyor. "Çok sıkısın, Aria. Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum. Onu alacaksın. Hepsini. Sana nasıl vermek istersem öyle."

"Evet," diye nefes alıyorum. İstedğim tam olarak buydu. Müstehcen sözleri, büyük siki ve parmakları beni daha da uçuruyor. Eli klitorisimi daha sert ovuyor. Parmakları içimdeki o mükemmel noktayı buluyor.

"Benim için gel, Aria. Parmaklarıma boşal. Çok sıcak. Çok ıslak. Hepsi benim için." İşte bu kadar. Hepsi bu kadar. Paramparça oluyorum. Orgazm bir gelgit dalgası gibi içimde yükseliyor. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızlar gözlerimin arkasında dans ediyor. Ağzı benimkini buluyor, çılgınlıklarını yutuyor ve son spazmlar ve artçı şoklar azaldığında beni daha derin, daha tatlı öpüyor.

"Bu..." kelimeler kifayetsiz kalıyor. Gözlerimi yavaşça açıyorum, şüphesiz yüzümde aptal bir gülümsemeyle. Uyarılmamla kaplı parmaklarını ağzına götürüyor ve yakışıklı yüzünde memnun bir sırıtışla yalayarak temizliyor. Kahretsin, sanırım kirli Wes'i sevebilirim.

Yuvarlanıp üstüme çıkıyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor, ama ilk kez ne kadar bitkin olduğunu fark ediyorum. Bir suçluluk dalgası göğsümün ortasına çarpıyor. Yüzünü avuçluyorum ve o da elime doğru eğiliyor. "En son ne zaman uyudunuz, Doktor?"

Yarı sırtlıyor. "Uyku mu? Hiç duymadım."

Gülüyorum ve çenesinden öpüyorum. "Konuşacak daha çok şeyimiz var."

"Var. Her ne kadar konuşmak ve seni yarına kadar becermek istesem de, sanırım yarın oldu bile. Ama inanılmazdın. Umarım yakında bunu sana tekrar yapmama izin verirsin. Sanırım buna benim kadar senin de ihtiyacın vardı."

"Peki ya sen?"

Kıkırdıyor. "Sana zaten söyledim, o senin hakkındaydı. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece uyurken sana sarılmak istiyorum." Başımı sallıyorum, bunun bitmesini istemiyorum. Ona da bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum ama o mahvolmuş durumda. "Seni aldığım da, Aria, geri dönüş olmayacak. Benim olacaksın. Bu sefer gerçekten. Artık saklanmak yok. Rol yapmak yok. Artık gitmek yok. Ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değil."

"Öyleyse uyu?"

"Uyu." İkimiz de birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Eğilip dudaklarından öpüyorum. "Sabah görüşürüz bebeğim," diye fısıldıyor beni kollarıyla sararken, vücudu bedenime yapışmış, sesi çoktan yarı uykuya dalmış gibi uzak. Bir saniye sonra uyuyor ve ben o sabahın nasıl olacağını merak ederek tedirginlikle tavana bakıyorum.

Yirminci Bölüm

Gözlerimi açtığım anda üç şeyi aynı anda fark ediyorum. Bir, Wes'in yatağındayım, onun tişörtünü ve boxer'ını giyiyorum. İki, country müzik dinliyor ve mırıldanıyor. Üç, harika kokan bir şeyler pişiriyor. Bunlardan hangisinin beni daha çok gülümsettiğini anlayamıyorum. Sonra dün geceki sözleri bir kamyonun bir tavşana çarpması şiddetiyle üzerime çöküyor. Onları tüm detaylarıyla tekrar ediyorum. O zamanki kadar acı verici ve aynı zamanda muhteşem hissediyorum. Burada uyumamalıydım. Onunla oynaşmamalıydım.

Dün gece beni parmakladıktan sonra Weston Kincaid'in kollarında uyudum. Kıkırdıyorum. Sırt üstü yuvarlanıp battaniyesinin altında kar melekleri yaparken yüksek sesle. Sonra Brady ve Connor'ı düşününce durakladım. Onlarla işlerin nasıl bu kadar ilerlediğini bile bilmiyorum. Kendimi bu duruma nasıl soktum. Dün gece hayatımın en berbat gecelerinden biri olabilir. Wes'i saymıyorum bile.

Ve şimdi korku tamamen dağıldığı için çok kızgınım. Ben bir yana, Josh'a yaptıklarının cezasını çekmelerini istiyorum. Nasıl onlar olmaz? İnkâr bile etmediler. Şiddet konusunda çok yetenekli olduklarını kanıtladılar. Peki ya kadınlara karşı? Bunun saçmalık olup olmadığını bilmiyorum.

konuşmak ya da konuşmamak. Ama bu, birinin bana söylediği ya da yaptığı en rahatsız edici şeylerden biri. Bugünkü planım Tyler'la bu konuyu konuşmak ve ne önereceğine bakmak. O bir avukat, bu da onu otomatik olarak bu konularda benden daha bilgili yapıyor.

Wes'in son derece rahat yatağından kalkarak hızla onun kıyafetlerini çıkardım ve dün gece giydiklerimi giydim. Hastaneyi arıyorum ve bana Josh'un durumunun iyi olduğunu ve bugün ilerleyen saatlerde sedasyonunu azaltmayı düşündüklerini söylüyorlar. Bu birkaç gündür duyduğum en iyi haberd.

Wes'in odasından sürünerek çıktım ve tereddütle mutfağa doğru ilerledim. Saat sabahın sekizini biraz geçiyordu. Normalde bu kadar erken kalkmam. Ben gece geç saatlere kadar çalışan ve uyuyan bir kıyım. Ama bu kafa karıştırıcı yerden çıkmak istiyorum. Josh'a geri dönmek istiyorum.

Drew bana mesaj attı bile. Bugün hastaneye ne zaman geleceğimi sordu ve beni görmek için sabırsızlandığını söyledi.

Kendimi hasta hissediyorum.

Wes'in dairesinde, Wes'in yatağındayım ve eski erkek arkadaşım bana bir şeyleri yeniden denemek istediğini söyledikten sonraki sabah mesaj atıyor. Bunun için söyleyecek hiçbir sözüm yok ve duygularım çok değişken. Drew'u sevmiştim. Sevmeseydim onunla bu kadar uzun süre kalmazdım.

Ve sonra Wes'in itirafı ve benim resmimle ilgili o saçmalık. O benim ilk aşkımdı. İnsanlar bunları gerçekten atlatabilir mi? Özellikle de işler yarım kaldığında? Bilmiyorum. Ama şu anki düşüncelerime, onunla birlikteyken bana hissettirdiklerine ve bana söylediği şeylere verdiğim tepkilere bakarak bir tahminde bulunmam gerekirse, hayır atlatamazlar derim.

Wes'e tekrar aşık olamam.

Aşık olamam.

O country müzik sever, ben indie rock. O bir doktor, ben ise bir sanatçıyım. Ona aklımın nerede olduğunu söylemeliyim. Yetişkinler böyle yapar. İletişim falan kurarlar.

Oyalanıyorum. Acınası bir durum.

Wes'in kaslı sırtının gömleğinin yumuşak kumaşını zorlamasına baktığım an, bu konuşmayı başlatacak kadar cesur olup olamayacağımı merak ediyorum. Bu Wes'ten hoşlanıyorum. İşte, itiraf ediyorum. Çünkü dün gece karşılığında hiçbir şey almadan yatakta kendimi iyi hissetmemi sağladı. Dün gece bana en sevdiğim akşam yemeğini hazırladı ve bu sabah da en sevdiğim kahvaltıyı hazırlıyor. Barda beni kurtarmaya geldi. Ve ona tekrar aşık olmamı istedi. Yani, Tanrım. Nasıl aşık olmam?

Hâlâ bildiği ve sevdiği belli olan berbat bir country şarkısını mırıldanıyor. Onun country müziği sevmesini seviyorum, ben de indie rock seviyorum. Onun şarkıya eşlik etmesini ve benim sözleri bilmediğim için eşlik edemememi seviyorum. Onun doktor, benim sanatçı olmamı seviyorum. Lanet olsun, Wes. Bunu bana bir daha yapma. Beni kendine aşık etme ve sonra beni acınacak, kalbi kırık bir halde bırakma. Zar zor hayatta kaldım.

"Güzel kokuyor," diyorum mutfığa girerken. Onu ürkütmedim. Acaba orada onu izlediğimi biliyor muydu? Biliyormuş gibi bir tavırla bana gülümsüyor.

"Günaydın güzelim," diyor ve sanki bunu hep yapıyormuşuz gibi eğilip yanağımdan öpüyor. Bana kahvaltı hazırlıyor, bana güzelim diyor ve yanağımı öpüyor. Bu noktaya ne zaman geldik? Bu samimiyet ve aşinalık seviyesine. *Seni yatağında parmaklamasına izin verdikten sonra.* Tuş. "Hâlâ yaban mersinli krep seviyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Yapabildiğim tek şey bu çünkü şu anda boğazımda nefes almamı engelleyen çok büyük bir yumru var. Boğazımı temizledikten sonra "Hastaneye gitmem gerekiyor," diyorum ve konuyu değiştirip iş moduna geri dönüyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bu konuda kendimi biraz kötü hissetmekten alamıyorum. Benim için bu kadar çaba sarf etmeseydi daha kolay olurdu. "Sanırım günü benimle geçirmen için seni ikna edemeyeceğim." Başımı hayır anlamında salladım ve o da iyi huylu bir omuz silkti. "Anlamıştım ama yine de deneyeyim dedim. Nasılsın?"

Dün geceden sonra kendini nasıl hissediyorsun?" Bana muzip bir sırıtışla bakıyor. "Connor ve Brady'den bahsediyorum."

"Kızgın."

Gözleri benimkilere dikildi. "O şekilde gitmene izin vermemeliydim. Ayrıca bir yumruk ve tehditle kaçmalarına izin vermekten daha fazlasını yapmalıyım."

"Bu senin hatan değil. Ama bana hala Josh'a zarar vermediklerini düşündüğünü söyleyemezsin."

Eli ensesine geliyor ve sıkıyor. Vay canına, bazı şeylerin hiç değişmemesi ne kadar şaşırtıcı. "Sanırım değil," diyor yavaşça, sanki hayatı boyunca tanıdığı insanların böyle bir şey yapabileceğine hâlâ inanmak istemiyormuş gibi. "İşte," diyor bana iki krep koyarak, "otur ve ye." Söylediği gibi yapıyorum. Düşünceli piç kurusu tereyağı ve gerçek akçaağaç şurubu bile hazırlamış. Ve kahve.

Krepleri kesiyorum ve bir ısırık alıyorum; tatlar ağızımda patlıyor. "Vay canına," diyorum bir ağız dolusu yemeğin arasından ve umursamıyorum bile. "Bunlar inanılmaz. Seni kişisel şefim olarak işe almam gerekebilir."

"Senin için her zaman yemek yaparım." Bunu söylerken ısınan yanaklarımı gizlemek için tabağıma bakıyorum. "Madem günü benimle geçirmeyeceksin, bu akşam yemeğe ne dersin?"

"Wes-"

"Aklımda seni götürmek istediğim bir yer var. Yedi buçukta. Seni alırım."

"Yeterince uyudun mu?"

Omuz silkiyor, sözünü kesmemişim gibi devam ediyor. "Sana ne olduğunu bilmek istiyorum. Nereye gittiğini. Ayrı kaldığımız o yıllarda ne yaptığını."

"Ciddiyim," diyorum hayatımı öğrenmek istediğine dair yorumunu görmezden gelerek. Kaçırdığı hayatı. "Manik bir Paskalya tavşanı gibisin. Uyumadan geçirdiğin en uzun süre ne kadardı?"

Wes, sorumu içtenlikle düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor. "Hmmm... Bilmiyorum. Belki otuz saat civarında bir şey. Bundan daha uzun vardiyalar yaptığım da oldu ama genellikle birkaç saat idare edebiliyorum."

"Ve insanları böyle kesip açmanıza izin mi veriyorlar?"

Bana arsız bir sırıtış fırlatıyor. "Josh ameliyathaneme getirildiğinde kaç saat uykusuz kaldığımı sana söylemeli miyim?"

Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Kesinlikle olmaz. Boğazını yumruklayabilirim." Gülüyor, eğiliyor ve başımın yanını öpüyor. "Neden ayakta duruyorsun?"

"Böylece yemek yerken sana bakabiliyorum," diye açıklıyor hiçbir alay ya da kurnazlık belirtisi göstermeden.

Buna verecek bir cevabım yok, bu sabah onunla ilerledikçe artan bir tema. Yine de garip bir şekilde, garip değil. Şaşırtıcı derecede rahat. "İzin günlerinizde ne yaparsınız, Doktor?"

Dudaklarının köşesinde çarpık bir gülümseme beliriyor ve çenesindeki gamze daha da derinleşiyor. "Sana söylesem aklın başından giderdi. O kadar çılgınca."

"Oh, öyle mi?" Gülüyorum.

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Önce biraz çamaşır yıkayacağım. Sonra Whole Foods'a gidip market alışverişi yapacağım ve ihtiyacım olan birkaç şeyi daha alacağım. Muhtemelen bazı faturaları ödeyeceğim ve sonra şanslıysam bir ya da iki saatliğine kaya tırmanışı salonuna gidebilirim."

"Kaya tırmanışı mı yapıyorsun?"

Gülümsemesi o kadar büyük olur ki, tüm yüzü aydınlanır. "Evet. Gelmek ister misin? Sana öğretebilirim."

"Hayır. Sadece bunun senin yaptığın bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Şey," diye başlıyor, ağzına bir lokma krep atıyor. Çiğnerken ağzını izlemekten kendimi alamıyorum. O lanet olası seksi şey gözlerimi mıknatıs gibi çekiyor. Beni bunu yaparken yakalıyor ve göz kırptıyor. Wes'in ne kadar şakacı olabileceğini unutmuşum.

olmak. Flört etmeyi nasıl sevdiğini. "Tıp fakültesine başlayana kadar başlamadım ve stresi azaltmak için bir yola ihtiyacım vardı."

"Ve şimdi bir travma cerrahısın."

"Şimdi bir travma cerrahıyım. Bu yüzden çok tırmandığımı tahmin edebilirsin." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. "Bu benim için bir stres giderici, Aria. Sanırım bunu zaten konuşmuştuk. Devam et."

"Alet."

Gülüyor, kafası arkaya doğru dönüyor. "*Alet mi?* Neyiz biz, liseye mi döndük? Artık kim alet diyor ki?"

"Var," diyorum ona sahte bir öfkeyle. Yine de sırtışımanın işe yaradığını sanmıyorum. Bunu saklamaya çalışmak için bir ısırik daha alıyorum. İçimde bu kreplerin hepsini bitireceğime dair kötü bir his var ve dün gece makarnamın hepsini kesinlikle bitirdim. Bu adamın benim için yemek yapmasına izin vermeye devam edersem, bir hafta içinde kolayca beş kilo alacağım. "Alet, aslında, en az kullanılan disslerden biri olabilir."

"*Disses.*" Eğer bu mümkünse daha sert gülüyor. "Lanet olsun, seni çok özledim."

Bunu hafif bir şekilde söylüyor. Gülüşüne eşlik eden bir şekilde. Ama bu beni derinden etkiliyor ve artık gülümsemiyorum. Sadece ona bakıyorum, dün gece aramızda olan her şeyi bir kez daha hatırlıyorum. Az önce ne dediğini anladığında kahkahası kesiliyor ve ifadesi değişiyor. Göz açıp kapayınca kadar tezgâhın etrafında dönerek tam önümde durdu. Wes iki eliyle çenemi kavırıyor, başparmakları yanaklarımda aşağı yukarı gezinirken bana bakıyor.

"O kadar çok ki," diye fısıldıyor. Yüzü minicik mesafenin geri kalanını iniyor ve sonra dudakları benimkinde, dolgun ve yumuşak. Sanki yeniden tanışıyormuş ve bunu yapmak için dünya kadar zamanı varmış gibi yavaşça bana doğru hareket ediyorlar. Ama bu tembel, durgun öpücük, bir eli saçlarımda, diğeri belimde dolanırken hızla daha fazlasına dönüşüyor. Wes beni çekiştiriyor

Dili ağızıma girmeye çalışırken dudakları dudaklarımdan ayrılıyor. Tadı tatlı ve öpücükleri günah gibi hissettiriyor.

O kadar iyi geliyor ki boğazımın arkasından gelen iniltiye engel olamıyorum. Hâlâ başımın arkasını kavrayan diğer eli saçlarımı çekerken Wes anlaşılabilir bir şeyler homurdanıyor. Çok fazla değil. Sadece onu çılgına çevirdiğimi anlamama yetecek kadar. Bu muhtemelen şimdiye kadarki en seksi şey. Öpücüğü emredici ve tutkulu. Ayak parmaklarım ayakkabılarımda içinde kıvrılıyor, gözlerim başımın arkasında. Saniyeler içinde ağızının içinde inlemeye başlıyorum. Bu saf ateş. Katıksız şehvet. Acı verici derecede erotik. İhtiyaçtan başım dönüp gömleğini tırmalayana kadar dili benimkine karşı hareket ederken ağız her şeye hükmediyor.

Üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştur. Gençken bile. Sanki dudakları dudaklarıma değdiği anda, ona karşı ileri sürebileceğim tüm argümanlar anında buharlaşırdı. Ve öpücükleri zaman ve yaşla birlikte daha da güzelleşti.

Wes geri çekiliyor, bunu yaparken dişleri alt dudağımı sıyrıyor. Alnı benimkine düşüyor ve nefeslerimiz kesilerek kontrolümüzü yeniden kazanmaya çalışırken gözlerimiz kilitleniyor. "Akşam yemeği, Aria. Evet demelisin çünkü seni ikna etmek için fazla zamanım yok."

"Beni neye ikna edeceksin?" "Sonunda benim olman için."

Bölüm Yirmi Bir

Wes'e evet dedim. Ona evet dedim, o da gülümsedi ve beni tekrar öptü. Yemeğe evet dedim, onun olmaya değil, ama yine de. O öpücük dizlerimi öyle zayıflatmıştı ki ayağa kalktığımda tökezledim. Tam bir beyefendiydi ve bana gülmedi, ama içindeki eğilimi görebiliyordum. Beni T'de bırakabileceğini söylememe rağmen Wes beni hastaneye götürdü. Reddetti ve hastaneye geldiğimizde beni tekrar öpmek için eğildi. Bir parçam buna boyun eğmek istedi. Aramızdaki bu şeyin büyümeye devam etmesine izin vermek.

Ama yapmadım. Ona kısa bir öpücük verdim ve geri çekildim, arabadan olabildiğince hızlı bir şekilde indim, bunu yaparken ona bakamadım. Drew'a hiçbir şey borçlu değilim. Gerçekten değil. Wes'i çalıştığı hastanenin önünde öpmek istersem öpebilirim. Drew altı ay önce benden ayrıldı ve daha dün gece ortaya çıkıp bunun bir hata olduğunu ve beni hâlâ sevdiğini söyledi. Dün gece Wes'in yatağında uyumaya çalışırken Drew hakkında çok düşündüm. Onunla olan ilişkiyi düşündüm. O zamanlar kim olduğumu.

Onunla birlikte olmak için birçok fedakârlık yaptım. Bunu ondan çok ben yaptım ama yine de.

Yine böyle mi olacaktı? Bir kez daha deneseydim, daha mı kötü olurdu? Bilmiyorum.

Hastane odasına girdiğimde Tyler'ı kucağında dizüstü bilgisayarıyla otururken ve ayaklarını Josh'un yatağının kenarına uzatmış halde buluyorum. Öfkeli bir şekilde yazmaya devam ediyor, yaralı eli artık şişmeyecek kadar iyileşmiş, hatta yazma yeteneğini etkilemiyor gibi görünüyor. "Selam," diyor içeri girdiğimi görünce sıcak bir gülümsemeyle. "Ben de seni merak etmeye başlamıştım."

"Ne zamandır buradasın?" Gözlerindeki bariz soruyu görmezden gelerek soruyorum.

"Kahretsin." Gülüyor. "Saatlerce belki? Uyuyamadım ve onunla oturmak için geldim."

Buna gülümsedim. "Buna sevindim. Burada yalnız olmasından nefret ediyorum."

"Doktorlardan birini kaçırdınız. Nöroloğu sanırım. Birkaç saat içinde sedasyonunu azaltmaktan bahsediyorlar."

Başımı salladım. "Evet," diyorum Josh'un yatağının karşı tarafındaki koltuğa oturarak. "Bunu bana dün söylediler ve bu sabah aradığımda tekrar söylediler. Korkmam garip mi?"

Tyler bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor, gözleri Josh'un hareketsiz formuna kayıyor. "Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum. Ya uyanmazsa? Ya da uyandığında Josh olmazsa?"

Korkularımı yüksek sesle dile getirdi ve göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlanıyorum. Bir süre konuşmadım, o da konuşmadı. İkimiz de sevdiğimiz kişinin akıbeti hakkında kendi iç gözlemlerimizde kaybolmuş durumdayız. Kollarımı başımın üzerine doğru uzatıyorum ve Tyler'ın gözleri bileklerimde kısılıyor.

"Bu da ne böyle?"

Ellerim kucağıma düşüyor ve aşağı bakıyorum. Brady'nin dün gece beni sıkıdığı yerde morluklar var. Bunları nasıl gözden kaçırdım? "Dün gece biraz hırpalandım," diye açıklıyorum, ellerimi bir o yana bir bu yana çevirirken gözlerimi morluklardan ayıramıyorum.

"Drew ile mi?"

Başımı sallıyorum. Bu neredeyse gülünç. Drew milyon yıl geçse de bana zarar vermez. En azından fiziksel olarak. Ama bunun gerçekten komik bir yanı yok. "Hayır. Brady ve Connor'la. Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Yüzündeki renk anında kaybolur. Yutkunuyor. Sertçe. "Ne olmuş ona?"

"Josh'a zarar verebilecek başka birini düşünemiyorum. Kim ona zarar vermek *ister* ki?" Yavaşça başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Dün gece bana biraz fiziksel davrandılar. Wes ortaya çıkıp beni kurtarmasaydı ne olurdu tam olarak emin değilim. Sorum şu: Bu konuda ne yapacağız?"

"Pardon?"

Yüzündeki şaşkın ifadeye gülebilirdim ama hâlâ öfkeden başka bir duygu gösteremeyecek kadar sinirliyim. "Hapiste değiller Tyler. Görünüşe bakılırsa zan altında bile değiller. O şerefsizlerin cezalarını çekmelerini istiyorum. Hem de çok pahalıya ödemelerini istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Göğsünü işaret ediyor. "Sence ben biliyor muyum?"

"Sen bir avukatsın. Gidip onları ihbar etsem ne olur sence?"

Duraklıyor, bir elini pürüzsüz ve güçlü çenesinde gezdiriyor. Siyah gözleri dalgın dalgın tavana bakıyor. "Wes'in seni kurtardığını mı söylüyorsun? Bu ne anlama geliyor?"

Kahretsin. Wes onlara vurdu. Ve onları tehdit etti. Beni savunmak içindi ama onlar beni bıraktıktan sonra onlara yumruk attı ve ben de dışarı çıktım. Ondandır onlara ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Onun için iyi bir şey değil."

"O halde dikkatli davranmamız gerektiğini düşünüyorum. Belli ki şiddet uygulayabiliyorlar. Josh burada komada yatıyor ve bileklerin berbat görünüyor. Şunların birkaç fotoğrafını çekelim. Ve belki de bu pislikleri dışarı çekmeliyiz. Bir şekilde itiraf etmelerini sağlayalım."

Dünyada yapmak istediğim son şey onları dışarı çekmek. Dünyada en son istediğim şey onları bir daha görmek. Ama ne dediğini anlıyorum. Ne istediğini anlıyorum. Ve eğer Josh ve kendim için adalet istiyorsam, sanırım bunu yapmalıyım.

"Tamam," diye kabul ediyorum, kafamda bir fikir oluşturun. "Bunu yapabilirim. Belki bir şekilde onlarla temasa geçebilirim. Onlardan benimle bir yerde buluşmalarını isteyebilirim."

"Doktorun bundan hoşlanmayacak. Aslında ikisinin de." Buna biraz gülüyor. Evet. Ha. Ha. "Ve bunu kabul etmeyebilirler. Aslında, muhtemelen etmezler. Büyük olasılıkla inkâr edecekler çünkü kimse isteyerek kendini suçlamaz ve o zaman biz nerede olacağız? Pişirmeye çalıştığın bu şey ne kadar akıllıca bilmiyorum."

"Şu anda hiçbir şey yapmıyorum," diyorum yavaşça, ses tonum ölçülü. Wes'i ayağa kaldırmak zorunda kalabilirim. Ama istemiyorum. Konuşmamızı yapmak istiyorum. Ama bu saçmalığın bitmesini istiyorum. O pislikleri parmaklıklar ardında istiyorum. Kendimi güvende hissetmek istiyorum ve aynısını Josh için de istiyorum.

"Bence bunu yapmamalısın, Aria."

Gözlerindeki endişeyi görüyorum ve kaygısını hissediyorum. Ama şimdi durabileceğimi sanmıyorum. İnatçı ve gururlu, onsuz da yapabileceğim iki göbek adı. Ama bu onları daha az benim yapmaz. "Eğer gerçekten korkarsan Tyler, onu asla bulamazsın. Bizim için her zaman kayıp olacak, bu da onların serbest kalacağı anlamına geliyor."

"Ne dediğini biliyorum, Aria. Ama ben Josh'u düşün diyorum. O çocukları hapiste görmektense senin güvende ve tek parça olmanı tercih edeceğini biliyorum."

Haklı olduğu bir nokta var. Tam olarak inkar edemeyeceğim bir nokta. Çünkü gerçekte, Brady ve Connor'ın neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. En azından tam olarak değil. Ben gördüm. Deneyimledim. Ama sınırlarına ulaşmamış olabilirler ve kendimi bana tecavüz edebilecekleri bir pozisyona sokmak ister miyim? Tanrım, yapamam bile. Çünkü dün gece bana yapmaya çalışacaklarını düşündüğüm şey tam olarak buydu.

"Tamam," diyorum, ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdirdikten sonra avuçlarımı kalçalarımaya vuruyorum. "Tamam. Josh uyanana kadar bekleyeceğim. Belki yine de bir şeyler hatırlar."

Tyler başını sallıyor, gözleri Josh'a kayıyor. "Belki," diye fısıldıyor.

Tekrar sessizliğe gömüldük, ikimiz de Josh'a odaklanmıştık. Nefes alış verişine. Makinelerin durmak bilmeyen biplerine. Damla, damla, damla serumlarına. Telefonum çantamda titriyor ve elime aldığımdaya kişisel asistanım olduğunu görüyorum. Hay aksi. "Hey," diye cevap veriyorum telefona, Tyler'a göz kırparak Josh'ın odasından çıkıyorum, hemşire odasını geçip koridora çıkıyorum.

"Aria," diye başlıyor nefes nefese kalmış gibi. "Oh, Tanrı'ya şükür. Telefonu açmasaydın sanırım ödüm bokuma karışacaktı."

"Ne?" Sırtımı duvara yaslariken soruyorum. "Neden sesin maraton koşuyormuşsun gibi geliyor?"

"Çünkü öyleyim, kaltak." Sadece Lydia bu saçmalıktan kurtulabilir. Muhtemelen onu çok uzun zamandır tanıdığım ve çok sevdiğim içindir. "The Broad Gallery sergisinin ortasında çekip gittin. Hem Cuma hem de Cumartesi gecesini kaçırdın ve çok büyük bir katılım vardı. Galerinin sahibine ailevi bir acil durum için şehir dışında olduğunu söyledim, o da anlayışla karşıladı ama yine de."

"Tamam," diyorum gözlerimi devirerek. Bu adamla her şey bu kadar dramatik olmak zorunda mı? Josh'la ilgili telefonu aldığım sabah New York'a gitmem gerekiyordu. Ve doğrusu, açılış konusunda endişeliydim. Orada olmamaktan nefret ediyorum. Yaptığım şey bu. Hayatımı böyle kazanıyorum. Ama hayatta bazı şeylere yardım edilemez. "İyi satmıyor mu?"

"Hayır. Hepsi satıldı. Her bir tablo gibi."

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Bu serginin iki ay sürmesi gerekiyordu ve Perşembe günü açıldı. Ayrıca on sekiz resim var. Şimdiye kadar yaptığım en büyük sergi. Genelde küçük incelemeler ya da kişisel satışlar yaparım. Nadiren bu kapsamda ya da büyüklükte bir şey yaparım. Ama

The Broad Gallery kapınızı çalıp sizden özel bir şey istediğinde, evet dersiniz. "Tanrım," diye nefes veriyorum.

"Evet, Tanrım. Ayrıca birkaç yüksek profilli dergi ve gazetenin incelemede bulunduğunu duydum. Sergi devam edecek ama şimdiden ilgilenen iki alıcının yanı sıra ilgilenen iki galeri daha var. Biri Londra'da, diğeri de burada, New York'ta."

Bir an için bunu düşündüm. İlgilenen diğeri alıcılar hakkında değil. Ama diğeri galeriler hakkında. Bunu yapmak istediğimden emin değilim. Kendim için bir stüdyo alanı satın almayı düşünüyordum. Bir galeri değil ama kendi çalışmalarımı sergileyebileceğim ve müşterilerimle buluşabileceğim bir yer. Evimden başka bir yerde de stüdyo kurabileceğim bir yer. Mümkünse birden fazla mekanda çalışma seçeneğim olsun istiyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyorum. "Bunun üzerinde düşünmem gerek. Elimde kullanabileceğim on kadar bitmiş resim daha var ve şu anda pek çalışmıyorum." Dün harcadığım yedi saatten hiç bahsetmiyorum. Bunu bilmesine gerek yok. Genelde her gün çalışırım. Kendimi o kadar ilham verici hissetmediğim zamanlarda bile. Bazen sadece eskizler. Bazen sadece sanatla sonuçlanacak bir şeyler yazıyorum. Bazen de saatlerce ya da günlerce kendimi kaybediyorum. Her şey değişiyor.

Ama Josh, Wes ve Drew'le olan bitenlerden dolayı istediğim kadar çok şey yapamadım. "Biraz daha iş yapabilir misin? Sana baskı yapmıyorum ama müşteriler sana geleceklerini söylediler. İkisi de bir an önce işe koyulmak için sabırsızlanıyordu."

"Bilmiyorum Lyds. Şu anda çok fazla zamanım yok. Josh hastanede komada. Onu bırakmak istemiyorum. Bu insanlara zaten sahip olduğum bir şeyi gösteremez misin? Sende bitirdiğim her şeyin dijital resimleri var."

Biraz hava çeker. "Evet. Bunu yapabilirim. Ve lanet olsun, Josh için çok üzgünüm. Çok duyarsız davrandım."

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum çünkü bu kadın hız yapan bir köpek yavrusunun enerjisine sahip ve bir kez harekete geçti mi durmuyor.

"Onlara elinizdekileri göstereceğim ve eğer bunlarla araları iyi değilse, en kısa zamanda sizinle temasa geçeceğinizi söyleyeceğim. Ama hey," diye devam ediyor ve sonra histerik bir şekilde gülmeye başlıyor. Yüksek sesle ve kıkırdarak. "Yetmiş iki saat içinde on sekiz tablo sattın." Evet. Sattım. Buna kocaman gülümsedim. "Bunun ne kadar para olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz," diyerek gülüyorum. "Ama tahmin edebilirim."

"Tahmin edebilirsin. Tebrik ederim. Bu harika bir şey." "Sensiz yapamazdım."

"Biliyorum. Ve The Broad'dan gelen çek kesildiğinde ikramiyemi bekliyor olacağım." İkimiz de gülüyoruz ve sonra diyor ki, "Gitmem gerek. Ama artık bu kadar paran olduğuna göre o mekânı satın almayı gerçekten düşünmelisin. Yani, neden bu galerilere komisyon veresin ki, değil mi?"

"Evet," diyorum usulca. "Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve başımı beyaz duvarlara yaslıyorum. Kadın haklı. O yeri satın almalıyım. Ama bu Boston'da kalacağım anlamına geliyor. Başka bir yere gitmeyeceğim anlamına geliyor. Neredeyse üç yıldır bu şehirde yaşıyorum. Burayı seviyorum. Bir şekilde evim gibi hissediyorum. Josh'la olan bu olaydan sonra bir yere gitmek istediğimi sanmıyorum.

Ancak bir stüdyo alanı satın almak, bir ev sahibi olmaktan daha kalıcı hissettiriyor.

"On sekiz tablo sattım." Küçük bir kız gibi kıkırdıyorum. Çünkü lanet olsun, bu inanılmaz bir his. Bu an mı? Şimdiye kadarki kariyerimin zirvesi ve ben zıplayıp çılgılık atmak için ölüyorum. Koşup Josh'a söylemek için can atıyorum. O her zaman benim en büyük destekçim oldu. Kardeşime ya da babama mesaj atabilirdim ama işte olduklarını biliyorum, onun yerine anneme mesaj atıyorum. Ama gönder tuşuna bastığım anda hatamı anladım. Annem mesajlaşmaktan nefret eder. İşte bu yüzden hemen ertesi saniye telefonum elimde çalışıyor. "Merhaba anne," diye cevap veriyorum hemen.

"Eve döneceğini söylemek için mi arıyorsun?"

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Ama Boston yılın bu zamanı çok güzeldir. Bir saat arabayla şehre gidebilirsin."

Gülmeye başladı. Annem otoyolda araba kullanmayı sevmez. Genelde onu görmeye giderim. "Neyin var senin? Bugün çalışıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Hastanedeyim. Bugün Josh'un sakinleştiricisini azaltacaklar."

"Oh," diye haykırıyor, sesi bir oktav yükseliyor. "Bu harika. İyileştiğini duyduğuma çok sevindim." Tyler'la daha önce ne konuştuğumuzu ona söylemedim. Josh'un hiç uyanamaması ya da uyanırsa bir şekilde zarar görmesi ihtimali hakkında. "O çocuğu özlüyorum. O her zaman iyilerden biriydi. Babana Weston Kincaid'in onun doktoru olduğunu söyledim. Bu onu daha iyi hissettirdi. Babanın Josh için çok endişelendiğini biliyorsun. Kardeşinin takıldığı bazı gerçek pislikler vardı ama Wes onlardan biri değildi."

Brecken'ın lise arkadaşlarını tarif edişine esprisiz bir kahkaha attım. Özellikle de dün gecedен sonra. Çok da haksız sayılmaz. "Drew tekrar denemek istiyor," diye itiraf ediyorum alçak bir ses tonuyla. "Evlilikten bahsetti anne."

Birkaç acı verici uzunluktaki saniye boyunca sessiz kalıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Peki ya kariyerin?"

Bir nefes çekiyorum ve koridorun steril beyaz duvarlarına yaslanıyorum. Keşke annem otoyolda araba kullansaydı çünkü şu anda burada olmasını çok isterdim. "Seyahatlerimi azalttığım sürece sorun olmadığını söyledi. Bütün itirazının birbirimizi hiç görmememiz olduğunu söyledi."

"Hmmm," diye mırıldanıyor telefonda. "İyi bir noktaya değindi, ama aynı zamanda çok fazla saat çalışıyor ve sanırım bunları azaltmaya istekli değil?"

"Yapacağını söyledi."

"Bu konuda tam bir ahmak gibi davrandı." Anneme bayıldığımı söylemiş miydim? "Ona ne söyledin?"

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Akıllıca bir hareket. Ee, ne düşünüyorsun?"

"Wes beni öptü." *Ve çok daha fazlası*, eklemiyorum.

Annem telefonda öksürüyor, boğuluyor gibi bir şey yapıyor. "Yağmur yağdığında dökülür. Tamam. O zaman tavsiyem içgüdülerini takip etmen."

"Evet, bu o kadar da yardımcı olmadı." Gülüyorum.

O da gülüyor. "Biliyorum. Aşk berbat bir şey, ne diyebilirim ki. Ama ne istediğini zaten bildiğine dair bir his var içimde. Sadece zor bir seçim yapma meselesi."

"The Broad'daki sergimde on sekiz resmin hepsini sattım."

"Aman Tanrım!" Telefona o kadar yüksek sesle bağırıyor ki kulağımdan uzak tutmak zorunda kalıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu inanılmaz, Aria. Babana söylemek için sabırsızlanıyorum. Josh iyileşirse Cuma günü yemeğe gel. Kafanı karıştıran çocuklardan birini de getir, kutlayalım." Dünyanın en komik şeyini söylemiş gibi gülüyor ama umurumda değil. Kafam güzel.

Başımı sallayarak biraz daha kıkırdıyorum. "Gitmem gerek," diyorum. "Josh'ın yanına dönmek istiyorum. Ama bunun için teşekkür ederim. Heyecanına ihtiyacım vardı. Ve tavsiyene. Buna her zaman ihtiyacım var."

Telefonda memnun bir mırıltı çıkarıyor. "Tamam, tatlım. Yine de beni sonra ara. Bu Drew ve Wes konuşması henüz bitmedi. Tyler'a bizden kocaman bir kucak ver ve Josh'a onu kendi çocuğumuz gibi sevdiğimizi söyle. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Annemle telefonu kapatıyorum ve gülümsüyorum. Bu günü mükemmel kılacak tek şey Josh'un uyanması. Başımı bir süre duvara yaslayıp söylediklerini düşünüyorum. *İçimde ne istediğini zaten bildiğine dair bir his var. Sadece zor bir seçim yapman gerekiyor. Zor seçim doğru, çünkü her iki durumda da kalbim kırılacakmış gibi hissediyorum.*

Yirmi İkinci Bölüm

Jeep'ime atlıyorum, ter içindeyim, telefonumun çaldığını duyduğumda tırmanıştan dolayı kaslarım ağrıyor. Spor salonuna yanımda hiçbir şey getirmediğim için torpido gözünü açıp anahtarlarımı ve telefonumu çıkarıyorum. Arayan Aria'ydı ve gülümsememi engelleyemiyordum. Muhtemelen beni ekmeye çalışacağına bahse girmek istediğim içindir.

"Aklından bile geçirme," diye cevap veriyorum selamlama yerine telefona.

"Uyanık değil," der, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştır. "Birkaç saat önce sakinleştiricisini azalttılar ve gözlerini açmadı Wes." Hıçkırıklara boğuldu. Duraksıyorum, bir elim kontak anahtarında, diğer elim telefonda.

"Uyanmasının birkaç saatten fazla sürebileceğini size açıkladılar mı? Bazen günler hatta haftalar sürebilir."

Biraz burnunu çekiyor ve zar zor duyulacak kadar yumuşak bir sesle "Evet" diyor. "O zaman neden ağlıyorsun bebeğim? Böyle şeyler zaman alır."

"Bilmiyorum." Ve şimdi gerçekten ağlıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Ya hiç uyanmazsa? Bu da bir olasılık, değil mi?"

Kahretsin. Tek söylemek istediğim hayırken ona nasıl evet diyebilirim? Bazen doktor olmak berbat bir şey.

"Yapamam..." diye devam ediyor gözyaşları arasında, ben daha bir yanıt oluşturmamadan. "Dayanamıyorum. Uyanması gerekiyor. Çok iyi haberlerim var ve ona söylemem gerekiyor ve artık onları nasıl durduracağımı bilmiyorum." Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Aria üzgün ya da gergin olduğunda bazen anlamsız bir şekilde gevezelik eder ve şu anda yaptığı da bu. Arabamı çalıştırıyorum ve hastaneye doğru gidiyorum. "O tüpü çıkardılar ama uyuyormuş gibi yatmaktan başka bir şey yapmadı." Bunun üzerine tekrar yıkıldı. "Ağlamadan duramıyorum. Hem de hiç. Ya uyandığında beni ağlarken görürse ve öldüğünü falan düşünürse?"

"Neredesin? Hâlâ orada onunla mısın?"

"Koridordayım. Beni böyle görmesine izin veremezdim." Buna bir şey demiyorum. Komadan çıkan insanların bir şeyler duyabildiği vakalar oldu. Duyduklarını hatırlayabiliyorlar. Bu yüzden ona bu konuda meydan okumayacağım.

"Yoldayım, tamam mı? Yakında orada olacağım."

"Gerçekten mi?" Sesi çok şaşırılmış gibi geliyor ve beni güvenemeyeceği biri olarak görmesinden nefret ediyorum.

"Evet. Trafiğe bağlı olarak yirmi dakika kadar sonra orada olurum."

"Tamam." Burnunu çekiyor, sesi biraz daha kontrollü geliyor.

"Teşekkür ederim." I

kıs kıs gülüyor, o da ofluyor. "Evet, bunu söylemek kulağa geldiği kadar zordu. Ama Wes?"

Duraksıyor, cevap vermemi bekliyor, ben de cevap veriyorum. "Evet?" "Gelmene gerçekten çok sevindim."

Ensemi ovuşturarak sırtıyorum. "Ben de," diyorum, ona söylemek istediğim başka pek çok şey olmasına rağmen. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman geleceğim gibi şeyler. Seni hâlâ seviyor olabileceğim gibi şeyler. Hiç durmamış olabileceğim gibi şeyler. Josh uyandığında ortadan kaybolmanı istemediğim gibi şeyler, çünkü bu bizim ikinci şansımız.

Buna onunla ihtiyacım var.

Dün gece Brady ve Connor'ın elleri onun üzerinde olana kadar ne kadar çok olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum.

Onları öldürmek istedim. Vücutlarındaki her bir kemiği kırmak istedim. Ve Connor'ın o gece acil serviste bana söylediklerinin saçmalık *olup* olmadığını merak ediyorum. İkisi de oradaydı. İkisi de Josh'la konuştu. Bunu ona yapmış olabilirler mi? Birinden hoşlanmamak başka bir şey, onu neredeyse öldürmek başka bir şey. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Aslında, ona tamamen inandım.

Ama sonra Aria'ya nasıl baktığını gördüm. Ağzından çıkan kelimeleri duydum ve şimdi o kadar da ikna olmadım. Hayatımın büyük bir kısmını birine bunu yapabilecek arkadaşlarla geçirmiş olmak beni hasta ediyor. Sadece Josh'a değil, Aria'ya da. Sonra Aria'nın Drew ile olan ilişkisini düşündüm. Dün gece ona nasıl baktığını mı? Birlikte çalıştığın bir adamı kıskanmak iyi bir şey değil. Özellikle de profesyonel olmayan bir şekilde.

Oraya varmam kırk dakikadan fazla sürüyor. Bu şehirde trafik bazen berbat olabiliyor, özellikle de Storrow Drive'da.

Her zaman park ettiğim garaja çekiyorum ve arabamdan inip kısa sürede ana alanı geçip hastaneye giriyorum. Aylar önce tek gecelik ilişki yaşadığım bir hemşireyi görüyorum. Bana usulca gülümsüyor ve ben de gülümsemesine karşılık versem de konuşmak için durmuyorum. İşte benim hayatım buydu. İhtiyaçlarımı karşılamaktan başka bir işe yaramayan bir dizi tek gecelik ilişki. Bir kaşıntıyı kaşımak. Belki yanlış belki de değil, ama yatağına girmeme izin vermeden önce durumu bilmiyorlarmış gibi değil.

Tıp fakültesinde bir süre bir kadınla çıkmıştım. Aria'ya bahsettiğim şef. Muhtemelen ciddiyete en çok yaklaştığım kişiydi. Ama Mayo'dan ihtisas teklifi aldığımda Minnesota'yla ilgilenmedi. Şef olduğu ve San Francisco gibi bir şehirde kalmak istediği için onu tam olarak suçlayamam. İhtisas süresince de çıkmaya vakit yoktu. Pek sayılmaz. Haftada yüz saat çalışıyordum ve hastane dışında kimseyle tanışmadım.

Şimdi, tek gecelik ilişki düşüncesi beni soğutuyor. Eskiden olduğu gibi aynı tatmini bulamıyorum. Kendimi ilişkilerin çok fazla iş olduğuna ikna etmiştim. Sorumluluklarıma yenilerini eklemek istemediğime ve bir kadınla ilişkinin de böyle hissettirdiğine. Bir sorumluluk. Ama gerçek şu ki, sorun Massachusetts'e dönmekti. Programım değil.

Ev her zaman Aria'ya aitmiş gibi hissettirirdi.

Ne zaman annemin evine gitsem, onun evi hemen yanımdaydı. Ne zaman eski yatak odama girsem, onu yatağıma yayılmış bana bakarken hayal ederdim. Ağaç ev. Okulu. Çatısı. Döndüğümde hepsi burada beni bekliyordu. Eve hiç ziyarete gelmememin bir nedeni de buydu. Annemin beni görmeye gelmesi için neden hep milyonlarca bahanem vardı. Yeniden evlendikten sonra bile.

Bu ve babamın hatırlatılmasından hiç hoşlanmadım.

Hayatımı onun beklentilerini karşılamaya çalışarak geçirdiğimi, ancak onun annemi ve beni tamamen yok etmesini sağladığımı. Ama döndüğümde Aria annemin evinde babamdan daha çok görünüyordu. Muhtemelen üvey babam zaten orada yaşadığı içindi ve ev, babam oradayken olduğundan çok farklı görünüyordu. Annem evi baştan aşağı yenilemişti. Bu onun hayatına devam etme ve yükselme şekliydi.

Ama yatak odam değişmemişti.

Yıllar boyunca Aria'yı aramayı düşünmüştüm. Özellikle karanlık anlarda ya da gecenin ilerleyen saatlerinde, yorgunluktan bitap düştüğüm ve duygusal olarak zayıf düştüğüm anlarda, ister istemez düşüncelerimde ön plana çıkıyordu. Daha üniversiteden mezun olmadan önce onun başarılı bir sanatçı olduğunu biliyordum. Bir gün kahvaltı ederken internette *The Times'a* göz atıyordum ve işte karşımdaydı.

Çalışmalarına şiirsel sanat diyorlardı. Onu aşkın, kaybın ve şehvetin özünü özetlemeye eğilimli, son derece yetenekli biri olarak tanımlamışlardı. Hareket edemeden önce bir saatten fazla o resme baktığımı hatırlıyorum.

Samimi bir çekimdi. Bir tür galeri açılışında çekilmiş bir fotoğraf. Uzun kollu siyah bir mini elbise giymişti ve elbisenin yanlarında çıtçıtlar vardı. Yabancı saçları dökülmüştü ve yüzü, etrafındaki her şeyi aydınlatan parlak bir gülümsemeyle yukarı kalkmıştı.

O gülümsüyordu ve ben acı çekiyordum.

Özellikle de Londra'ya taşınmayı planladığını okuduğumda.

Yine de hayalini gerçekleştirdiği için inanılmaz derecede mutluydum. Başarılı olduğu için. Yani, *New York Times*'da bir makale mi? Bunları öylece vermiyorlar. Ama Tanrım, onun için acı çekiyordum. Onunla birlikte hayal ettiğim hayat için. Hayatım hep kayıplarla geçti ve bunu tam olarak aştığımı sanmıyorum. En azından şimdiye kadar.

Beni ağlayarak aradı. Bu Aria'nın yapacağı bir şey değil. O böyle biri değil. Bana ihtiyacı var ve eğer şimdi onun için savaşmazsam, sonsuza dek pişman olacağım.

Yoğun bakım ünitesine ulaşıyorum ve bazı hemşireler merakla bana bakıyor. Tek yapabildiğim omuz silmek. Üzerimde spor pantolon ve yırtık pırtık bir tişört var. Saçımın şu anda nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca terliyim. Muhtemelen tebeşirle kaplıyım. Ama siktir et. Beni aradı.

Odaya giriyorum ve Tyler'ı pencerenin yanında durmuş, şehrin ötesine bakarken buluyorum. Aria Josh'un yatağında. Yani gerçekten yatağında, yanına sokulmuş. Etrafında kablolar ve tüpler olduğu için buna kesinlikle izin verilmemesine rağmen. Birkaç gün önce iki büyük karın ameliyatı geçirmiş ve kafasından yaralanmış olmasına rağmen. Hemşirelerin onu bu şekilde görüp görmediklerini bilmiyorum ama bir şey söylemediklerini hayal bile edemiyorum.

Yine de bu Aria ve izin verilmemesi ya da hatta azarlanması kesinlikle umurunda değil. Başını adamın koluna sokmuş, elini kalbinin üzerine koymuş. Artık ağlamıyor ama yanakları hâlâ ağladığında aldığı o pembe renkte.

"Hey," diyorum usulca. Ona hareket etmesi gerektiğini söyleyen kişi ben olmayacağım. Dokunuşuyla nazik davranıyor ve yanındaki pozisyonuna dikkat ediyor.

O. Dediğim gibi, üzerimde eşofman var, önlük değil. Tyler sesimi duyunca arkasını döndü. Aria hareket etmiyor, hatta gözlerini bile açmıyor. Bu odadaki ağırlık boğucu. "Biliyorsun," diyorum yatağın yanına yaklaşıp ona en yakın sandalyeye oturuyorum. Elim omurgasının sütununda geziniyor ve titrek bir nefes veriyor. "İkiniz de cehennem gibi iç karartıcısınız." Tyler'ın küçük bir kıkırdama çıkardığını ve Aria'nın dudaklarının seğirdiğini duyuyorum. "Cidden, Josh'un yerinde olsaydım, ben de böyle uyanmak istemezdim."

Gözleri nihayet açılıyor ve başını eğerek göz ucuyla benimkini yakalıyor. "O halde ne öneriyorsunuz, Doktor?"

"Konuş onunla."

"Onunla konuşmak mı?" diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Evet. Uyuyor, o yüzden resim yapmanın pek bir işe yarayacağını sanmıyorum. Ayrıca yoğun bakım ünitesini kokutur." Gülüyor ve ben de nefesimi üflüyorum. "Ona bir şey söyle, Aria. Sesini duysun."

Tyler yatağın diğer tarafına yaklaşırken nazikçe, "Josh sizin talihsiz maceralarınızın hikâyelerini paylaşmanıza bayılıyor," diyor ve ben Josh gibi onunla böyle hikâyelerim olmadığı için inanılmaz derecede kıskanıyorum. "Sen Los Angeles'ta yaşarken seni görmeye geldiği son seferde karaoke yaptığın bardaki videon onda. O zaman kalkıp '*Baby Got Back*' şarkısını söylemen için sana meydan okumuştun." Gülümsememe engel olamıyorum, Aria da olamıyor. "Ara sıra izliyor. Bana gizlilik yemini ettirdi ve sana asla söylememem için söz verdirdi ama belki sözümü tutmadığım için yeterince sinirlenirse uyanır."

Aria, "Tam bir şapşal Josh," diye takılıyor ve Tyler'la ben gülüyoruz. "Josh sana hiç Ortaçağ'a karşı bir şeyler hissettiğini söyledi mi?" Tyler'ın dudakları tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Restorandan da bahsetmiyorum. Gerçek, zırhlı şövalyeler, elbiseli bakireler, kaleler, kılıçlar falan. Bu onun küçük bir takıntısıydı."

"Hayır," diyor Tyler başını sallayarak. "Bunu bana kesinlikle hiç söylemedi. Ben olsam hatırlardım."

"Hiç şaşırmadım." Hafifçe gülüyor, pozisyonunu hafifçe değiştiriyor. "Eğer olsaydı, bu hikaye ortaya çıkardı."

"Söyle o zaman," diye itiyorum. "Hepimiz burada nefesimizi tutmuş bekliyoruz."

Bana bir bakış fırlatıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Paris'te yaşarken beni ta İspanya sınırına yakın Carcassonne adında bir kaleye kadar sürükledi. İçinde küçük bir şehir, mağazalar, restoranlar ve geceleri canlı müzik yapılan bir açık hava alanı olan gerçek bir ortaçağ kalesi. Ayrıca merkezde muhteşem bir otel var. Aslında şimdiye kadar bulunduğum en inanılmaz yerlerden biri, ama bu bir yana, otelin restoranında olağanüstü sıcak çikolata var. Bardakta sıvı kadife çikolata gibi. Josh ve ben bu olağanüstü sıcak çikolatayla Fransız usulü bir kahvaltı yaptık ve bir noktada Josh çikolatanın bir kısmını sandalyesine döktü. Rahatlamıştı, çünkü pantolonunu kaçırdığını düşünmüştü. O gün saatlerce şehri ve çevresini keşfettik."

Aria kıs kıs gülerek vücudunu Josh'a bakacak şekilde eğiyor. Elinde olmayan bir gülümseme, aksi halde üzgün olan yüzünü aydınlatıyor.

"Bütün gün boyunca insanlar yanlarından geçerken gülüyorlardı ve biz bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadık. Sadece parlak pembe pantolon giydiğini ve kendini beğenmiş turistlerin bunu kaldıramadığını düşündük. O gece akşam yemeği için bir yer ararken, çiçek desenli elbisesi ve burnuna taktığı gözlükleriyle büyükanneme benzeyen yaşlı bir kadın yanımıza geldi. Josh'un omzuna vurdu ve Fransızca olarak 'Affedersiniz, kaba olmak istemem ama altınıza sıçtığının farkında mısınız?' dedi.

Tyler ve ben kahkahayı patlattık. Aria da öyle, yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Josh ne yaptı?" Tyler kahkahaları arasında soruyor, vücudu koltuğunda geriye yaslanırken, eğlenerek titremeye devam ediyor.

Aria omuz silkiyor. "Bu konuda iyi bir çocuktu. Yaşlı kadına açık sözlü gözlemi için teşekkür etti ve sonra uzaklaştı.

ateşli eşcinsel adama bir hizmette bulundu. En iyi kısmı mı? Gerçekten öyle görünüyor. Leke mükemmel bir noktadaydı. Yine de stil sahibi en iyi arkadaşım pantolonunu değiştirmede. "Siktir et, bırak pantolonuma sıçtığımı sansınlar." dedi. Harikaydı. Gecenin geri kalanını diğer insanların yanımıza gelip bir şeyler söylemesini sağlamaya çalışarak geçirdik. Ama kimse yeterince cesur değildi."

"Bu inanılmaz bir hikâye," diyorum ona. "İkiniz birlikte dünyayı dolaşmışsınız gibi görünüyor."

Başını sallıyor. "Gittik. Her yere giderdik. Ne zaman yeni bir yere taşınsam, ki sık sık taşınırdım, o da gelirdi. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş ve daha fazlası." İç geçiriyor ve bu o kadar hüzünlü ki kalbim onun için kırılıyor. "Senin hakkında utanç verici bir hikâye anlattım Josh. Şimdi aç şu lanet gözlerini. Bu saçmalıktan bıktım."

Tabii ki gözlerini açmıyor, konuşmuyor ve hareket bile etmiyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Bu gece bir randevumuz olması gerektiğinden bahsetmiyorum. O uyanana kadar hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum. *Eğer* uyanırsa.

Onu kucağıma alıp kendime doğru çekmek için ölüyorum. Ama şu anda Josh'tan ayrılmak istediğinden şüpheliyim. "Aria?" Sessizce söylüyorum. Cevap vermiyor ama gözlerini tekrar açıyor. "Eve gidip duş alacağım ve kıyafetlerimi değiştireceğim. Ama hepimiz için biraz yiyeceklerle döneceğim."

"Buna gerek yok, Wes. Zaten iş için buradasın ve gerçekten de burada oturmuş onu izliyoruz." Yüzü bana dönük olacak şekilde kayıyor. "Geldiğine sevindim, gerçekten, ama şimdi iyiyim."

"İnatçı bir baş belası olmayı bırak. Bir saat içinde döneceğim. Bir değişiklik olursa beni ara."

Eğildim ve onu öptüm. Josh'ın vücuduna sıkışmış olmasına rağmen. Yoğun bakım ünitesinin ortasında olmamıza ve burada çalışmama rağmen. Tyler orada oturuyor olsa da ve Drew'u arayıp onun da gelmesini isteyip istemediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Onu öpüyorum çünkü arzumu sorgulamasını istemiyorum.

tekrar onun olduğu yerde olmak için. Bana ihtiyacı olduğuunda her şeyi bırakmayacağımı sorgulamak için. "Randevumuz için özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Özür dileycek bir şey yok. Ama seni bu işten sıyırdığımı sanma. Size daha önce de söyledim, zaman kaybetmeyeceğim."

Gözlerini devirerek küçük bir kahkaha atıyor. "Tabii ki hayır. Hep böyle otoriter miydin?"

"Hayır. Beni son gördüğünde üniversitedeydim. Ondan önce de lisedeydim. Liseli erkekler otoriter olamayacak kadar korkaktır. Ama artık öyle olduğumu bilmene sevindim." Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar ona doğru eğildim. "Baştan bana boyun eğersen gelecekte çok kavga etmeyiz." Ona göz kırpıyorum. Gülümseyen dudaklarını öpüyorum. "Onunla konuşmaya devam et. Sizin sesinizi duymak onun için iyi. Yakında döneceğim." Onu tekrar öpüyorum. Tyler'a güldüğü boktan bir sırtış attıktan sonra yoğun bakım ünitesinden çıkıyorum. Josh bu durumdayken böyle hissetmemeliydim. Ama elimde değil.

Aria Davenport'u çok beğeniyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

11 Yıl Önce

Gözlerim sanki kafamdan dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum. Princeton'da üç hafta ve tam da hayal ettiğim gibi. Çok zor. Ama harika. Oda arkadaşım Harrison da dahil olmak üzere çok iyi arkadaşlarla tanıştım, kampüs çok güzel ve futbol şu ana kadar eğlenceli ve bunaltıcı değil. İlk maçımızı kazandık ve duyduğuma göre Princeton futbolu hiçbir zaman bir bok kazanmıyor, bu yüzden bu doğru yönde atılmış bir adım.

Gittiğimden beri babamdan haber almadım. Almadım. Bir kelime bile. Bir kelime bile.

Ona veda ettim. İsteksiz elini sıktım. Bana aldığı cipi aldım ve ayrıldım. Hepsi bu kadardı. Acaba hepsi bu kadar mı olacak diye merak ediyorum. Ama şu anda saat neredeyse gece on bir ve kucağымda dünyanın en büyük ders kitabı var. Sanat Tarihi. Bu da tabii ki aklıma hemen Aria'yı getiriyor. Şu anda, keşke onun fotoğraflık hafızasına sahip olsaydım. Ya da en azından bir şeyleri ezberleme konusunda onun kadar yetenekli olsaydım çünkü bu sanatçıların isimlerini ya da hangi tarihte hangi eseri yarattıklarını aklımda tutamıyorum.

Aria. O kızı düşününce bile gülümsüyorum. Yapmamalıydım. Onu terk ettim. İkimiz de skoru biliyorduk ama kahretsin. Onun içinde olmak daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve on dokuz yaşına sadece bir hafta kalmış olmasına rağmen, bir daha asla başka biriyle böyle olmayacağını şimdiden biliyorum. Gözlerinin benimkilere bakışı. Hareket ederken vücudunun verdiği his. Ben girip çıkarken onun bakışları. Acıttığını biliyorum. Acımaması için elimden geleni yaptım ama yine de acıdı. Ama acı geçtikten sonra, acıyı değil sadece zevki hatırlamasını sağlamak için aklıma gelen her şeyi yaptım. Geriye dönüp baktığında sadece birlikte ne kadar inanılmaz olduğumuzu hatırlasın diye.

Sanırım başardım. Umarım başarmışımdır.

Hala tek düşündüğüm o. Tek özlediğim. Buradaki kızlar? Güzeller, akıllılar ve çok ciddiler. Bilemiyorum. Princeton'da eğlence var ama kızlar bunun onlara göre olmadığını düşünüyor. Partileri unutarak, Aria'da bir ışık vardı. Buradaki kızlarda yok ve ben ışığımı özlüyorum. Kızımı özledim. Şükran Günü'ne kadar bekleyemem. Ya da ondan önce eve gideceğim rastgele bir hafta sonunu.

Kapımın çalınması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Yarım vuruş sonra açıldı ve koridorun sonundaki James oradaydı. "Selam dostum," diyor kapımın eşiğinde beceriksizce durarak. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama annen lobide."

"Ne?" Dik oturup komşuma bakıyorum.

"Evet. Bilmiyorum. Güvenlik görevlisine söylerken kulak misafiri oldum." Telefonumu elime alıyorum ve iki cevapsız çağrım olduğunu görüyorum. Telefonum sessize ayarlanmış. Kahretsin.

"Uyardığın için teşekkürler." Ayağa kalkıyorum ve James gitmeden önce bana başıyla selam veriyor. Annemi geri arıyorum ve sesi telefonumu doldurduğunda içim daralıyor. "Burada mısınız?"

"Aşağı gelebilir misin?"

Yutkunuyorum. Sertçe. Kalbim aniden boğazıma dayanıyor. "Evet."

Telefonu kapattım. Daha fazla bir şey söylemeye bile dayanamıyorum, çünkü annem burada ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sesi çok önemli bir şeyi kaçıırıyordu. Hayati bir şey. Sesini annem gibi yapan bir şey. Spor ayakkabılarımı ve kapüşonlu tişörtümü giyiyorum, cüzdanımı, anahtarlarımı ve telefonumu alıp yurt odamın rahatlığından ayrılıyorum.

Binamın lobisine girdim ve donakaldım. Annem beni henüz fark etmemişti. Başı eğik, elleri titriyor, duruşu gevşek ve bir şeyler çok yanlış. İçim burkuluyor, göğsüm sıkışıyor. Hasta olacaktım gibi hissediyorum. Babam yanında değil. "Anne?"

Başını kaldırıyor ve zorunlu bir gülümsemeyle bile uğraşmıyor. "Wes," diyor. "Selam, tatlım."

Ona doğru yürüyorum, ilk gözyaşı yanağına düştüğünde ona ulaşıyorum. "Neyin var? Ne oldu?"

Lobideki öğrencilere, güvenliğe ve diğer herkese hızlıca göz gezdiriyor. Kolundan tutup onu dışarı çıkarıyorum. Dışarısı soğuk değil. Neredeyse Eylül ayının sonundayız ve hava ılık. Tenha bir yeşil alan bulana kadar yürüyorum, yürüyorum, sonra kolunu bırakıyorum ve etrafında dönüyorum. Burası karanlık ama yüzünü yeterince iyi görebiliyorum.

"Baban," o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki ben de karşılık olarak yutkunuyorum. "O uh." Daha fazla gözyaşı. Daha fazla yutkunma. Gözleri benimkilere doğru cesur bir yolculuk yapmadan önce bir süre çimlere çarpıyor. "Babanı bu sabah yatak odamızda buldum."

Duruyorum. Onu bekledim. Ama detay vermiyor ve ben de onu sarsmak üzereyim. "Bu ne demek oluyor? Onu buldun mu?"

"Kendini astı. O öldü."

Dünyam durdu. Hiç ses yok. Görüşüm gidip geliyor ve nasıl nefes aldığımı hatırladığımı sanmıyorum. Bildiğim bir sonraki şey, annemin üzerimde gezindiği, yerde olduğum, dizlerimin büküldüğü ve çaresizce nefes alırken başımın onların arasında olduğu. Eller saçlarımda geziniyor ve ben

onu uzaklaştır. Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Babam öldü. Hasta olacağım ve kimsenin bana dokunmasını istemiyorum.

"Weston," diyor annem görmezden gelinemeyecek bir ses tonuyla. "Bana bak." Bakıyorum. Ama çok zor. "O çok üzgün bir adamdı. Çok hasta bir adamdı. Uzun yıllar boyunca."

"Bu benim hatam."

Yüzü kızarır ve sonra başını sallar. "Öyle değil. Bu benim suçum değil, senin de suçun değil. Artık depresyonunu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu."

"Bir not bıraktı mı?"

Başını sallıyor. Ama isteksiz bir baş sallama. "Biri bana, biri sana." "Okudun mu?"

"Benim. Ama Wes." Nefes alıyor, gözyaşları artık kontrolden çıkmış, küçük kollarını bedenime sarıp bana sıkıca sarılıyor, ikimiz de şiddetle titriyoruz. "Okumak zorunda değilsin. Okumamalısın. Cenaze töreni istemedi ve ben de ona cenaze töreni yapmayacağım. Yakılacak. Herkese kalp krizi geçirdiğini ve törenin özel olduğunu söyleyeceğim."

Bunu aklım almıyor. Söylediklerine. Cenaze yok mu? Tören yok mu? Kalp krizi mi? Kelimeleri duyuyorum ama anlamlarının nüfuz etmesi gerekenden çok daha uzun sürüyor. Kan kulaklarımdan akıyor, midem düğümleniyor, ayaklarım kurşun gibi ve ben bununla başa çıkamıyorum.

"Sana yazdığı not kötü müydü?"

Geri çekilip gözlerime bakıyor, tatlı yüzünün her köşesine kalp kırıklığı kazınmış. Sonra başını salladı.

"Benimki daha kötü olacak."

"Bilmiyorum bebeğim. Ama yanlış bir şey yapmadın. Beni duydun. Hastalığı ona ne düşündürmüş olursa olsun, sen yanlış bir şey yapmadın. Seninle gurur duyuyorum. Anlıyor musun? Seninle çok gurur duyuyorum Weston Timothy Kincaid. Sen çok iyi bir adamsın. Akıllı ve harikasın ve her gün senin için Tanrı'ya şükrediyorum. Her gün. Her gün. Bunun seni ele geçirip hayatını mahvetmesine izin verme.

Babanız sakatlandıktan sonra asla eskisi gibi olmadı. Onu bundan önce dört yıl boyunca tanıdım ve o kemikleri kırdığı ve futbol kariyerinin sona erdiği gün, içinde bir şeyler değişti. Öldü. Bilmiyorum. Ama o günden sonra aşık olduğum adam değildi. Benimle evlendi ama yıllar ilerledikçe daha da öfkeli ve acılı oldu. Sana onun mektubunu vereceğim. O senin babandı ve onun son sözlerini senden saklamak istemiyorum. Ama bana bıraktığı sözler kadar korkunçsa, umarım bunu yapanın sen değil o olduğunu biliyorsundur. Princeton'a gelmek verdiğin en iyi karardı. Bunu sakın ikinci kez *düşünme*. Asla."

Uzun dakikalar gözyaşı döktükten sonra kendimi yerden kaldırdım. "İnsanlara gerçeği nasıl anlatmayız? Öğrenmeyecekler mi?"

Başını sallar, yüz ifadesi panik ve kararlılığın garip bir bileşimidir. "Onlara söyleyemeyiz, Wes. Kimsenin bilmesini istemiyorum. Herkes bizi her zaman mükemmel mutlu bir aile olarak gördü ve ben bunun değişmesini istemiyorum. O gitmiş olsa bile. Bana farklı gözle bakmalarını istemiyorum ve eğer öğrenirlerse bakarlar."

"Tamam." Buna başka ne diyebilirim ki? Elimizde kalan tek şey mükemmellik yanılsaması. Bizim için sonsuzluk yok. Onun ölümünde güzellik yok.

Annem beni babamın benim için yazdığı mektupla bırakıyor ve bir otele yerleşiyor. Bana sabah döneceğini söylüyor ama ben gecedен de sabahtan da nefret ediyorum. Her şeyden nefret ediyorum. Alabama'ya gitmeliydim. Futbol bursunu kabul etmeliydim. Tıp yerine futbolu seçmeliydim.

Odama ulaşıyorum ve neyse ki oda arkadaşım hâlâ yok. Yatağıma tırmanıyorum ve mühürlü zarfa o kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim kullanılmamaktan yanıyor. Açmalı mıyım? Okumak için kendime izin verecek miyim? Parmaklarım zarfı yırtıyor ve katlanmış beyaz sayfayı dışarı kaydırıyorum. Zarfı açıp, şimdiye kadar katlandığım en acı verici şey olacağını bildiğim şeyi okuyacak kadar cesur olmadan önce, beş dakika boyunca onun pek de düzgün olmayan yazısına bakıyorum.

Wes -

Bunu nasıl duyacağınız hakkında hiçbir fikrim yok. Haberleri nasıl yorumlayacağınızı. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın böyle biteceğini hiç düşünmemiştim. Annenle uzun bir hayat hayal etmiştim. Oğlumla. İyi geçirilmiş bir hayatın sonsuz saatlerini ve sonunda torunlarımı hayal ettim. Profesyonel spor hayatı ve bununla birlikte gelen para ve saygınlığı hayal ettim. Oğlumun benim prestijli adımlarımı takip edeceğini hayal ettim. Sen yapmadın ve bu karar önemsemişim son şeyi de elimden aldı.

Yaralandığım gün hayatımın en kötü günüydü. Annen yeni hamileydi ve hayatım sona eriyormuş gibi hissediyordum. Hayat devam etti. Dünya devam etti. Ben devam etmedim. Yıllar geçtikçe daha kırgın, daha öfkeli ve daha depresif oldum. Yardım istemedim. Yaşamak istemedim. Hayatım o gün sahada sona erdi. Seninle yaşamaya çalıştım, ancak sen tüm potansiyelinden vazgeçtiğinde bir kez daha hayal kırıklığına uğradım. Üzgünüm, Wes. Gerçekten üzgünüm. Benden istediğinin bu olmadığını biliyorum. Hayatımda yaşadığım pişmanlıkları ve hayal kırıklıklarını senin de yaşamayı izlemeyeceğim için minnettarım...

Ondan sonra okumayı bırakıyorum. Zaten pek bir şey kalmadı. Sadece imzasını atıyor ve veda ediyor. Suçluluk ve umutsuzluk bana çarpıyor. Beni tüketiyor. Okyanusta büyük bir dalganın sizi devirmesi ve tam başınızı yüzeye çıkarıp nefes almak üzereyken başka bir dalganın gelip sizi tekrar aşağıya düşürmesi gibi bir his. Yüzeye ulaşamıyorum. Kırıp geçemiyorum ve çok ihtiyacım olan o nefesi alamıyorum.

Boğuluyorum ve şu anda babamdan nefret ediyorum. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum.

Bana bunu yaptığın için. Anneme bunu yaptığı için. Gelecekteki tüm mutluluğunu tek bir hayat görüşüne bağladığı için ondan nefret ediyorum. Hayaller değişir. Baktan şeyler olur. Büyü ve bununla başa çık. Bunu nasıl yapabildi? Alabama'ya gidip futbol oynasaydım onun hâlâ hayatta olacağını bildiğim halde kendimi nasıl suçlamam?

Yatağında uzanıyorum, gözlerim bulanık ve zihnim huzursuz. Gündüzlerim gecelere, gecelerim gündüzlere karışıyor. Bu bitmek bilmeyen kısır işkence döngüsünü durdurmak mümkün değil. Uyuyamıyorum. Yemek yemek de pek mümkün olmuyor. Dersler. Okul ödevi. Tavana bakıyorum.

Hayatım bu kadar.

Telefonum komodininin üzerinde çalışıyor. Brecken. İnanılmazdı. Babam için bir cenaze töreni yapmadık ve annem burada birkaç gün kaldıktan sonra gitti. Bazı lise arkadaşlarım aradı. Bir kere. Brecken değil. Neredeyse her gün aradı. Hâlâ babamın kalp krizinden öldüğünü düşünse bile. Onu düzeltecek gücüm yok.

Onunla konuşuyorum ama söyleyecek pek bir şeyim yok.

Brecken bana Aria'yı düşündürüyor ve Aria'yı düşünmek beni farklı bir şekilde acıtıyor. Aradığında telefonu hiç açmıyorum. Bunu üç kez yaptı ve her seferinde ekranımda onun adının yanıp sönmesini izliyorum ve onu görmezden geldiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama şu anda ona söyleyecek hiçbir sözüm yok. Ve Aria'nın içime, ruhumun en gizli derinliklerine ulaşıp kelimelerimi isteksizce benden çekip alma gibi bir huyu var. Bunu yapamam. Şimdi yapamam. Bana bunu yaparsa söyleyeceklerimi yaşayacak kadar cesur değilim.

"Hey," diyorum, telefonu açıyorum çünkü açmazsam daha kötü olacakmış gibi geliyor. Sanki babası ölmüş depresif çocuk klişesine uyacakmışım gibi. Bu aklıma bile yatmıyor ama yine de onun yerine cevap veriyorum. Her seferinde. Tek seferde. Zaman. İstesem de istemesem de. O Brecken. Aria değil ve sesini her duyduğumda bundan nefret ediyorum. Ondak sakladığım şeylerden nefret ediyorum. O iyi bir arkadaş ve ben onun arkasından gizlice kız kardeşini sevdiğim için boktan bir arkadaşım. Ben iyi bir adam değilim. İyi bir adam hem ona hem de Aria'ya karşı onurlu olurdu.

"N'aber kardeşim?" diye selamlıyor Brecken, derin sesi kulağımı doldururken gözlerim tavana dikiliyor.

"Sadece ders çalışıyorum," diye yalan söyledim.

"Evet. Ben de çok yapıyorum bunu. Belki de Ivy League'e gitmek o kadar da iyi bir fikir değildi." Gülüyor ama bu sözlerin beni ne hale getirdiğinden haberi yok. Aslında ne kadar haklı olduğunu. En azından benim için.

"Muhtemelen hayır," diye cevap verdim ve ciddiye dim.

"Aria bana seni aramaya çalıştığını söyledi." Yumruğum göğsümdeki o noktayı ovmak için kalktı. Tam göğüs kafesimin üzerindeki noktaya. "Ona endişelenmemesini söyledim ama sanırım senin için endişeleniyor." Gözlerimi kapatıyorum.

"Ona iyi olduğumu söyle."

Boğazını temizliyor. "Yakında çılgın bir parti var," diye devam etti, yorumumu görmezden gelerek. "Senin de gelmeni istiyorum. Kafanı dağıtmana yardımcı olur."

"Yapamam."

"Senin için endişelenen sadece Aria değil. Ben de endişeleniyorum. Sen benim için bir kardeş gibisin." Başımı sallıyorum ama konuşamıyorum. Sonunda işe yaramadığımı anlayınca derin bir nefes veriyor. "Sadece gelmeyi düşün, tamam mı? Bir gece için bile olsa. Partiye gitmek zorunda değiliz. Ben New York'ta yaşıyorum. Gidip her şeyi yapabiliriz. Ya da sadece takılabiliriz. Biraz bira içeriz. Nasıl istersen."

"Sağ ol dostum." Ses tonum samimi çünkü konuşmak istemesem de, New York'a gitmek istemesem de ve hiçbir şey yapmak istemesem de Breck'in yanımda olduğunu bilmek benim için dünyalara bedel. "Bunu düşüneceğim. Koşmam lazım. Önümde çılgın bir vize var."

"Evet. Güzel. Yarın konuşuruz." Ona beni yarın aramak zorunda olmadığını söylemek istiyorum ama sonra telefonu kapatıyor. Gerçekten ders çalışıyor olmalıydım. Haftaya vizem var. Bu saçmalık değildi. Onun yerine gözlerim tekrar kapanıyor.

Telefonum göğsümde vızıldıyor, ırkiliyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Breck'le telefonu kapattığımdan beri oradaydı ve bunun ne kadar zaman önce olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bu bir mesaj. Bir arama değil, bu yüzden telefonumu açıp ekrana bakıyorum. ***Kalbim seninkiyle birlikte.*** Aria'dan geliyor ve onun deyimiyle

Konuşmak istemediğimi anlıyor. Bu, telefonu açmadığım ya da onu geri aramadığım için incinmediğini ve yine de burada benimle olduğunu söyleme şekli. Ne kadar zamandır ilk kez gülümsüyorum.

Evet, Aria, kalbin benimle birlikte. Ve ona değer veriyorum. Onu gururla taşıyorum. Onunla dalga geçmeyeceğim, bu yüzden aradığında açmayacağım ya da seni geri aramayacağım.

O on altı yaşında ve ben on dokuz yaşındayım. O lisede, ben üniversitede. Ben berbat haldeyim, o ise mükemmel. Ona sunacak hiçbir şeyim yok. En azından şimdilik. Ama onun kalbine tutunacağım ve belki şans bir gün bana dönmeye karar verirse, onu bulup benim de kalbimin onda olduğunu söyleyeceğim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tyler sandalyede arkasına yaslanıp ayaklarını Josh'un yatağının kenarına dayayarak, "Neden Josh'a seksi doktorun hakkında her şeyi anlatmıyorsun?" diye soruyor. "Başka bir şey duymak istemeyeceğini biliyorum."

"Arsız piç," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor. "Ayrıca, anlatacak bir şey yok."

"Berbat bir yalancısın. Hem de çok kötü. Az önce seni öptü. İki kere."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama doktorla aramızda neler olduğunu ya da hangisinin olduğunu bile bilmiyorum, o yüzden ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Wes ve benim birlikte çok büyük bir geçmişimiz var. Niyeti asla bu olmasa bile beni birden fazla kez incitti. Bu öyle birkaç güzel öpücükle geçiştirebileceğim türden bir şey değil."

"Yani görüldüğü kadar iyi öpüşüyor mu?" "Kapa çeneni." Gülüyorum ve onun kocaman gülümsemesini sağlıyorum.

"Yüzün kızarıyor, Aria. Göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara." Onu tersliyorum ve o da kaba bir hareketle karşılık veriyor. "O seni seviyor. Bu çok açık. İstedığın kadar cahili oynayabilirsin ama bence işler çok ilginç bir hal alacak."

"Seni kim seviyor?" diye soruyor Drew, sanki buranın sahibiymiş gibi odaya girerek. "Benden mi bahsediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, evet, seni seviyorum."

Tyler'ın gözleri büyüyor ve ağzı bir *oh be* ifadesiyle açılıyor. Ben mi? Artık tüm dünyanın güvenli sığınağı olarak bileceği Josh'a daha da gömülüyorum. Tılsımım. Tüm heteroseksüel erkeklerden koruyucum.

"Uzun süre kalamam," diye devam ediyor Drew, sanki az önce konuşmayı bölmemiş gibi. Ya da belki gerçekten bilmiyordur. "Sadece seni kontrol etmeye geldim."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Um, Drew?" Ne diyeceğim? Dün gece Weston Kincaid ile takıldığımı mı? Evet. Hayır. Hayır. Weston Kincaid'i düşünmeden edemediğim için seninle birlikte olabileceğimi sanmıyorum desem? Bunun da şu anda işe yarayacağından emin değilim. Bu konuşma için yanlış yer, yanlış zaman.

"Üçümüzün kayak yapmaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Drew bana öyle bir bakıyor ki göğsüm sıkışıyor. Beni ilk kez sevdiğini söylemeden hemen önce bana baktığı gibi.

"Evet," diye cevap veriyorum usulca. "Sen ve Josh dağdan aşağı kolaylıkla uçarken ben defalarca kırımın üstüne düştüm."

Drew kıkırdıyor, Tyler da öyle, ama benim gözlerim Tyler'a ölümcül bir bakış fırlatamayacak kadar Drew'a bakmakla meşgul. "O anın sana aşık olduğum an olduğunu biliyor muydun?" Ona sadece göz kırpabiliyorum. "Öyleydi." Sanki onaylanmaya ihtiyacım varmış gibi başını sallıyor. "Pembe yanakların ve kocaman mavi gözlerinle o kadar sevimliydin ki. Ve her düştüğünde utanmak yerine gülerdin. Karda bir melek gibiydin ve "Kahretsin, bu kız gerçekten seviyorum" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

"Drew-"

Ben engel olamadan dudakları dudaklarıma yapıştı. Tam olarak Wes'in dudaklarının olduğu yere. Bundan nefret ediyorum. Bu andan nefret ediyorum. İki arada bir derede kaldığım andan. Kimin dudaklarını daha çok tercih edeceğime karar veremediğim an. Kendimi bir fahişe gibi hissederek geri çekiliyorum ve o bana karşı koymuyor. Midem bulanıyor. Her yere kusacağım. Josh'ın ve hastane yatağının her yerine. Az önce ne olmasına izin verdim ben?

"Uyandığında bana mesaj at."

Hala cevap veremeyecek kadar sersemlemiş ve hasta bir halde başımı sallıyorum ve Drew gidiyor.

"Aman Tanrım. Ne oluyor lan?" Başımı Josh'ın koluna gömerek yarı çığlık atıyorum.

"Bu ciddi bir dramdı. Gündüz pembe dizisi gibi. İyi bok gibi. Keşke patlamış mısırim olsaydı."

"Tam bir pisliksin," diye homurdanıyorum Tyler'a. "Gerçek hayatta delilik yaşanırken kim böyle saçma sapan şeyler söyler ki?"

"Oh, lütfen, tatlım. Peşinde iki ateşli doktor var. Hatırlat da senin için gözyaşı dökeyim. Hepimizin senin gibi sorunları olsun." Gözlerini deviriyor.

"İkisinin de beni tekrar öpmesine izin veremem. Her şeyi çözmem gerek. Özellikle de Wes'i. Wes'in beni tekrar öpmesine izin veremem-"

"Ama yapmalısın," diye mırıldanıyor Josh ve ben onun çakıllı, kullanılmamış sesiyle öyle irkiliyorum ki geriye sıçıyorum ve neredeyse yatağın kenarından düşüyorum.

"Bu büyük ve güçlü Oz Büyücüsü müydü yoksa gerçekten konuştun mu?" diye sordum.

Josh gözlerini yavaşça açıyor, ışık acı veriyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Hemen yatağından fırlayıp ışığı kapatıyorum ve bunu yaptığım anda gözleri daha da açılıyor. Gülümseme tarihindeki en büyük gülümsemeyi takınırken gözlerimden yaşlar boşanıyor. "Canım yanıyor," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor, "her yerim yanıyor."

"Bir şey hatırlıyor musun?" Tyler aceleyle soruyor, vücudunu sandalyenin kenarına doğru kaydırırken ayakları yere çarpıyor ve Josh'a doğru eğilerek onu görebiliyor. Josh anında kaşlarını çatıyor.

"Hayır."

"Doktoru çağırmaya gidiyorum," diye aceleyle dışarı çıkıyorum ama çağrı düğmesine basabileceğimi ve hemşirenin cevap vereceğini fark ediyorum. Josh'ı bırakabileceğimi sanmıyorum. Belki bir daha asla. Daha önce hiç bu kadar rahatlamadığımı ya da mutlu olmadığımı biliyorum.

Yatağına bağı büyük kumandanın üzerindeki kırmızı çarpı işaretime
basıyorum ve hemşire

Yardıma ihtiyacımız var. Josh'un uyanık olduğunu açıklıyorum, o da bana doktoruna çağrı atacağını ve hemşiresini bilgilendireceğini söylüyor.

İlk içgüdüm Wes'i aramak oldu. Üzerime garip bir ağırlık gibi çöküyor. Bunu görmesini istiyorum. Sıkı çalışmasının arkadaşım için yaptıklarına tanık olmasını. Ona büyük minnettarlığımı sunmak için. Ama onu aramıyorum. Drew'a da istediği gibi mesaj atmadım. Wes bana inatçı dedi ve haklıydı. Zaten bir saat içinde duş alıp geleceğini söyledi. Ve Drew az önce buradaydı ve kalamayacağını söyledi. Josh onu zaten hiç sevmezdi. Çok egoist olduğunu düşünürdü.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Tyler bastırıyor ve ben de ona geri çekilmesini söylemek istiyorum. Zavallı adam daha yeni uyandı.

"Hayır," diye tekrarlıyor Josh ve bu kalbimi kırıyor. Tyler Josh'un elini tutuyor ve Josh yine kaşlarını çatıyor. Neden kaşlarını çatıldığını bilmiyorum. Şimdiye kadar yaptığı tek şey buydu. Gözlerini açtı, kaşlarını çatı ve hayır dedi. Acı çekiyor ve şüphesiz kafası karışık. Bunu unutmamalıyım. Önemli olan tek şey uyanık olması. Gülümseme daha sonra gelebilir.

Tyler sorgulamasına devam edecek gibi görünüyor ama bir hemşire içeri giriyor ve hemen ardından bir doktor geliyor. Onu muayene ederken ikimizden de gitmemizi istiyorlar ve ben kalmak istesem de şu an işleri çığırından çıkarmanın zamanı değil. Tyler ve ben bekleme odasına ulaşır ulaşmaz, adım atmaya başladı. Bir ileri bir geri. İleri geri.

Neden bu kadar tedirgin olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Josh için endişelendiğini anlıyorum. Hâlâ çok fazla belirsizlik olduğunu ve önündeki yolun uzun olduğunu anlıyorum ama o çılgına dönerken ben gülümsüyorum. "Daha yeni uyandı Tyler," diyorum ses tonumla onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ona zaman vermelisin. Bunu atlatacaktır."

Tyler burada olduğumu unutmuş gibi adımlarının ortasında duraksadı.

"Biliyorum," diye kesik kesik nefes alıyor ve ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdiriyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Bu konularda pek iyi değilim. Onun için korkuyorum, anlıyor musun?"

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım. "Ben de."

Tyler benden uzaklaşıyor, neredeyse beni itiyor. "Gidip biraz hava alacağım. Birazdan dönerim." Ve başka bir şey söylemeden, hışımla odadan çıktı. Hemşire içeri girip geri dönebileceğimi söylediğinde ben de arkasından bakakalıyorum. Neredeyse koşarak oraya gidiyorum ve Tyler'ın o şekilde gitmemiş olmasını diliyorum. Josh'a döndüğümde onun yanımda olmamasını istemiyorum. Ama sanırım herkes stresle farklı başa çıkıyor ve onun bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Döndüğümde Josh'un yatağının başı biraz yükselmiş ve gözleri hala açık, pencereye doğru bakıyor. İçeri girdiğimi duyunca başını yavaşça çeviriyor ve şimdi o çok sevdiğim gülümsemesini görüyorum. "Hey," diye nefes alıyorum ve hemen ağlamaya başlıyorum. Kahretsin. Böyle olmasını istemezdim. "Seni piç. Yıllardır bu kadar ağlamamıştım."

Josh gülmüyor, muhtemelen çok acıtacağı için, ama şimdi daha da büyük gülümsüyor. "Buraya gel," diye fısıldıyor, parmaklarının ucunu altına soktuğu beyaz battaniyenin üzerinde gezdiriyor. "Burada olmana sevindim."

"Bunu kaçırmazdım." En sevdiğim koltuğuma oturup elini tuttuğumda gözlerini bana çeviriyor ve yüzünü buruşturuyor. Her nasılsa daha sıcak. Buraya geldiğimden beri elleri soğuktan başka bir şey değildi.

"Tyler?"

"Biraz hava almak için dışarı çıktı. Hemen dönecek." Josh yine kaşlarını çatıyor ve Tyler'ın bunu tam da Josh uyandığında yapmasından nefret ediyorum. "Gidip onu getirmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevap veriyor usulca. Kaşlarım çatılıyor. Josh derin bir nefes alıyor, gözlerini yavaşça kapatırken ifadesi sertleşiyor. Acı için ona bir şey verdiklerini düşünüyorum çünkü tekrar uyumak üzereymiş gibi görünüyor. Tekrar konuşmadan önce birkaç sessiz dakika geçiyor. "Hatırlıyorum." Gözlerini açmaya çalışıyor ama ilaçların çekimine karşı mücadele ediyor. I

daha dik oturup elini daha sıkı tutuyorum. Konuşmak için ağzımı açtım. "Korkuyorum" dediğinde Brady ve Connor olup olmadığını sormak için.

Tanrım. Kalbim milyonlarca parçaya bölündü. "Neyin, Josh. Burada güvendesiniz."

Tyler elinde bir gülümseme, balonlar ve pelüş bir hayvanla içeri girdiğinde gözleri açılıp benimkilere kilitleniyor. "Yoğun bakım ünitesinde çiçek almanıza izin vermiyorlar," diye bizi bilgilendiriyor. Ama ona cevap veremiyorum çünkü Josh'un gözleri benimkileri delmeye devam ediyor. Omurgamda bir korku hissi geziniyor. Midem bulanırken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bir şeyler çok yanlış gidiyor. Tyler, Josh'un diğer tarafında oturuyor. "Yapabileceğimin en iyisi buydu. Ama eve döndüğünde, sana ne istersen alacağım. Uyandığın için çok rahatladım."

Tyler oturduğu gibi hızla ayağa kalkar ve Josh'un alnına bir öpücük kondurur. Josh gözlerini kapatıyor.

Ama Tyler tekrar oturduğunda, Josh gözlerini tekrar açıyor, hala bana bakıyor, ama o yoğunluk yok ve tüm bunları hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, gözlerini bir kez daha kapatmadan önce beni daha da rahatlatıyor ve bu sefer kapalı kalıyorlar.

"Sanırım ona bir şey verdiler," diye fısıldıyorum Tyler'a.

"Muhtemelen," diye onaylıyor. "Ben yokken bir şey söyledi mi?"

"Nerede olduğunu sordu," tek cevabım bu. Gerisini kendime saklıyorum. Nedenini bile tam olarak bilmiyorum ama birden Tyler'ın Josh'ın hatırladığını ve korktuğunu bilmesini istemiyorum. Tyler gülümsüyor, Josh'a hayranlıkla bakarken pürüzsüz çenesinin çizgilerini ovuşturuyor.

"Orada çıldırdığım için özür dilerim," diyor. "Yeterince uyuduğumu sanmıyorum ve sanki her şey bir anda başıma geldi."

"Anladım. Neden bu kadar çok ağladığımı sanıyorsun?"

Tyler gülüyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ayaklarını yatağın kenarına dayıyor.

İşte o zaman anladım.

Tyler'ın ayakkabılarının altı açık kum renginde. Ama sol tekinin burnu lekeli. Koyu kırmızımsı kahverengi ve garip bir desenle lekelenmiş. Sanki bir şeye basmış gibi. İçgüdüsel olarak sadece kan olabileceğini bildiğim bir şey. Bu leke için milyonlarca farklı açıklama bulmaya çalışırken uzun süre gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kendime bunun kan olmadığını söylüyorum. Milyonlarca farklı şey olabileceğini. Ama değil. Kendime kanın oraya gelmesinin milyonlarca farklı yolu olduğunu söylüyorum. Ama içgüdüsel olarak o kanın oraya nasıl geldiğini biliyorum.

Birden her şey kafamda bir yapbozun parçaları gibi bir araya geldi. Josh'un neden korktuğunu söylediğini anladım. Gözlerindeki o bakışı. Neden Tyler'ı arayıp dönmesini sağlamamı istemediğini. Tyler ona dokunduğunda, onu öptüğünde neden kaşlarını çattı. Tyler neden Brady ve Connor'a itiraf ettirmeye çalışmaktan korktu. Dedektiflere karşı neden soğuktu.

Tyler bunu ona yapan kişi.

Bunca zaman Connor ve Brady olduğuna inandım. Bir milyon yıl geçse de Tyler olabileceğini hiç düşünmemiştim. Josh'a karşı her zaman sevgi dolu olan Tyler. Duvarı yumruklayan Tyler. Josh gözlerini açar açmaz hatırlayıp hatırlamadığını görmek için onu sıkıştıran Tyler. On dakika önce bile çıldıran Tyler.

Sonra Josh'un uyuyan formuna dönüyorum ve onu aşağı itmek zorunda kalıyorum. Josh'un önünde onunla yüzleşirsem Tyler'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve arkadaşımın güvenliğini riske atmayacağım. Çok yavaş bir şekilde sandalyemden kalkıyorum. Sertçe yutkunuyorum, kontrolümden çıkmış gibi hissettiren bir şeyi kontrol altına almak için elimden geleni yapıyorum.

"Wes'i arayacağım."

Cevap beklemiyorum. Ona bakamıyorum bile. Bakarsam onu öldürebilirim. Bacaklarım koşmam için yalvarsa da odadan yavaşça çıkıyorum. Hemşire odasının kenarına geliyorum ve bankonun arkasında oturan kadın gözlerini bana diyor. Sonra yüz ifademi fark edince endişeli bir ifadeyle ayağa kalkıyor.

"Polisi aramanı istiyorum," diyorum sessizce ama beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Tyler hakkında yanılıyor olsam bile, ki yanıldığımı sanmıyorum, Josh hatırladığını ve polisle konuşması gerektiğini söyledi.

"Özür dilerim?" diye soruyor kuşkulu bir ifadeyle. "Bir sorun mu var?"

"Joshua Brown'la birlikte odada bulunan adamın, onu buraya koyan kişi olduğuna inanıyorum. Hemen polisi aramanızı istiyorum."

Bana göz kırptıyor ve sonra gözleri yanımdan geçip odaya doğru kayıyor. "Ben... uh..." Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Tamam. Güvenliği çağıracağım ve polis gelene kadar kapının önünde beklemelerini isteyeceğim."

"Belli etme." "Doğru."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Josh'un odasına geri dönüyorum. Onu bir daha Tyler'la yalnız bırakmayacağım. Yerime geçiyorum, öne doğru oturuyorum ve muhtemelen savunma pozisyonu olarak yorumlanabilecek bir şekilde Josh'ın üzerine eğilene kadar vücudumu konumlandırıyorum. Tyler farkına bile varmıyor. Josh'un uyumasını, ayaklarının yerde zıplamasını izlerken düşüncelere dalmış durumda. Ellerini saçlarında o kadar çok gezdiriyor ki sayısını unuttum.

Gergin.

Titreyen parmaklarım sandalyemin kollarını kavırıyor. Tutuşumun baskısı altında ahşabın parçalanmamasına şaşırıyorum. Ani bir adrenalin patlamasıyla odanın diğer ucuna uçmak ve Tyler'a her şeyimle vurmak için kaşınıyorum. Ayağa kalkıp bağırarak ve bunu nasıl yapabildiğini sormak için. Tek gördüğüm kırmızı. Görüşüm bulanıklaşıyor. Dilimde tadını alıyorum. Kanımda dolaştığını hissediyorum. Bedenim öfkemin gücüyle uğulduyor. Her şeyi bulandırıyor. *Ya yanılıyorsan? diye soruyor* kafamın içindeki ses. Ve kendimi durdurmayı başaramadığım için, "Sence bir şey hatırlayacak mı?" diye ağzımdan geçiriyorum.

Tyler'ın kafası bana doğru döndü. "Bilmiyorum. Kafasına metal bir çubukla vuruldu, değil mi? Anında bayılmış. Hatırlasa bile, bir şey gördüğünden şüpheliyim."

Göz ucuyla odanın dışında bir hareket yakalıyorum ama Tyler'ın sırtı kapıya ve arkasındaki yoğun bakım ünitesine dönük olduğu için orada bir adamın durduğunu fark etmiyor. Ama polis değil. Sadece güvenlik ve dikkatli olmak zorundayım. "Doğru," diye kabul ediyorum, gözlerimi ondan ayırmamaya ve arkasındaki koridoru da izlediğimi belli etmemeye çalışıyorum. Ama iki üniformalı memurun yoğun bakıma girdiğini gördüğüm an ayağa kalkıyorum çünkü şu anda hiç soğukkanlılığım kalmamış durumda. "Anında bayıldığini nereden biliyordunuz? Hem de metal bir çubukla?"

Tyler da ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor, sanki bir refleksmiş gibi. "Sadece tahmin ettim.

Polis de böyle söyledi."

Yalancı. Siktiğimin yalancısı. Polis böyle bir şey söylemedi. "Bunu nasıl yapabildin, Tyler?" Yarı bağıriyorum, öfkem sağduyumun önüne geçiyor.

"Aria," diye mırıldanıyor, ellerini beni uzaklaştırmaya çalışır gibi uzatıyor. "Bilmiyorum-"

"Ayakkabının altında kan var," diye bağırarak sözünü kesiyorum. "Bunu nasıl yapabildin?"

Tyler'ın ifadesi ölümcülleşiyor. Çok soğuk ve kopuk. "Bir ilişkisi vardı," diye bağıriyor, yumrukları o kadar sıkılıyor ki bembeyaz oluyorlar. İyileşen sıyrıklardan biri çatlayarak açılıyor ve sızmaya başlıyor. "Bunu sana o mu söyledi?" Başımı sallıyorum. "Telefonunda numarasını buldum. Her şeyi bitirecekti ve ben bunu yapmasına izin veremezdim. O bana ait, başka kimseye değil."

"Yani onu öldürmeye mi çalıştın?!"

Tyler yatağın üzerinden bana doğru hamle yapıyor ve bağırırlarımız üzerine odaya dalan polis memurları tarafından elleri geri çekilmeden önce yumruğuyla yanağımı yakalıyor. Tyler milyonlarca farklı şey bağıriyor. Çırpınıyor, kavga ediyor ve bir de bakıyorum ki polis memurlarından biri bileklerine kelepçe takarken diğeri ona haklarını okurken Tyler yerde yatıyor.

"Ayakkabıları," diye sesleniyorum, elimle acıyan yanağımı tutarak. Çok acımişti. Az önce ona haklarını okuyan kişi başını kaldırdığında, "Sol ayakkabısının altında kan var" diye açıklıyorum.

"Biz ilgileneceğiz. Kısa süre içinde sizinle konuşmak için biri gelecek."

Josh'a bakıyorum, gözleri açık ve olan biteni izlerken öyle kalmaya çalışıyor. Belli ki kargaşayı duymuş ama uyanık kalmak için mücadele ederken ilaçların ve aldığı yaraların etkisi çok güçlü. Ona doğru yürüyorum, elini tutuyorum ve ağzımı kulağına dayıyorum. "Güvendesin Josh. Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Josh cevap vermiyor. Bana birkaç kez göz kırpmıyor, gözleri taşmakla tehdit eden duygularla dolu. Elimi geri sıkıyor. İç çekiyor. Ve gözlerini kapatıyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Hastaneye vardığım anda bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlıyorum. Üç polis arabası sıralanmış, hepsinin ışıkları yanıp sönüyor. Burası bir hastane. Birinci seviye bir travma merkezi, dolayısıyla polisin burada olması alışılmadık bir durum değil. Aslında onları neredeyse her gün görüyorum. Travma cerrahisi ve polis, ister vurup kaçma ister ateşli silah yaralanması olsun, genellikle bir araya gelir.

Ama arabalarını her zaman yanıp sönen ışıklarla sıralanmış olarak göremezsiniz. Bu benim için yeni bir şey ve beni anında geriyor. Belki yardıma ihtiyaçları vardır diye düşünerek acil servise doğru yürümeye başladım. Ama acil servise girdiğimde ortalık sessizdi. Doktorlar ve hemşireler hastalarını tedavi ederken neredeyse ürkütücü bir sessizlik. Hiç travma yok. O odalar boş.

Bu bir rahatlama ama yine de değil.

Elimde büyük bir yiyecek torbası ve üzerimde sokak kıyafetleriyle koridorda yürürken insanların bana baktığını fark ediyorum. Sadece bakmakla kalmayıp, insanların bir şeyi belli etmemeye çalışıp başarısız olduklarında yaptıkları o bariz şekilde benim hakkımda fısıldaşıyorlar. Telefonumu kontrol ediyorum ama Aria'dan hiçbir şey yok.

"Selam," diyor Aria'nın arkadaşı ve acil servis hemşirelerinden biri olan Margot, gözlerini kocaman açmış, sanki beni bu gece burada gördüğüne şaşırmış gibi. Aslında şaşırmalı da. Teknik olarak izin günüm. "Oraya çıkabildin mi? Herkes iyi mi?"

"Ne?" Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve bir şekilde kahverengi gözleri daha da açılıyor. Neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir şekilde, içgüdüsel olarak Aria'dan bahsettiğini biliyorum.

"Evet, um." Hızlıca etrafına bakınıyor, benim daha önce yaptığım gibi bizi izleyen diğeri insanları fark ediyor. "Josh'un odasında bir olay olduğunu duydum. Kimse bize ne olduğunu söylemiyor, gerekmedikçe kimsenin o birime çıkmasına izin vermiyorlar ve Aria lanet telefonunu açmıyor. Aklımı kaçıracağım. Drew onu yukarı çıkarmadıklarında çılgına döndü. Aria'nın nişanlısı olduğu ve ona ulaşması gerektiğı hakkında atıp tutuyordu."

"Ne?" Tekrar soruyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle ve bozuk plak gibi hissediyorum, ama onu bir saat önce öptüğümü düşünürsek bu benim için lanet bir haber. Dün gece onu yatağıma aldığını düşünürsek.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım oraya çıkmasına izin versinler diye öyle söylüyordu ama şimdi arka odada volta atıyor, kadının onu geri aramasını bekliyor. Saldırıya uğradığını duyduk-"

Margot'nun bitirmesini beklemiyorum. Asansör çok uzun süreceğı için arka merdivenlere doğru hızla çıkıyorum. Kapı uçarak açılıyor ve beşinci kata ulaşmadan önce basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, nefes nefese, ter içinde ve tamamen dehşete düşmüş bir halde. Köşeyi dönüp yaka kartımı pede okuturken ve sabırsızlıkla yavaş kapıların açılmasını beklerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Josh'un odasının dışında iki polis memuru duruyor. Hemşirelerin hepsi istasyonlarının uzak tarafında toplanmış, birkaç doktor ve teknisyenle birlikte ne olduğu hakkında konuşuyorlar.

Ne haltlar dönüyor burada? Sadece bir saattir yokum. Bir saat. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey değişebilir?

Ama bu düşüncenin ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Hayat değiştiren olaylar dakikalarla ya da saatlerle ölçülmez, saniyelerle ölçülür. Bir saniye önce hayatınız harikayken, bir saniye sonra darmadağın olur. Gittiğim o bir saat sonsuzluktu. Koridorda koşarak Josh'un odasına gidiyorum ve bir memur hemen elini kaldırıyor. "Üzgünüm," diyor, ses tonu hiç de üzgün olmadığını gösteriyor, "ama oraya giremezsiniz."

"Ben Joshua Brown'ın doktoruyum."

Başını hayır anlamında sallıyor ve ben de farklı bir taktik deniyorum. "Ben Weston Kincaid, Aria Davenport beni bekliyordu. Bana saldırıya uğradığı söylendi. Beni içeri almak zorundasınız." Bu sözleri söylerken etrafından dolaşmaya çalışıyorum, odaya bakıyorum, onları bir an için görmeye çalışıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Cam kapıyı kapatmışlar ve perdeyi çekmişler ve ben aklımı kaçırmak üzereyim.

"Üzgünüm, yapamazsın-"

"İyi olup olmadığını bilmem gerek," diye çıkışıyorum hiç de rahatsız görünmeyen polise. "Sadece bana iyi olup olmadığını söyle. Eğer Josh iyiye."

Hemşirelerden biri olan Vanessa yanıma geliyor. "O onların arkadaşı ve Bay Brown'ı ameliyat eden cerrah. Bay Ross'la ilgili bazı soruları yanıtlayabilir. Olaydan kısa bir süre önce onlarla birlikteydi."

Bay Ross?

Tyler'ın bununla ne alakası var?

"Bir dakika bekleyin." Ofis telsizini eline alır ve telsizle konuşur. "Doktor Weston Kincaid arıyor." Hepsi bu kadar. Diğer uçtaki memura başka hiçbir bilgi verilmez ve bu çıldırtıcıdır. Ama sonra perde geri çekilir, cam kapı kayarak açılır ve gelen başka bir memur yerine Aria'dır.

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes ciğerlerime hücum ederken bir adım öne çıkıp onu kollarımla sarıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Bütün yoğun bakım ünitesinin bunu yaptığımı görmesi umurumda bile değil. İçimdeki rahatlama

Diğer her şeyi. Omzuyla boynu arasındaki noktayı öpüyorum ve sonra ona bakmak için geri çekiliyorum.

Sağ yanağında bir inçlik yırtıkla birlikte taze bir çürük var. Dikiş yok. Kanım kaynıyor ama dişlerimi sıkarak kontrol altında tutuyorum. Eğer bunu Tyler yaptıysa, ona ulaşamayacağım bir yerde hapiste olsa iyi olur. Tanrım. Bu kızın başı iki gün içinde iki kez belaya girdi, ama bu sefer onu korumak için burada değildim.

Elim yaralanmamış yanağını kavırıyor ve ona bakıyorum. "İyi misin?" Gözlerine bakarak soruyorum ve o da başını sallıyor. Elini tutup onu odaya götürüyorum ama cam kapı kapanmadan önce Vanessa'ya dönüp, "Teşekkür ederim" diyorum.

Gülümsüyor ve kaçıp gidiyor, o an için işi bitmiş. Josh uyanıktır, yatağının başı kırk beş derecelik bir açıyla kaldırılmıştır ve rahatsız görünmektedir. Vücudu hareket etmekten korkuyormuş gibi gergin, yüz hatları gergin. Otomatik olarak yanındaki hasta kontrollü analjezi cihazını kontrol ediyorum. Ayarlardan önemli ölçüde düşürüldüğünü anlayabiliyorum. Burada Josh saldırıya uğradıktan hemen sonra gelen dedektiflerden farklı iki memur daha var.

"Doktor Kincaid?" diye soruyor içlerinden biri ve ben de dikkatimi Josh'tan ona çeviriyorum.

"Evet."

"Oturun."

Başımı salladım. "Acı çekiyor."

"Ona bazı sorular sormamız gerekiyor ve bunu yaparken opioidlerin etkisi altında olmasına izin veremeyiz."

"Saldırıya uğradı ve bu hafta iki büyük karın ameliyatı geçirdi. Vücudunun acıya verdiği tepki ilaç kullanmasından daha kötü. Sadece bolus doz için düğmeye basmasına izin verin."

İkisi anlamlı bakışlar atıyor ama sonra başlarını sallayarak, "Zaten ona soru sormayı bitirmek üzereyiz," diyor.

Josh'un kendisine bir doz fentanil vermesini sağlayacak düğmeye uzanmak için onlarla yatağın arasına giriyorum. "Teşekkürler," diyor gülümseyerek ve kırmızı düğmeye basıyor. "Hayatımı sana borçlu olduğumu duydum."

"Ne yazık ki evet. Ve bundan para kazanmayı planlıyorum, bu yüzden bunun bedava olduğunu düşünmeyin."

Ben yatağın etrafından dolanıp Aria'nın yanına doğru yürürken Josh bana sırtıyor. Yatağın kenarına yerleşmiş, Josh'un elini tutuyor, ben de onun boşalttığı sandalyeyi alıp dizlerim bacağına değene kadar öne çekiyorum. Gülümsüyor ama bana dönüp bakmıyor ya da yorum bile yapmıyor.

Polis Aria ve Josh'u sorguya çekmeye devam ediyor ve iki dakika içinde Tyler'ın o gece Josh'a saldıran ve Aria'nın yanağından sorumlu olan kişi olduğunu tahmin ettim. Onlarla işleri bittiğinde, bana onunla ilgili bazı sorular sordular. Tyler'ı ne zamandır tanıdığım gibi şeyler. Onunla yaşadığım etkileşimler hakkında. Herhangi bir şiddet davranışına tanık olup olmadığımı. Hiç yardımcı olmadım. Tyler'ı sadece birkaç gündür ve çok sınırlı bir şekilde tanıyorum. O bir hastanın diğer önemli kişisi. Çocukluktan tanıdığım bir hasta ve Aria ile çok arkadaş canlısıydı, bu nedenle ona karşı normalde olacağımdan daha rahattım. Ama Tyler'ı tanımıyorum. Gerçekten tanımıyorum.

Tyler'ın o gece Josh'ı öldürmeye çalışmakla kalmayıp birkaç aydır ona fiziksel tacizde bulunmasına şaşırdığımı söylemek hafif kalır. Josh uzun boylu bir adam. Güçlü ve cesur ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Duymayı beklediğiniz bir şey değil. Ama gerçekte hiç kimse bir başkasının iç dünyasını bilemez. Kimse bir insanı eninde sonunda neyin kırabileceğini bilemez.

Bunu ilk elden biliyorum ve babamın intiharını kabullenmem yıllarımı aldı. Onun yaptıkları için artık kendimi suçlamamak. Kolay bir şey değildi. Ve biliyorum ki Josh'un her şey bittiğinde çözmesi gereken çok şey olacak. Bu ayıltıcı bir düşünce. Sizi sevdiğini söyleyen ve karşılığında sizin de onu sevdiğiniz birinin size zarar verebileceği bilgisiyle yüzleşmek.

Ben kadınlarla çıkan bir erkeğim ve bu benim uğraşmak zorunda kaldığım bir şey değil. Hiçbir zaman tacizci bir sevgilim olmadı ve kesinlikle bir kadına el kaldırmadım. Erkekler arasındaki ilişki şiddetini sık sık duymazsınız. Bu olmadığı anlamına gelmiyor, tabii ki oluyor ama kadınlara yönelik ilişki şiddeti daha yaygın gibi geliyor. En azından bana öyle geliyor. Erkek arkadaşları ya da eşleri tarafından ameliyat masasına yatırılan birçok hastam oldu.

Ama Josh? Milyon yıl geçse de onun hayatının böyle olmasını beklemezdim. İlişkisinin. Kalbim onun için acıyor. Ancak başka bir insanın gerçek iç işleyişini bilmediğimiz gibi, kapalı kapılar ardında neler olduğunu da bilmiyoruz. Yargılamak kolaydır. Suçlamak ya da yorum yapmak kolay. Toplum kurbanları yeterince cezalandırıyor. Dünya, istismarcıyı mazur görmede ve istismara uğrayanı, bunu durdurmak için daha fazlasını yapmadığı için kınamada daha hızlıdır. En azından benim deneyimim bu yönde. Hemşireler ve doktorlar "Bu kadar uzun süre devam etmesine nasıl izin verdi?" veya "Neden daha önce terk etmedi?" gibi şeyler söyleyecekler. Her zaman çenemi kapalı tuttum çünkü babamla yaşadıklarımından öğrendiğim bir şey varsa o da başkasının yerine hiç geçmediğinizde yargılamanın kolay olduğudur. Onların dünyasında ya da acılarında ilk elden yaşamadığınızda.

Ama gerçekten, Josh ve Tyler'ın mükemmel bir çift gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Böyle bir şeyi varsaymamam gerektiğini bilmeliydim. Mükemmel diye bir şey yoktur.

Polis sonunda elindekilerden memnun bir şekilde ayrılıyor. Tyler'ın ayakkabıları hakkında çok fazla tartışma oldu ve bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim, ancak polis onlardan memnun görünüyordu, bu yüzden Tyler'ın hapiste olacağını ve Josh'un güvende hissedeceğini umuyorum.

Odadan çıktıkları anda Josh ağır bir iç çeker. "Sana yalan söyledim." derken gözleri kapanıyor.

Aria'yla konuştuğunu varsayıyorum ama şu anda tam olarak emin değilim. Uyanmadan önce yaptığı gibi yine onun yanına uzanıyor. "Evet," dedi.

O da aynı fikirde. "Bana söyleyebilirdin, Josh. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Bana ilk vurduğunda bir tokattı." Josh dünyanın en saçma şeyiymiş gibi başını sallıyor. "Hiçbir şey gibi değildi, biliyor musun? İkimiz de birkaç kadeh şarap içtikten sonra kavga ettik ve işler kontrolden çıktı. İkimiz de söylemememiz gereken şeyler söylemiştik ve o tokat da bunun sonucuydu. Pişmanlık doluydu. Bunu yaptığına inanmadığını söyledi. Ona bir daha bana vurursa ilişkimizin biteceğini söyledim. Birkaç ay daha bana vurmadı. Sonra bir kez daha kavga ettik ve bana gerçekten vurdu."

Aria başını onun omzuna gömerken gözlerini kapatıyor ve bir kolunu nazikçe onun göğsüne doluyor. "Beni iki hafta boyunca ektiğin zaman mıydı? Değil mi?"

"Beni öyle görmene izin veremezdim, kovboy kız. Utanmışım, mahcup olmuşum ve bana vaaz verdiğini duymak istemiyordum."

"Başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Yapmazdım-"

"Yapardın," diye sözünü kesiyor. "Kesinlikle yapardın çünkü roller tersine dönseydi, bunu sana ben yapardım. Bana onu terk etmemi söyledin. Bana daha iyisini hak ettiğimi, polise gitmem gerektiğini ve daha yüzlerce şey söyledin."

"Evet," diyor, sesi pişmanlık dolu. "Muhtemelen yapardım." Gitmek için harekete geçiyorum. Arkadaşlar arasında böylesine mahrem bir tartışma için burada olmaması gereken bir davetsiz misafir gibi hissediyorum. "Gitme," diye fısıldıyor bana bakmadan. Buna gülümsüyorum ama başını sallayan Josh'a bakıyorum.

"Sorun yok. Biraz takıl doktor." Sessizce tekrar oturuyorum, elim uzanıp Aria'nın baldırını kavırıyor, başparmağımı ipeksi teninde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Bir ilişkim yoktu. Aldatmıyordum ya da bunun için başka bir kelime kullanmıyordum. Telefonumda gördüğü o isim, bununla başa çıkmak için gitmeye başladığım terapistti. O gece restoranda, ona bittiğini söyledim. Onun yanına taşınmak istemediğimi ve bir molaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Sonra Brady ve Connor ortaya çıktı."

Tanrım. Şu pislikler. Onları neredeyse unutuyordum. Onlar değildi ve bu beni rahatlattı ama Aria'ya yaptıklarından sonra onları bir daha asla görmeyeceğim ya da onlarla konuşmayacağım. "Olanları hatırlamana sevindim," diyor Aria usulca. "Ve bunun için üzgünüm. Seni seviyorum ve her zaman bana gelebilirsin. Her konuda. Ve eğer vaaz vermeye başlarsam, bana çenemi kapatmamı söyle."

"Seni seven adamlardan birinin cerrah olmasına sevindim-"

Aria ayağa fırlıyor, gözleri Josh'ı yakarken yanakları ısınıyor. "Şerefsiz."

"-Aksi takdirde kim bilir ne halde olurdu."

"Dediğim gibi," diye öne eğilip Aria'nın baldırını sıkıyorum, ona karşı çıkma zahmetine bile girmiyorum, "bana borçlusun. Kısasa kısas falan, değil mi? Bedavaya çalıştığımı mı sanıyorsun? Ödemem gereken bir milyon kredim var. Burada çok pahalı, iyi eğitilmiş ellerden bahsediyoruz."

Bana yorgun bir yarım gülümseme ve küçük bir kıkırdama veriyor. "Bir dahaki sefere benim takımım seninkiyle oynadığında kazanmana izin vermeme ne dersin? Ve sana saldırmam." Tekrar ağrı düğmesine basıyor ve hemşireler dozu düşürdüğünden beri eminim oldukça sert hissediyor.

"Bunun bir futbol *müşabakası* olduğunu düşünürsek, en başta benimle mücadele etmemen gerekirdi."

Josh gülümsüyor ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Hâlâ çok acı çekiyor ve hiç şüphesiz çok yorgun. Ancak hayati göstergeleri gerçekten iyi görünüyor ve gözleri ve konuşması, yaraları ve kullandıkları ilaçlar göz önüne alındığında beklediğimden daha net.

Aria'nın kaşları ona bakarken çatılıyor, sonra başı bana dönüyor. "Ne?"

"Şu oynadığım futbol ligi var ya? Wes de orada oynuyor." Başını tekrar Josh'a çeviriyor. "*Onunla* futbol liginde mi oynuyorsun?"

Başparmağını bana doğru uzatıyor ve Josh ona gözlerini devirmek ister gibi görünüyor ama bu çok fazla çaba gerektiriyor.

"Evet."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Dickface, bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Tabii ki hayır," diyor Josh sanki çok açılmış gibi. "Son on yıl boyunca adını vermeyeceğimiz kişi hakkında konuşmamıza izin verilmedi. Voldemort gibiydi."

"Onunla benim hakkında konuştun mu?"

"Hayır. Yine de çok istiyordum ve seni sormak istediğini ama asla sormadığını söyleyebilirim. Ama ister inan ister inanma Aria Davenport, dünya senin etrafında dönmüyor. Birlikte futbol oynadığım heteroseksüel erkeklerle senin hakkında konuşmuyorum. Odaklanmam gereken çok daha önemli şeyler var."

"Evet, dar futbol kıyafetleri içinde nasıl göründükleri gibi," diye homurdanıyor ama biraz da gülümsüyor.

"Kesinlikle. Bu çok daha önemli. Ve mutlulukla söyleyebilirim ki Wes oynarken çok seksi görünüyor. Biz gençken olduğundan çok daha seksi. Ona şehre döndüğünü ve bekâr olduğunu söylemeyi *çok* istedim."

Koltuğuma gömülürken gülmekten kendimi alamıyorum. Onu duyabildiğimden bahsederdim ama ne anlamı var ki. Duyabildiğimi biliyor ve tüm bunları kesinlikle bu yüzden söylüyor. "Kalbimin kırık olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kim unutabilir ki?" Josh gözlerini devirir. "Ama cidden, bunu aşmanın zamanı geldi. O bir cerrah, Aria. Ve ondan hoşlandığını biliyorum. Bu *çok* açık. Ayrıca, ondan Drew'dan hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyorum."

Şimdi yanakları yanıyor. "Kız kodu! O burada. Seni duyabilir."

"Ama benim bir penisim var," diye itiraz ediyor.

Aria ona gülümsüyor, burnunu onun yanağına dayıyor. Onları birlikte izlemeye bayılıyor. Benim hakkımda konuşuyor olsalar bile. "İyi ki eşcinselsin o zaman, yoksa bekaretimi ona veremezdim." Yine beni işaret ediyor ve şimdi şaşırma sırası bende.

"Ne?"

Aria gülüyor, mavi gözleri o anda çok parlak. "Üzgünüm ama Josh lisedeyken çok yakışıklıydı. Eğer eşcinsel olmasaydı, her şey daha farklı olabilirdi."

"Mümkün değil." Elimi baldırından kalçasına doğru kaydırıyorum. "Seni başkasının almasına asla izin veremezdim."

"Tanrım, hayal edebiliyor musun? Bu hayatımın en kötü seksi olurdu," diyor Josh uykulu bir gülümsemeyle, gözleri ağırlaşarak.

Gülüyor, başını sallıyor, onun iğnelemesinden en ufak bir rahatsızlık duymuyor. "Çünkü benim bir vajinam var."

Öyle. Ve bunu Josh'ın önünde tartışmamasını tercih ederim. Bence bu konuşma şimdilik bitti. Ayrıca Josh'un da sonu gelmiş gibi görünüyor. Ayağa kalktım ve yatağın etrafından dolaşıp ona doğru yürüdüm. "Hemşirelerden birini çağırıp ağrı kesici ilaçlarını ayarlamasını söyleyeceğim."

"Harika."

"Ve onu da yanımda götürüyorum." "Daha da iyi."

"Burada seninle kalıyorum," diye inatla yakınıyor.

"Yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var, kovboy kız. Öyle değil mi doktor?" Ağzının kenarında tek taraflı küçük bir gülümseme beliriyor ve hemen ardından kayboluyor.

Elini saçlarında gezdiren Aria şöyle der. "Olanlardan sonra seni terk etmek istemiyorum."

"Hayır," diyor Josh ona karşı normalde kullandığından daha sert bir tonda, gözleri hâlâ kapalı, sesi giderek zayıflıyor. "Yarın detayları istiyorum. İyi, *seksi* detaylar istiyorum. Ve artık ikiniz de işi berbat etmeyeceksiniz." Çıktı. Son kelimesi zar zor duyuluyordu.

Aria'ya bakıyorum.

Bana bakıyor.

Artık sıçıp batırmak yok. Yıllar önce yaptığımız şey bu muydu?

Yirmi Altıncı Bölüm

10 Yıl Önce

Odama adımımı attığım **anda** kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Islak vücudum, havalandırma deliklerinden gelen klimanın soğuk üflemesine karşı ürperiyor. Rekor bir sürede bikinimi çıkarıp banyoma giriyorum ve duşu sonuna kadar açıyorum. Dışarının doksan derece ve nemli olması umurumda değil. Cildim buz gibi oluyor. Klor ve güneş kremiyle geçirdiğim bir günün ardından duş alıyorum ve Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Liseden iki ay önce mezun oldum ve hala hayatımda ne halt edeceğime karar veremedim. Bir mucize eseri, ailem bana baskı yapmıyor. Onlara üniversiteye gitmeyi planlamadığımı söyledim. Babam bundan nefret etti. King Kong büyüklüğünde bir kriz geçirdi. Notlarım hep A'ydı. Mezun olduğum sınıfın ilk beşindeydim.

Babam da tam bir iş adamı. Brecken Columbia'da işletme okuyor ve babam onun Ivy League'deki izinden gitmem gerektiğine inanıyor.

Ama bu benim hayatım ve doğrusu, üniversite diplomasının bir faydasını görmüyorum. Ben bir sanatçı olmak istiyorum. Şimdiden iki tablo sattım. Biri bir sanat tüccarına.

ve bir tane de Boston'daki bir galeriye. Bu bir tesadüf olabilir, ama bunun daha çok gelecek şeylerin bir işareti olmasını umuyorum. Ayrıca babamın sanatımdan para kazanabileceğini fark ettiğinde bu kadar karşı çıkmayacağını umuyorum. Özellikle de annemin bağlantıları sayesinde.

New York'a gitmem için ısrar ediyordu. Oraya yerleşmem için ve ben de bunu şiddetle düşünüyorum. Breck başlangıç için orada. Bu her zaman iyidir ve annem sanatımı bir sonraki seviyeye taşıyabilmem için beni doğru insanlarla tanıştılabileceğine inanıyor. Bir zamanlar opera sanatçısıydı ve hâlâ herkesi tanıyor. Garip bir şekilde, pek acelem yok. Hayatımı seviyorum. Resim yapmayı, yüzmeyi ve henüz üniversiteye gitmemiş olan birkaç arkadaşım ile birlikte olmayı seviyorum.

Sessizliği severim.

Ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum, bu yüzden kendimi toparlamalıyım.

Duştan çıktıktan sonra bir havluyu vücuduma, diğerini de saçlarıma sarıyorum. Daha iyi günler görmüş bir şort ve atlet bulana kadar dolabımı karıştırıyorum. Saçlarımı hızlıca tarayıp başımın üstüne atıyorum, böylece çalışırken yoluma çıkmıyor. Annem bodrumda benim için bir stüdyo yaptı. Ondan nefret ediyorum. Işık berbat ve dört duvarı olan beton bir zemin. Şimdiye kadarki en az ilham veren yer. Ama hiç yoktan iyidir ve daha önce okuldaki sanat odasında çalıştığımı düşünürsek, bu harika.

Beklenmedik bir ses beni yolumda durduruyor. Bir dalın pencereye vurması gibi bir ses, ama benimkine baktığımda orada hiçbir şey göremiyorum. Bir dakika bekliyorum, çünkü bir şey duyduğumu biliyorum ve sonra tekrar duyuyorum ve toprağa düşen küçük bir çakıl taşını yakalıyorum. *Bu da ne böyle?*

Pencereye doğru yürüyüp dikkatlice dışarı bakıyorum. Daha önce kimsenin bana bunu yaptığını sanmıyorum. Cep telefonları ve kısa mesajlar ortaya çıktığından beri. Ama gördüğüm şey beni durdurdu. Ve en uzun dakikalar boyunca ona bakıp durdum.

Weston Kincaid arka bahçemde duruyor. Onu görmeyeli iki yıl oldu. Babasının ölümünden sonra aramalarım cevapsız kaldığından beri.

Gittiğinde yıkılmışım. Çünkü her ne kadar kendimi uzak tutmaya çalışsam da bu boşuna bir çabaydı. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan çok önce ona aşık olmuşum. Ve bana asla ergen aşkı gibi gelmedi. Brontë kardeşlerin ve Jane Austen'ın yazdığı aşk gibi hissettirdi. Annemle babam arasında gördüğüm aşk gibiydi. Gerçek gibiydi ve ben buna hazırlıklı olsam da onun kaybı beni yıktı.

O gittikten sonra çok ağladım. Hem de çok. Çok uzun bir süre başka biriyle çıkmadım. Ta ki geçen yıla kadar. Geri dönmeyeceğini, aramayacağını, e-posta göndermeyeceğini ve hatta mesaj atmayacağını bilene kadar. Benim için kayıp olduğunu bilene kadar değil. Böyle olacağını biliyordum. Özellikle de babası aniden öldükten sonra. Eve dönmesinin onun için çok acı verici olacağını biliyordum.

İletişimde kalmak ikimiz için de iyi olmazdı. Özellikle de benim için. Onun söz konusu olduğu yerde açık bir yaraydım ve beni ona bağlayan bağları koparmam gerekiyordu. Onun gidişinden duyacağım acının, ona tutunursam milyonlarca kez daha kötü hale geleceğini biliyordum.

Yine de umut etmekten kendimi alamadım.

Wes bu konuda üzgündü. Doğru olanın bu olduğunu bilse bile bunu saklamaya çalışmadı. Bana veda ederkenki öpücükleri soğuk gecelerde hala içimi ısıtıyor. Ama hiçbir zaman iletişimde kalmayı beklemesem de, yine de ara sıra eve gelmesini bekledim. Ve gelmediğinde, rahatlayıp rahatlamadığıma karar veremedim. Ailesinin dağıldığını biliyorum. Annesi kasabaya kalp krizi olduğunu söylese bile babasının ne yaptığını biliyorum. Anneme gerçeği söyledi ve bir gece geç saatlerde bu konuda ağlarken onları duydum.

Olaydan sonra Wes'i aradım. Nasıl aramayayım? Ama telefonu hiç açmadı.

Brecken bana berbat durumda olduğunu söyledi. Bu onu mahvetmişti. Ona sunabileceğim fazla bir şey yok muydu? Ben buradaydım, o da oradaydı ve birbirimizden gerçekçi olmayan beklentiler ya da taleplerde bulunmayacağımız konusunda anlaşmıştık.

çok uzaktaydık. Tamamen farklı iki dünyadaydık. Yine de kalbimin onda olduğunu bilmesine izin verdim. Ona sahip olmak daha doğru bir tanım.

Ve şimdi burada, bana bakıyor, o yeşil gözler hiçbir direnç göstermeden ruhumu delip geçiyor. Hazırlıklı değildim. Savunmamı oluşturmamıştım. Kahretsin, neden önce mesaj atmamıştı? Kendime çeki düzen vermem için bana zaman tanımıştı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak çünkü şu anda bok gibi görünüyorum.

"Pencereyi aç, Aria." Bana çarpık bir gülümseme veriyor, çenesindeki gamze daha da belirginleşiyor. Daha yaşlı görünüyor. Gerçekten iyi bir şekilde. Ve ağrıma rağmen onu gördüğüme seviniyorum. Parmaklarımı tahtaya bastırarak pencereyi itiyorum ve yarıya kadar açtıktan sonra dirseklerimi pervaza dayayıp ona bakıyorum.

"Selam, yabancı."

O çok sevdiğim çarpık sırtış tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve şimdi hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum. "Selam güzelim. Seni son gördüğümünden beri nasılsın?" *Sefil*. Bu gerçekten doğru değil. Yani, onsuz mutsuzdum ama genel olarak kendimi çok iyi hissediyordum. Sanatım ve geleceğim hakkında.

"Çok kötü değil. Bilirsiniz, kış tekmelemek ve isim almak."

Kıkırdıyor ve ben o lanet kıkırdamayı midemin çukurunda hissediyorum. O lanet kıkırdamayı aniden ürperen tenimin her yüzeyinde hissediyorum. Aptal hain beden. "Senden ne haber kaplan?" Ona taktığım isimle gözleri parlıyor. "Nasılsın? Hayatın nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor, arka bahçedeki havuzuma bakarken gülümsemesi bir çentik atıyor. "Az önce yüzüyor muydun? Seni içeride bikiniyle koşarken gördüğümü sanmıştım." Sorumu açıkça görmezden geldi. Ama sanırım onun yerinde olsaydım ben de bu soruya cevap vermek istemezdim. Buraya dönmek onun için çok zor olmalı. O evde. Gözleri tekrar benimkilere döndü,

Kaşları imalı bir şekilde zıplıyordu. "Seni bunun içinde göremediğim için üzgün olduğumu söylemeliyim. Kırmızı görünüyordu."

"Kırmızıydı. Ve minicikti." Bir kaşımı kaldırdım. "Belli ki babam evde değil."

"Sen kötüsün."

"Öyleyim." Başımı eğiyorum, açık flörtümü durduramıyorum. "Neden evdesin, Wes?"

"Görüyorum ki lafi

dolandırmıyoruz." "Etmiyoruz."

"Tamam. Sanırım bundan hoşlandım. Sayılır." Bana göz kırptıyor. Tanrım, çok seksi. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek. Buna film ve rock yıldızları da dahil. Abartmıyorum bile. Bu kadar yakışıklı olması kadınlara haksızlık. O çene gamzesi. Ve yeşil gözleri. Ve kalın sarı saçları. Ve vücut. Kahretsin. Şu vücut. Durmam lazım. İfadesi ağırlaşıyor ve kolay şakalaşmamızı kaybettiğimiz için kendimi kötü hissediyorum. "Annem eve gelmemi istedi. Biriyle tanışmış ve durum ciddiymiş. Burayla yüzleşme zamanımın geldiğini söyledi."

"Bana bir saniye ver." Ve sonra penceremi kapattım. Bu ani çıkışıma biraz şaşırdı ama bunu bana balkondan Juliet gibi yukarıdan söylemesine izin veremem. Gözlerimin içine bakması ve sonra da ona sarılmam gerekiyor. Hem de çok. Çünkü bu şimdiye kadarki en kötü şey. Babam intihar etseydi ve ben de intihar ettiği eve geri dönmek zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum. Onunla birlikte yaşadığım yere. Ve şimdi annesinin tanışması gereken bir erkek arkadaşı var.

Dışarıya, Wes'in olduğu arka bahçeye koşuyorum. Gözleri vücudumu yavaşça tarıyor, santim santim içine alıyor ve gözlerime ulaştığında sadece bana bakıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, yumruğuyla dalgın dalgın göğsünü ovuşturuyor. "Tanrım, Aria. İki yılın sana yaptığı buysa, kalbimin bir iki yılı daha kaldırabileceğini sanmıyorum."

Ona buna gerek olmadığını söylemek için ölüyorum. Mezun olduğumu, on sekiz yaşında olduğumu ve Princeton'dan bir buçuk saat uzaklıkta olan New York'a taşınmayı planladığımı. Yani, trafik olmadan. Ama yapmadım. Çenemi kapalı tutuyorum çünkü durumumuz o kadar basit değil.

"Annenin erkek arkadaşıyla mı tanıştın?"

Yüz ifadesi bir anda karardı. "Evet. Ve ben... annemin evindeydim. Sonra buraya sana geldim çünkü her şeyi unutmak istiyorum ama görüyorum ki bana izin vermiyorsun." Başımı sallıyorum ve o da öfkeli bir nefes veriyor. "O harika bir adam. Annemin erkek arkadaşı yani. Ama o ev, Aria. Hâlâ babamı orada hayal ediyorum. Bana hayatımla ilgili söylediği her şeyi hâlâ duyuyorum ve bundan kaçamıyorum. Bu yüzden şimdiye kadar eve gelmedim."

Gözlerim yaşlarla doluyor, tutmaya çalışıyorum. Kendimi ona doğru fırlatıyorum. Bunu yaparken iki kere bile düşünmedim. Kollarım boynuna dolanıyor, bacaklarım beline sarılıyor ve sanki son iki yıl hiç yaşanmamış gibi ona tutunuyorum. Sanki hiç gitmemiş gibi. Sanki aramızda hiç mesafe olmamış gibi. Çünkü bu böyle hissettiriyor. Onu iki yıl önceki o son günkü kadar çok seviyorum. Belki daha fazla. Muhtemelen daha fazla. Kesinlikle daha fazla.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum boynuna. "Çok üzgünüm, Wes." "Seni çok özledim."

"Ben de."

"Bu yanlış mı? Benim burada olmam?"

Geri çekiliyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve başımı sallıyorum. "Geldiğine sevindim." Dudakları dudaklarıma çarpıyor, beni yutarken dili içimde geziniyor. Wes'in iri elleri kıçımı kavrayıp sıkıyor ve beni sertleşen sikine doğru bastırıyor. Bu his beni içten dışa sarsıyor ve vücudumun ona karşı nasıl sallandığını durduramıyorum.

"Bana durmamı söyle, Aria. Şu anda çıldırmış durumdayım. İki yıldır seni düşünüyordum ve şimdi buradasın ve on sekiz yaşındasın ve böyle görünüyorsun ve

Çıldırılmış durumdayım. Seni çok istiyorum ama bu yüzden burada olduğumu düşünmeni istemiyorum. Öyle değil. Sadece seni görmek istedim, çünkü sen her şeyi daha iyi yapıyorsun."

"Annem evde."

Yüzünde muzip bir sırıtiş belirirken gözleri benimkilere takılıyor.

"Ve..." "Babam değil ama annem öyle. Peki ya annen?"

Nereye varmak istediğimi anlıyor ve burnunu boynumun sütunu boyunca gezdiriyor. "Evde değilim. Çok geç saatlere kadar evde olmayacağım. Ama-"

"Beni odana götürmelisin." Birdenbire bunu, onu, bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum. Sonuçları umurumda değil. Onu kaybetmenin üstesinden bir kez geldim, yine gelebilirim. Umarım. Çünkü bunun için gidiyorum. Bu anı heba etmeyeceğim. Eğer yaparsam, her zaman pişman olurum ve pişmanlık enayiler içindir. "Beni odana götür, Wes."

"Aria," diye nefes alıyor, iç savaşını hızla kaybediyor. "Yarın sabah tekrar yola çıkıyorum. Bunu yapmadan önce seni görmek istedim. Ama gidiyorum. Ve burada olmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden yakın zamanda döneceğimi sanmıyorum."

"Biliyorum. Ama seninle bu anı yaşamak istiyorum. Bu anıyı istiyorum. Bekaretimi kaybetmemin bana dair sahip olduğun tek anı olmasını istemiyorum."

Başını iki yana sallar. "Öyle değil. Yakınından bile geçmiyor. Olsaydı bile fark etmezdi. O gece..." Anlamamışım gibi yine başını sallıyor. Ama anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

O gece her şey vardı.

Arkama yaslanıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Elimi kaslı kollarında gezdiriyorum ve saçlarını çekiştiriyorum. İnliyor, dili bu öpücüğü ele geçiriyor ve direnci her geçen saniye azalıyor.

"Siktir et," diye homurdanıyor. "Seni hayır diyemeyecek kadar çok istiyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

10 Yıl Önce

Aria'yı koridorun duvarına yaslamıştım, bacakları hâlâ bana sarılıydı. Ağzımın içinde inliyor, parmakları çılgınca gömleğimi yukarı çekip başımın üzerinden geçiriyor. Ona yardım ediyorum, tişörtü çıkarıp yere atıyorum.

Sonra ağzım tekrar onun ağzında.

İçinde çok tatlı görüldüğü o minik atleti bir sonraki adımda gidiyor ve pembe dantel kaplı göğüslerini ortaya çıkarıyor. "Pantolon," diye geveliyor ağzıma karşı, ama aniden, bunu aceleye getirmek istemiyorum. Ona zaman ayırmak istiyorum. Onun güzel göğüslerine tapmak istiyorum. Sütyeninin üstünden taşmalarına hayranlıkla bakıyorum. Vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını keşfetmek istiyorum. Her lezzetli santimini tatmak. Asla unutamadığım kızla kendimi yeniden tanıştırmak.

Onun yerine "Yatak odası" diyorum.

İç çekiyor, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi. Gergin ve muhtaç, ama bir dakika içinde adımı haykırmasını sağladığımda bana teşekkür edecek. Sanki bir emirmiş gibi solumu işaret ediyor ve ben onun ısrarına gülüyorum.

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Ama kontrolün bende olmasını seviyorum." Kontrol sahibi olmak. Karar vermek. Sonuçlarıyla yaşamak. Ben böyle biri oldum. Hassas bir makine. Günlerimi böyle geçiriyorum.

Ama Aria.

Tüm kontrolümü elimden alıyor. İnce kum taneleri gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Kalbime bir ritm veriyor. Bir nabız. İki yıl önceki o meşum geceden beri olmayan bir ritim.

"Tamam. Kontrol sende olabilir. Ama lütfen bir kızı bekletme. Zaman kaybetmek istemiyorum." Gözleri, çok ciddi, bana yalvarıyor. "Sadece birkaç dakikamız var Wes. Hayat bundan ibaret. Bir an diğerine akar ve bu bizim anımız. Ve harika olacak."

Sikeyim. Bu kız. Tam bir sihirbaz.

Bizi odama götürüyorum ve onu yatağıma atıyorum. Zıplayınca gülüyor ama ben onun minik şortunu yere indirince gülmesi hemen kesiliyor.

Sonra orada durup ona bakıyorum. Yanaklarındaki rengin yükselişini izliyorum, bu çok loş ışıktaki bile görülebiliyor. "Külotunu ve sütyenini çıkar," diye emrediyorum. O pembe gül rengine dönüyor, ama tek kelime etmeden doğruluyor, arkasına uzanıyor ve sütyenini açıyor. Askılar yavaşça dar omuzlarından ve kollarından aşağı kayıyor ve sonra derin ve gergin bir nefes alıp ince kumaşı bir kenara fırlatıyor.

Göğüsleri büyük, hatırladığımdan daha büyük ama çok da büyük değil, uçlarında koyu pembe meme uçları var. Uzanıp onları ağızla ve ellerimle örtmek için can atıyorum ama önce o külotun yere düşmesini istiyorum. Benden önce çıplak olmasını istiyorum.

"Külot," diye yönlendiriyorum çünkü unutmuş olabileceğini düşünüyorum. Aria'nın elleri gergin karnının derisinden aşağıya, uyumlu külotunun ince çizgisine doğru kayıyor. Sonra arkasına yaslanıp gözlerimle buluşmadan önce onları da yere indiriyor. Bu onun için bir mücadele. Bir yaprak gibi titriyor. Benden sonra kaç erkekle birlikte olduğunu merak ediyorum. Hiç olmamasını umuyorum, ama değilim.

Bunun mümkün olduğuna inanacak kadar aptal değilim. Sadece ne kadar çarpıcı olduğuna bakarak, peşinde milyonlarca erkek olduğunu biliyorum.

Ve yorum yapacak durumda değilim. Ayrıldığımdan beri birkaç kızla birlikte oldum. En az yarım düzine.

Hiçbiri o değildi.

Onlar sadece kaşınamaz bir kaşıntıyı kaşıyorlardı.

Dudağını ısırıyor ve bu hareket, çıplak vücudunun etrafına dökülen siyah saçlarıyla birleştğinde, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey oluyor. Ona yapacağım şeyler. Bir daha asla başka bir erkeği düşünmeyecek. Onun için o ben olacağım. Ve eğer şanslıysam, ben mezun olup onunla birlikte olana kadar buna tutunacak. Dünyam yeniden bir araya gelene ve ona sahip olmayı hak edene kadar.

Sözcüklerim ben onları durduramadan düşüncelerimde yankılanıyor. "Beni özledin mi, Aria? Bedeninin içinde beni düşündün mü? Düşündüm, bebeğim. Sana birçok kez mastürbasyon yaptım. Sen o kızsın."

"Kız mı?"

"Asla atlatamadığın."

Aria'nın gözleri yavaşça kapanıyor, sonra tekrar yarıya kadar açılıyor. Titrek bir nefes bırakıyor. "Tüm vücudumu öptüğünü hissetmek istiyorum," diyor ve işte bu kadar. Bu tatlı kızdan gelen tek bir edepsiz cümle beni benden alıyor.

"Tadına bakabilir miyim? Seni tatmalıyım."

Hararetle başını sallıyor. "Ben uh..." Duraklıyor. Kızardı. Delici bakışlarımdan uzaklaşıyor. "Daha önce bana hiç böyle bir şey yapılmamıştı."

Cheshire kedisi gibi gülümsüyorum. Deli gibi aşık olduğu kızın dünyasını sarsmak üzere olan bir adam gibi. Sanki bu hayatımın en güzel anıymış gibi. Yakın bir ikinci. Belki de ona son sahip olduğum zamanla berabere. O zamandan beri hiçbir şey doğru gitmedi. Bu ana kadar değil ve ayrıldığımda, o bir kez daha benim olana kadar hiçbir şeyin doğru olmayacağını biliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, vücudunu yatağımın kenarına çekiyorum, kalçalarını ayırıyorum ve amını kışından tepesine kadar yalıyorum. Yüksek sesle inlerken başı geriye düşüyor, elleri saçlarımı bulup sertçe çekmeden önce çarşafları yumrukluyor. Bu beni çıldırtıyor. Onunla ilgili her şey inanılmaz. Doyamıyorum. Asla doyamayacağım. Klitorisini yalıyorum, bir parmağımı sıkı damlayan sıcaklığına kaydırırken ağzımın içine emiyorum. Parmaklarım ona girip çıkarken dilim ileri geri hareket ediyor.

Aria çılgına döndü. Saçlarımı daha sert çekiştirirken haykırıyor, kalçalarını başımın etrafına sarıyor. Amcığı yüzüme sürtünüyor ve ben buna bayılıyorum. Onu sevdiğim gibi. Sınırsız. Kısıtlama olmadan. Pervasızca. Fazla uzun sürmüyor. Ağzım ve parmaklarım onu çalıştırıyor, zevk sesleri beni sadece teşvik ediyor. O çok ateşli. Çok tatlı. Mutlak mükemmellik ve onun her damlasını yalarken kendimi durduramıyorum. Sert boşalıyor ve yüksek sesle, adımı haykırarak boşalıyor.

Vücudu tükenene kadar ağzımın karşısında kıvranıyor. Yatağa doğru gevşekçe düşerken kıkırdıyor, gözleri kapanırken nefes nefese kalıyor. "Vay canına, bu..." Ve sonra tekrar gülüyor. "Sanırım bir kez olsun nutkum tutuldu."

Üstüne tırmanarak ağırlığımı dirseklerime veriyorum ve ona bakıyorum. "Bunu daha önce seninle yapamamıştım."

"Hayır. Kesinlikle yapmadın. Öyle olsaydı Princeton'a gitmene asla izin vermezdim."

Gülümsüyorum, dudaklarını öpmek için eğiliyorum, üzerimde kendi tadını almasını sağlıyorum. "Ve daha başlamadım bile."

Ağzım meme uçlarından birini kapatırken "Oh," diye nefes nefese kalıyor. "Tamam. Um. Evet, şimdi beni becermene ihtiyacım var çünkü yanmama iki saniye kaldı. *Tekrar*," diye vurguluyor, sanki bu noktayı eve götürmesi gerekiyormuş gibi.

Gülüyorum, nefesim teninde ürpertiler yaratıyor ve meme uçları kabarıyor. Bana karşı bu kadar duyarlı olmasını seviyorum. Dokunuşuma. O olabilir

Pek çok yönden tanıdık ama şu anda deneyimlediğimiz her şey yeni.

Komodininin çekmecesinden bir prezervatif çıkarıp açması için ona uzatıyorum. Ne yapacağından tam olarak emin değilmiş gibi bir süre bakıyor. Pantolonumu ve boxer'ımı indirmemi izliyor ve birden cesaretini topluyor, çünkü prezervatifi açıyor, oturuyor ve üzerimde yuvarlıyor. Daha önce bir kadın beni hiç böyle tahrik etmiş miydi? Hem kendinden bu kadar emin ve seksi, hem de tatlı ve masum? Bu en sarhoş edici kombinasyon.

"Üstümde olmanı istiyorum," diye fısıldıyor, birden çok ciddileşerek. "Bunun dünyadaki en seksi pozisyon olmadığını biliyorum ama vücudunun benimkini sardığını hissetmek istiyorum. En azından başlangıç olarak."

Aman Tanrım.

Vücudumu onunkine yaklaştırıp ağzını öperken ve içine doğru kayarken artık ne diyeceğini bilemeyen bendim. Birlikte inliyoruz, sanki son iki yıl hiç ayrılmamışız gibi hareket ederken gözlerimiz kilitleniyor. Sanki o ilk sefer milyonlarcasına yol açmış gibi. İşte onunla bu kadar mükemmel. İçine pompalıyorum, girip çıkıyorum, kalçaları benimkilerle buluşmak için itiyor, gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Her şeyimi görmesine izin veriyorum, o da aynısını yapıyor ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey.

Bacakları belime dolanıyor, elim aşağı kayarak kıcını kavırıyor ve daha derine batabilmem için onu yeterince kaldırıyor. Ben onu becerirken çığlık atıyor, başı arkaya ve yana doğru dönüyor. Onu seviyorum. "Çok güzelsin." Ve öyle.

Onunla ilgili her şey benim için ve sadece benim için yapılmıştı.

"Daha sert," diye pantolonunu indiriyor ve ben de ona tam istediği gibi veriyorum. Ritmimiz daha çılgınca, daha az kontrollü hale geliyor. Önce o geliyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına itiyor. Serbest bırakıldığımı homurdanıyorum, vücudum daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalırken patlıyor.

Ve işimiz bittiğinde, onu kollarımla sarıyorum, birbirimizin gözlerine bakmaya devam ederken onu kendime doğru tutuyorum, hala bu anın tesadüfünde kayboluyoruz. Sonunda göz kapakları ağırlaşıyor ve kapanıyor, nefesleri derin ve eşit. "Bu o anlardan biri," diye fısıldıyorum usulca, kapalı gözlerini öperek. "İnanılmazlık buna yaklaşamaz bile."

Onunla birlikte uykuya dalıyorum, ancak kısa bir süre sonra daha fazlası için onu uyandırıyorum. İkinci hatta üçüncü seferimizden sonra tekrar uykuya dalmıyoruz. Bunun yerine onu kollarıma alıyorum ve konuşuyoruz. Bana Princeton hakkında, oradaki hayatım hakkında, futbol hakkında sorular soruyor. Ben de ona işini soruyorum. Sanatı hakkında. Sırada ne olduğunu soruyorum ama bana bu konuda pek bir şey söylemiyor. Bana dünyayı nasıl gezmek istediğini anlattı. Her yeri keşfetmek. Her yerde resim ve eskiz yapmak.

Ve tam şafak doğu ufkunda belirmeye başlarken Aria yuvarlanıyor, çıplak sırtının solgun teni sabahın ilk ışıklarında parlıyor. "Gidiyor musun?"

Otururken başını sallıyor, şortunu ve atletini tekrar giyiyor. "Giyinmek zorundayım. Ailem koşuya gitmek için erken kalkıyor ve beni senin evinden çıkarken yakalamalarını istemiyorum."

"Bu çok kısaydı."

Kaşlarını çatıyor, gözlerini gri halıma diyor. "Bugün mü gidiyorsun?"

"Evet," diyorum çünkü gözleri hâlâ halıda ve bunu söylediğimi duyması gerekiyor.

"Peki o zaman," diye nefes alıyor, kolları kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi vücudunu sarıyor. Ayağa kalkıyorum ve onu göğsüme alıyorum, yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülüyor. Cennet gibi, ev gibi, sahip olamadığım her şey gibi kokuyor. "Bu eğlenceliydi. Belki iki yıl sonra tekrar karşılaşırız." Sesi düz. Duygularını belli etmiyor ama lanet olsun, sözleri çok acıtıyor.

Gözleri gözlerime değene kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ne istiyorsun, Aria? Söyle bana. Bizden ne istediğini söyle." Ciddiyim. Eğer bana bunu istediğini söylerse, onun için denerim. Bu imkansız olacak. Ama Aria için imkânsızla savaşmaya değer.

Ama gözlerinin içine bakarken bunun ne kadar yanlış olduğunu anlıyorum. O dünyayı istiyor ve daha azını hak etmiyor. Ben neyim? Onun gibi birine verecek neyim var?

Hiçbir şey.

Ben bir hiçim. Dokunduğu her şeyi mahveden boş bir adamım. Ben sadece onun kalbini kırarım. Hayallerini yıkarım. Artık bizim için mükemmel diye bir şey yok. Sadece uzak ufukta sonsuzluk umudu var.

"Ben iyiyim, Wes. Gerçekten iyiyim. Sen okuldasin ve ben de buradayım ya da belki New York'ta ya da başka bir yerde. Ama kesinlikle Princeton'da değilim." Bana göz kırpmıyor, o güzel mavi gözleri bana çözemediğim milyonlarca şey söylüyor. "Belki bir ara New York'ta buluşuruz. Yakında oraya taşınmayı düşünüyorum. Breck'i görmeye falan geldiğinde karşılaşırız."

Başımı sallıyorum çünkü söyleyecek bir şey kalmadı. Onu öpüyorum. Onu öpüyorum, böylece bunun sadece seks olmadığını biliyor. Bu sadece bir gece değildi. Bu bizim başlangıcımız, henüz başlayamasak bile. Aramızda yıllar olsa bile.

Umarım mesajı alır.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Günümüz

WES beni yoğun bakımdan çıkarıyor. İsteksizce takip ediyorum. Josh'u gerçekten bırakmak istemiyorum ama yalnız kalmak isteyebileceğini de düşünüyorum. Yani, evet, bir süre uyuyacak. Ama eminim Tyler'la olanları sindirmek için de zamana ihtiyacı vardır. Sevgilinin sana bunu yapmasına nasıl anlam verirsin? Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, Tyler'ın bunu yapabileceğini asla hayal edemezdim.

Öfkeli biri olduğunu biliyordum. Duvarı yumrukladığını gördüm ve bir iki kez bağırdığını duydum ama böylesini hiç duymamıştım. Sevdiğini iddia ettiğin adamı öldürmeye çalışmak gibisi yoktu. "Onu terk etmek istemiyorum," diyorum tekrar.

Wes sıcak bir gülümseme ve elimi sıkarak, "Biliyorum," diye karşılık veriyor. Biz konuşurken Josh'a tekrar ilaç veriyorlardı. Wes hemşirelerin onu rahat ettirdiğinden emin oldu. Bu hoşuma gitti. Josh'un acı çekmesini istemiyorum. "Ama dinlenmeye ihtiyacı var ve sen sabah geri geleceksin. Yarın onu ayağa kaldırmaya ve hareket ettirmeye çalışacaklar. O zaman sana ihtiyacı olacak. İnan bana. Onun için zor bir gün olacak."

Asansöre binerken başımı sallıyorum. Telefonum çantamda titriyor ve onu çıkardığımda nefesim kesiliyor. "Vay anasını." Milyonlarca cevapsız arama ve mesaj var. Şu anda çalışmayan Rina'dan. Halle'den yaklaşık on tane. Margot ve Drew'dan daha fazlası. "Acil serviste durmamız gerek."

Wes anlaşılabilir bir ifadeyle bana bakıyor. "Drew'u görmeye mi?"

"Ve Margot. Benim için endişeleniyorlar."

Wes, birleşmiş ellerimize bakmadan önce bana başıyla sıkı bir selam veriyor. "Bu iyi mi?" Ben de onlara bakıyorum ve duraksıyorum. "Çünkü Drew senin nişanlının olduğunu söyledi. Ve eğer bu doğruysa bana hemen söylemen gerekiyor."

"O benim nişanlım değil," diye karşı çıktım. "Ama bir kez daha denememiz olasılığından bahsetti."

Wes vücudunu döndürerek beni asansörün duvarına doğru itiyor ve önümde duruyor. Elleriyle yanaklarımı kavıyor ve başımı eğerek gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "İstediğin bu mu? Onunla birlikte olmak mı? Çünkü eğer istediğin oysa, karışmayacağım. Mutlu olmanı istiyorum. Ama eğer o değilse ya da sen emin değilsen, o zaman senin için savaşıacağım. Bu hatayı tekrar yapman için seni çok kez bıraktım."

Ne konuşabiliyorum ne de gözlerimden akan yaşları durdurabiliyorum. Başını burnu benimkine değene kadar eğiyor. Ağır bir nefes üflüyorum. "Hiç aşık oldun mu? Korkunç değil mi? Seni çok savunmasız yapıyor. Göğsünüzü ve kalbinizi açıyor ve birinin içinize girip sizi mahvedebileceği anlamına geliyor."

Bana karşı sırıtıyor. "Kim söyledi bunu?" "Neil Gaiman."

"Hoşuma gitti. Anlamından nefret etsem bile." Asansörün kapıları açıldığında ve acil servisin sesleriyle karşılaştığımızda geri çekiliyor. Önümden çıkıyor ve elimi tekrar tutmuyor. Margot'nun adımı haykırdığını duymadan önce bir an onun ellerine bakıyorum. Gözlerim

kalabalık koridorda bana doğru koşarken onu bulmak için uçuyorum. Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Lanet olası Margot. Her zaman çok dramatik. Wes'in bana doğru eğildiğini hissediyorum, fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyor, "Sana bakıyorum ve sonsuzluğumu görüyorum. Seni geri kazanmam için bana bir şans ver. Senin de sonsuzluğun olduğumu göstermek için. Yemin ederim, bu sefer seni mahvetmeyeceğim."

Margot beni hayatımda gördüğüm en büyük sarılmayla sarmaladığı anda nefesim göğsümde sıkışıyor. "Aman Tanrım," diye yarı hıçkırıyor, yarı çığlık atıyor. "Çok korkmuştum. Ne oldu ve neden lanet telefonunu açmadın?" Geri çekiliyor ve yanağımı görüyor, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Vay anasını. Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikaye. Ama ben iyiyim. Yemin ederim." Yanağımın ne kadar kötü görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Görme fırsatım olmadı.

"Bu *hiç* iyi değil. Gerçekten Tyler mıydı? Josh'a bunu yapan gerçekten o muydu?"

"Haberler hızlı yayılır."

"Hastane çalışanları dedikodu yapar. Hiç *Grey's Anatomy* izlemedin mi?"

"McSteamy'yi öldürdüklerinden beri değil."

"Değil mi?" Çok sert gülüyor. "Josh iyi mi? Neler yaşadığını anlatacak kelime bulamıyorum."

"Dayanmaya çalışıyor."

Margot sessizce yanımda duran Wes'e bakıyor -yanıma delicesine yakın olduğunu da eklemeliyim- ve sonra bana dönüyor. "Drew'a iyi olduğunu söyleyeyim mi yoksa gidip onu bulalım da kendisi görsün mü?"

"Yapmak zorunda değil," diyor Drew arkamdan. Onun sesiyle arkamı dönüyorum ve birden kendimi yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ailem beni odama gizlice soktuğum çocuğu öperken yakalamış gibi. Eğer gerçekçi olsaydım bu Wes olurdu, çünkü annem beni onu öperken yakalamıştı, ama her neyse. Semantik ve hepsi bu. Drew'un gözleri hızla Wes'e kayıyor, aralarında çok kasıtlı bir şey geçiyor

Drew öne uzanıp beni yakalamadan önce. Beni kendine doğru çekerek sarıldı. "Senin için çok endişelendim. İyi olduğun için çok rahatladım."

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor arkamdan bir ses ve yemin ederim, kafamın içinde bir çılgınlık var gibi. Hepimiz duraklıyoruz, bir hemşireyle göz göze gelmek için dönüyoruz. "Dr. Kincaid, şu anda teknik olarak görevde olmadığınızı biliyorum ama geçen hafta ameliyat ettiğiniz bir fıtık hastam bugün karın ağrısı şikayetiyle buraya geldi. Hızlıca bir bakabilir misiniz?" Drew'un kollarından kurtulup geri çekildim.

Wes derin bir nefes veriyor, gözleri kapanıyor, yüzü sinirli bir ifadeye bürünüyor, sonra tekrar açıp benimkilere odaklanıyor. Gözlerinde, sözlerinin ardındaki vaadi görüyorum. "Sadece birkaç dakika sürecek," diyor bana. Sonra hemşireye dönüyor ve birlikte yürürken bolca özür dilemeye devam ediyor.

"Vardiyamın geri kalanını karşılaması için birini bulmamı ister misin?" Drew dikkatimi tekrar ona çevirerek soruyor. Gerçekten de parmakları çenemde ve yüzümü Wes'in geri çekilen formundan uzaklaştırıp çelik gibi gri bakışlarına yönlendiriyor. "Saldırıya uğradığın ve seni korumak için orada olamadığım için nefret ediyorum."

Ve bu altı ay kadar çok geç. Yani, aklıma gelen ilk şey bu. Bu altı aydır neredeydin? Neden kendi bokunu anlaman bu kadar uzun sürdü? Ama en önemlisi, eğer şimdi sana teslim olursam, içgüdüsel olarak Wes'in yapacağını bildiğim şekilde sözlerini gerçekten tutacak mısın? Başımı sallıyorum. Tutmayacak. Bu Drew'e göre değil. En azından benimle değil. Biz çok uyumsuzuz.

O Drew ve ben de Aria'yım. Wes ve Aria'nın aksine, fark ettim. "Drew, bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Bu çok garip," diye araya giriyor Margot ve ben onun hâlâ burada olduğunu tamamen unutuyorum. Ona gözlerimi deviriyorum. "Rina ve Hallster'a senin ve Josh'un hayatta ve iyi olduğunuzu haber vereceğim. Geri dönmem gereken hastalarım var, ama sen

yarın beni arasan iyi olur, çünkü vay canına." Bana bir öpücük kondurup uzaklaşmadan önce gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne hakkında?" Drew, Margot sözümüzü kesmeden önce kaldığımız yerden devam ederek soruyor. Yüz ifadesinden tam olarak ne hakkında konuşmak istediğimi bildiği anlaşıyor.

"Özür dilerim, Drew. Gerçekten üzgünüm. Sen harika bir adamsın-"

"Yapma," diyerek hızla sözümü kesti. Yüzü yere düştü ve nefes alış veriş i ağırlaştı. Ama bunun olacağını biliyor olmalıydı. Ayrı geçirdiğimiz son altı ay hiç yaşanmamış gibi yeniden başlayamayacağımızı. "Bunu çözmeye çalışmak bile istemiyor musun, Aria? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Çok uzun zamandır iyi bir ilişkimiz vardı. Birlikte harikaydık. Bir hız tümseğinin bizi yolumuzdan saptırmasına izin verme."

Drew açıklanamayan, saçma sapan nedenlerle benimle ilişkisini bitirdiğinde incinmiştim. Yalan söyleyip incinmediğimi bile söyleyemem. İncinmiştim. Ama *yıkılmamıştım*. Dünyam sona eriyormuş gibi hissetmedim. Karanlık hiç aydınlanmayacakmış gibi gelmiyordu. Onu unutmam yıllar değil aylar sürdü. İşte buradayım, ayrılmamızdan altı ay sonra ve onunla tanışmadan önceki halime geri döndüm. Ya da en azından yeterince yakın.

Belki de Wes ve ben Wes ve ben olduğumuzda çok genç ve çok toydum. Belki de bu yüzden gidiş i öyle hissettirdi. Ama onun gidiş i öyle hissettirdi. Drew'un ki öyle hissettirmed i. Ve Wes bana sonsuza dek onun olduğumu söylüyor ve beni benim olduğuna ikna etmek istiyor.

Drew'a baktığımda bunu göremiyorum. O sonsuzluk şeyini.

Drew'a baktığımda, yapmam gereken pek çok kişisel fedakârlık görüyorum. Kim olduğumun büyük bir parçasından vazgeçtiğimi görüyorum. Wes'e baktığımda sonsuz olasılıklar görüyorum çünkü o beni tanıyor. O. Biliyor. Beni tanıyor. Sanatımın benim için ne anlama geldiğini biliyor. Onun için bundan vazgeçmemi asla beklemez. Asla. Bu yüzden yıllar önce gitmeme izin verdi. Bu yüzden New York'a benim için geldiğini bana hiç söylemedi. Buna inanıyorum. Bunu kalbimde hissediyorum.

"Aria?" Drew sabırsızca soruyor, elimi tutuyor ve cevap vermediğimde dikkatle bana bakıyor. "Bu konuda ciddi olamazsın? Wes'i zar zor tanıyorsun. Beni mi?" Göğsünü işaret ediyor. "Ben, biliyorsun. Sevdiğin benim."

Başımı sallıyorum. Gerçekten hiçbir fikri yok ve şu an her şeyi açıklamanın sırası olduğunu sanmıyorum. En azından tam olarak değil.

"Drew," diye yeniden başlıyorum. "Sen benim için çok özelsin. Her zaman da öyle olacaksın. Bu asla değişmeyecek. Ama ben Wes'i çok uzun zamandır seviyorum. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım. Birlikte büyüdü. O benim ilk her şeyimdi. Ve bunu duymak kötü olsa da, bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Seviyordum. Sevdiğimi biliyorsun. Ama seninle tekrar deneseydim, geçen seferki gibi biterdi. Sanatımdan vazgeçmek istemiyorum. O benim ruhumun bir parçası. Tıp senin için nasılsa, ben de senin hayallerini benim için feda etmene asla izin vermem. Sen uzun çalışma saatlerini seviyorsun, ben de benimkileri." Doğruyu söylemek gerekirse, hiç çaba göstermedik. İkimiz de birbirimiz için fedakârlık yapmak istemedik. Bu da bir şey ifade etmiyorsa, ne ifade eder bilmiyorum. "Biz birbirimize uygun değiliz, Drew. Seni seviyorum ve sana değer veriyorum ama olması gerektiği gibi değil."

Başını sallıyor, sanırım inanamıyor. "Hayır," diyor. "Sanırım seni geri kazanmak için çok uzun süre bekledim." Sert, acı bir nefes veriyor, elleri kalçalarına gidiyor. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bence bu bir hata. Sahip olduğumuz şey iyiydi ve bir kez daha denemeden bir kenara atılmamalıydı. Seni seviyorum Aria ve bu yolda ilerlemeye hazırdım. Sonunda fedakârlık yapmaya. Her şeyimi vermeye."

İşler zorlaştığı anda bizi bir kenara atan kişinin o olduğunu ve sonunda her şeyini vermek istemesi için tüm bunların gerekmemesi gerektiğini söylemek geliyor içimden ama bu konuda çenemi kapalı tutuyorum. Konuyla ilgisi yok. Bunu yapmamın nedeni bu değil. Onun yerine "Özür dilerim," diyorum. "Umarım zaman içinde ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu anlarsın ve arkadaş olmasak da dost olabiliriz."

Drew'un gözleri uzun bir süre benimkileri delip geçiyor ve sonra başıyla onaylıyor. "Evet. Bu hoşuma gider. Seni tamamen kaybetmek istemiyorum." Bu biraz canımı yaksa da içtenlikle gülümsüyorum. Uzanıp ona sarılıyorum, o da bana karşılık veriyor. Dudakları yanağıma yapışıyor ve sonra geri dönüp işini yapmak üzere uzaklaşıyor. Ama daha fazla uzaklaşmadan arkasını dönüyor ve "Wes sana iyi baksa iyi olur. Eğer yapmazsa her yerde kışını tekmelerim. Ve her şeyi berbat ettiğinde, ben hala burada bekliyor olacağım." Bana göz kırpıp sırtıyor ve köşeyi dönüp gözden kayboluyor.

Gülüyorum. Elimde değil. Şimdi daha iyi hissediyorum. Daha hafif. Drew ve benim yakın kalacağımızı biliyorum. Tüm dramamıza rağmen, ona gerçekten değer veriyorum. O iyi bir adam. Çok iyi bir adam. Ve belki Wes aniden hayatıma geri dönmeseydi, tekrar denerdim. Belki de denerdim. Belki de denemezdim.

Bölüm Yirmi Dokuz

Wes'e mesaj atıp ne kadar süreceğini sordum. Onu acele ettirmek istemiyorum ama düş almak için ölüyorum. Ve açlıktan ölüyorum. Saatlerdir bir şey yemedim ve eminim onun için de aynı şey geçerlidir. Bize getirdiği yemek bir şekilde atılmış. Gidip onu bulmak istemiyorum. Birincisi, o bir hastayla birlikte. İkincisi, ben buraya, hasta bölümüne ait değilim. Burada çalışmıyorum, hasta değilim ve daha önce de azar işittim.

Bekleme odasına girdim ve beklemeye başladım. On dakika bekledim ve hiçbir cevap alamadım. Sinirlenmedim, sadece...tamam, biraz sinirlendim. Çünkü akşam yemeği ve önseziler hakkında konuşmuştuk ve ben bunun bizim gecemiz olacağını düşünmüştüm. Bizim başlangıcımız. Ve anlıyorum, onun hastaları önce gelir. Birisi hasta ve acı çekiyor ve ben bunun ciddiyetini azaltmak istemiyorum.

Ama hadi ama!

En azından bana mesaj atabilirdi. Ya da hemşirelerden birine attırabilirdi.

İçimi çekip ona tekrar mesaj atıyorum, düş almak için eve gittiğimi ve işi bittiğinde beni aramasını, böylece akşam yemeği için bir yerde buluşabileceğimizi bildiriyorum. Dışarı çıkıyorum, bekleyen bir taksiye atlıyorum ve on beş dakika sonra evdeyim. Sanki yıllardır buraya gelmemişim gibi hissediyorum. Ama Josh uyandı ve iyileşecek ve Tyler, lanet *Tyler*, hapse girecek.

Tek yapabildiğim başımı sallamak çünkü bu mantık dışı bir şey. Koşarak yukarı çıkıyorum, uzun zamandır üzerimde olan kıyafetlerimi çıkarıyorum ve duşa giriyorum. Yemin ederim, ana banyoyu yenilediğimde Josh'un beni çoklu fiskiyele konusunda ikna etmesine hiç bu kadar sevinmemiştim. Bu şimdiye kadarki en iyi duş olabilir. Çıktıktan sonra, etrafıma bir havlu sarıyorum dolabımı karıştırırken kendim.

Duştan çıkar çıkmaz saplantılı bir ergen gibi telefonumu kontrol ettim ve Wes'ten hiçbir şey göremeyince böyle bir hayal kırıklığı yaşadığım için şimdiden kendimden nefret ediyorum. Çünkü eğer onunla ilişkimiz bu şekilde devam edecekse, o zaman ilgilenmiyorum. Bu yüzden Wes'i hastanede bıraktıktan neredeyse bir saat sonra sahip olduğum tüm güzel kıyafetlere baktıktan sonra, tüm rahat kıyafetlerimi barındıran şifonyerim lehine dolabımı boşaltıyorum.

Siktiğimin erkekleri. Lanet Wes. Şimdiye kadar daha iyi bilmeliydim.

Tam elim şifonyerimin düğmesine uzanırken kapım çalınıyor, ardından zil çalıyor ve ısrarla bir kez daha çalınıyor. Merdivenlerden uçarak iniyorum, inerken neredeyse ayaklarıma takılıyorum. Perdenin kenarını geriye çekerek Wes'in ceketini bir an için görebiliyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve sonra öksürdüğünü duyuyorum.

"Kapıyı aç, Aria. İçeride olduğunu biliyorum."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Saçma sapan şeyler söylediğini duymam dışında bana cevap verdin." "Mesajlarıma cevap vermedin. Ya da beni aramadın."

"Biliyorum. Aç kapıyı."

İç çekiyorum ama kapının kilidini açıp sallıyorum. Üzerime soğuk bir hava hücum ediyor ve aniden hala bir havluya sarılı olduğumun farkına varıyorum. Sadece bir havluya. Wes'in hararetli gözlerinin vücudumda gezinmesine bakılırsa, onun da aynı şeyi fark ettiğini görüyorum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Aşağı baktım. "Bunu düşünmemiştim. Ama havluyla dolaşmam ölmene neden olacaksa, sorun değil."

Wes içeri giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıp kilitliyorum. Ensesini sıkıyor ve gözlerini benimkilerden ayırmamak için elinden geleni yapıyor. Birkaç kez başarısız oluyor ve tüm erkek cinsiyetine olan öfkeme ve hayal kırıklığıma rağmen bu beni gülümsetiyor. "Özür dilerim. Kızgın olduğumu biliyorum ve buna hakkın da var. Sana ve Josh'a geri dönmek için acele ederken telefonumu arabamda unutmuşum ve seni aramak için bakana kadar mesajlarını görmedim. Zaten geç kaldığım için sana bir restoran mesajı atmak yerine buraya gelebileceğimi düşündüm. Şimdi git giyin." Arkamdaki merdivenleri işaret ediyor. "Sen o havlunun içindeyken düşünemiyorum. Onu vücudundan söküp atmama ve buna kaza dememe bir saniye kaldı."

"Ne? Bu eski şey mi?" Kendi etrafımda dönüyorum. "Aria," diye inliyor. "Şimdi yarım saniye."

Gülüyorum ama ondan uzaklaşıp merdivenlerime yöneliyorum. Elinin kışıma çarptığını hissediyorum ve daha yüksek sesle gülerек inliyorum. Merdivenleri çıkarken ona "Acıdı," diye sesleniyorum.

"Yapmadım," diye karşılık veriyor.

"Yemek sipariş edebilir miyiz?" Kapım açıkken hızla giyinirken bağıriyorum. Kuruyan buklelerimi fırçalamadan önce üzerime bir kot pantolon ve siyah bir kazak geçiriyorum. Çılgınca görünecekler ama saçlarımı kurutmakla vakit kaybetmek istemiyorum. "Açlıktan ölüyorum. Resmen. Bir saat içinde doğru düzgün beslenmezsem huysuz bir kaltağa dönüşebilirim. Şu anda sınırdayım. Yemek sipariş edebilir miyiz? Ateşin karşısında bir şişe şarapla korkunç yağlı bir şeyler yemek için can atıyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor Wes kapımın aralığından ve ben tiz bir çığlık atarak onun burada olmasının şaşkınlığıyla bir adım havaya zıplıyorum.

"Bu çok kabaydı." Kaşlarımı kaldırdım ve onu işaret ettim. Tanrım, sanırım az önce öldüm.

Omuz silerken sırtıyor. Odama adım attığında, gözleri yerimi süsleyen atılmış kırmızı dantel sütyen de dahil olmak üzere her şeyi tanıyor

Son iki gündür. Keşke şu anda siyah yerine bunu giyiyor olsaydım. Kırmızı daha yaramaz hissettiriyor. "Kesinlikle huysuz kız sipariş edebiliriz."

"Tanrıya şükür," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyorum, onun odamdaki varlığını ve üzerine atlayıp onu yatağıma atma arzusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Çünkü eğer bu konuda çıldırmış olsaydın, ben buzdolabımı karıştırırken sana defolup gitmeni söyleyecektim."

Wes gülüyor. Uzanıp elimi tutuyor ve beni vücuduna çekiyor. Ağzı kulağıma ulaşırken yanağı benimkinin üzerinde kayıyor, nefesi hassas tenimi gıcıklıyor ve vücudumdaki her sinir ucunu uyandırıyor. "Gergin misin, Aria?" Kahretsin. Saçmalıyor muydum? Tabii ki saçmalıyordum çünkü gülünç derecede gerginim.

"Evet ama ben de açım, lütfen bunu göz ardı etmeyin. Ben şarap açarken senin de yemek sipariş etmeni istiyorum çünkü şaraba ihtiyacımız olacağını düşünüyorum." *Kapa çeneni, Aria!* Dün gece onun yatağında böyle değildim. Tüm o sonsuza kadar konuşmaları. Onun benim alanımda olması ve bunu taahhüt etmesi. Wes'le birlikte olmak. Sonunda.

Kahretsin. Bu gerçekten sinirlerime iyi gelmedi.

"Yemek sipariş edebilirim." Geri çekildi ve telefonunu çıkardı. Göremediğim bir şey yapıyor ve iki dakika bile geçmeden telefonunu cebine geri koyarken bana bakıyor ve "Bitti. Yaklaşık bir saat içinde burada olacak. O zamana kadar idare edebilir misin?"

"Ben hallederim," diyorum çünkü birden aklıma harika bir fikir geliyor. "Benimle gel." Elini tutuyorum ve onu yatak odamdan çıkarıp üçüncü kattaki merdivenlerden stüdyoma götürüyorum. Onu pencerelerden birinin önüne yerleştirdiğim kanepeye götürüyorum ve sırt üstü yatana kadar itiyorum. Başında duruyorum, gözlerinin vücudumdaki ziyafetini görmezden gelmek ve onu nasıl istediğimi düşünmek için elimden geleni yapıyorum. "Sağ kolunu başının arkasına koy ve bacaklarını bileklerinden çapraz yap." Yapıyor ve ben gülümsüyorum. "Gözlerini benden ayırma. Bu pozu koru."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kurduğum boş tuvale doğru yürümemi izliyor. Onu resmetmeyi çok isterdim ama zamanım yok ve sanırım karakalem bunu daha iyi yansıtacak. Elim gerilmiş malzemeye gidiyor ve sonra duraklıyorum. Doğru olmayan bir şey var.

"Gömleğini çıkar," diye emrediyorum ve o da muzipçe sırtıyor. "Beni gömleğim olmadan mı çizmek istiyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum." "Sen de istersen yaparım."

Yanaklarım ısınıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Kazağımı çıkarıyorum. Dudaklarının kenarından hınzır bir sırıtış yükseliyor. Doğruluyor, başının arkasına uzanıp tek bir yumuşak hareketle gömleğini çekiştirirken gözleri beni tarıyor. "Pozuna geri dön."

Onun yerine ayağa kalkıyor, bana doğru yaklaşıyor, karın kasları ve göğsündeki o lezzetli kaslar her adımda esniyor ve bana ulaştığında iki parmağını kotumun kemer halkalarından geçiriyor. Ben ona doğru adım atana kadar çekiştiriyor, sıcak kaslı göğsü bana doğru bastırıyor. Dudakları alçalıyor, baskın bir öpücükle benimkilere çarpıyor ve destek için üst kollarına tutunuyorum. "Fotoğrafik bir hafızan var, Aria," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Seninle ilgili bu inanılmaz gerçeği bilmiyormuşum gibi davranma. Gerekirse beni hafızandan çiz, ama çok yakında ayakta duramayacaksın, o yüzden şimdi çizmeye başlamalısın."

Yüzümü tuvale dönmem için beni döndürüyor ve hala kömürü tutan elimi beyaz pamuğa doğru kaldırıyor. Hafızamdan çizmeye başlıyorum çünkü fotoğrafik bir hafızam olmasa bile, onun kanepemde bana bir sonraki yemeği benmişim gibi baktığı görüntüsü sonsuza dek beynime kazınmış durumda.

Çizimime başlıyorum, karakalemin pürüzsüz kenarı kayıyor, titreyen elimin kontrolünü kazanmaya çalışırken kaba çizgiler oluşturuyor. Nefes alışım daha iyi değil ve Wes'in parmaklarının sırtımın kıvrımlarında acı verici bir yavaşlıkla kaydığını hissettiğimde yumuşak pantolondan düzensizliğe geçiyor. Kot pantolonumun beline ulaşıyor, etek ucunun altına

dalmadan önce dikiş boyunca ilerliyorlar. Titriyorum

şiddetle. Utanç verici bir şekilde. "izmeyi bıraktın," diye fısıldıyor kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor. "Devam et, Aria. Seni parmaklarımla boşaltırken neler yarattığını görmek istiyorum."

İnliyorum. Elimden bir şey gelmiyor. Gözlerimi de kapatıyorum çünkü sözleri her şeyi ele geçiriyor ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Ama onları tekrar açtığında bunun imkânsız olduğunu fark ediyorum çünkü eli kotumun  n tarafına doğru kıvrılıyor, düğmeyi açmadan önce alt karnımın hassas etini gıdıklıyor. Ve sonra fermuarı indiriyor. Tekrar inliyorum, bu sefer bir inilti daha ekleniyor ve henüz ihtiyacım olan yerime dokunmadı bile.

Elim tuvalde ilerlemeye devam ediyor, ama parmaklarının uçları k lotumun dantellerine doğru kayarken başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Mmm... benim için çok ıslak."

Parmakları klitorisime bastırıyor, dantelin dokusunu ek sürtünme olarak kullanıyor ve beni boşalma ihtiyacıyla çılgına çeviriyor. Ama ben onun kumaş üzerinde hareket ederkenki tatlı işkencesini anlayamadan Wes parmaklarını kenara kaydırıyor ve parmaklarını içime daldırıyor. "Oh, Tanrım," diye o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki komşularımın beni duyduğuna eminim.

"Ağzımın tatlı amını yalamasının ne yapacağını düşünüyorsun? izimini parmaklarımdan daha fazla değiştireceğini düşünüyor musun?"

Konuşamıyorum. Sadece nefes almaya, parmaklarına ve bunun verdiği hisse odaklanabiliyorum. Çünkü içime girip çıktığı ya da ağrıyan klitorisimi ovduğu her an bir öncekinden daha iyi. Kot pantolonumu kalalarımın aşağı sıyırıyor, parmak uçları ısınmış etime bastırıyor ve şimdi ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Benim elim hareket ediyor, onun eli hareket ediyor, kot pantolonumdan çıkıyorum, k lotum da onu takip ediyor ve onun önümde diz çöktüğünü fark ettiğim anda ağzı üzerimde, beni yalıyor, başım dönene kadar emiyor.

"iz, Aria. Sen çizdiğin anda ben duracağım."

Kahretsin. Ağzı bana en inanılmaz şeyleri yaparken artık umursamadığım aptal bir resim çizmeye devam etmemi mi istiyor? Kafayı mı yemiş bu? Dik durmak için çok çabalıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. Hâlâ çiziyor muyum, ayakta mıyım, inliyor muyum, yoksa konuşuyor muyum, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bunun asla bitmesini istemediğim. Ve eğer on yıllık ayrılıktan sonra şimdi yapabildiği buysa, yarın onunla evleneceğim. Çünkü... Oh. Aman Tanrım. *Tanrım!*

"Söyle bana bebeğim. Ne istediğini söyle. Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Ne istediğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece... "Durma."

"Dilime boşalana kadar olmaz. Sonra sikimi içine öyle bir gömeceğim ki. Sen benimsin, Aria. Söyle."

"Evet," diye nefes alıyorum, çok yaklaşmıştım.

"Hayır. Benim olduğunu söyle yoksa dururum. Seni paylaşamam. Aramızdaki şey gerçek olmadıkça senin içinde olamam."

Lanet olası seksi alfa otoriter piç. "Seninim," diye söz veriyorum.

"Duymak istediğim tek şey buydu."

Sonra beni yalıyor, klitorisimi dudaklarının arasına almadan önce dilini gezdiriyor. Daha önce hiç boşalmadığım kadar boşalana kadar parmakları içime girip çıkıyor. Çığlık atıyorum. Daha önce hiç çığlık atmamış olabilirim ama şimdi kesinlikle çığlık atıyorum. Ve elim hala çizim yapıyor, garip bir şekilde farkında olduğum sonradan gelen bir düşünce.

Kasılmalarım yavaşladığında vücudumda süzülüyor ve beni öpüyor, fısıldarken içime doğru nefes alıyor, "Çok güzelsin. Çok mükemmelsin." Arkasına yaslanıyor ve dikkatle gözlerimin içine bakıyor. Sıcak, parlak bir gülümseme yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. "Seni çok seviyorum, Aria. Hiç vazgeçmedim. Her zaman sen oldun."

Cevap veremiyorum. Ben sadece sonsuz bir duygu, şehvet ve olasılık havuzuyum.

"Çizmeye devam edin. Bu her zaman saklayacağımız bir şey."

Wes'in eli karnıma bastırıyor, diğer eli de sikini girişime doğru yönlendiriyor. Gözlerim kapanıyor, nefesim kesiliyor ve bedenim titriyor. Daha önce hiç böyle olmuş muydu?

Tek bir yumuşak hareketle Wes içime girdi. Duvarlarımı esnetirken bana yerleşmem, büyüklüğüne alışmam için bir an veriyor.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım, nefesim göğsümde durdu. Bunu unutmuşum. Wes'in bedenimde olmasının nasıl bir his olduğunu. Uzun zaman önce ilk gece olduğu kadar inanılmaz. Elleri kalçalarımda, hızımı kontrol ediyor. Önce yavaşça girip çıkıyor, ben çekmeye devam ederken her itişinde siki içimdeki o büyülü noktaya çarpıyor.

Sonra bırakır. Teslim olur.

Aleti sertçe içime pompalanıyor, kolları etrafımı sarıyor, göğüslerimi sıkıyor, beni dik tutuyor. Ben bir his yığınıyım. Bir zevk tufanı. Parmakları klitorisimi buluyor, kalçalarının güvenine mükemmel uyum sağlayan bir ritimle ovuşturuyor.

Bu hayatımın en erotik anı ve hayatımın aşkı beni anlamsızca becerirken onu karakalemle tuvale aktarıyorum. Bedenimi seviyor ve ona tapıyor. Beni öpüyor ve benimle konuşuyor, ne kadar mükemmel hissettiğimi söylüyor. Bunun bizim için sadece bir başlangıç olduğunu. Ve ben boşaldığımda, elim tuvale çarpıyor. Ona doğru geri düşüyorum, bacaklarım resmen jöle gibi olmuş ve artık ağırlığımı taşıyamaz hale gelmişken onun kolu beni dik tutuyor.

Geri çekiliyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona o kadar inanarak ki göğsüm sanki bir mengene beni sıkıyormuş gibi daralıyor. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sen her zaman hayatımın aşkı oldun. Diğer herkesi kıyasladığım kişi."

Ağzı benimkiyle morartıcı bir öpüşmede buluşuyor. Ve geri çekildiğinde, yeni yağan karın altında beni ilk kez öptüğünde çatımda bana verdiği gülümsemenin aynısını veriyor. Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kapı zili çaldı.

Yüzükler. "Yemek." Tanrıya şükür, çünkü sevişmemiz bittiğine göre midem patlamak üzere. "Giyin ve benimle aşağıda buluş."

Az önce yarattığım şeye bakmak için döndüğümde kıyafetlerini çıkarıyor. Bu delilik. Saçma sapan. Tüm çizgiler ve dumanlı, zekice kurgulanmış bir kaos. Bu harika. Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey.

Eli benimkini kavırıyor ve göğsünü, çarpan kalbinin üzerine kaplayana kadar çekiyor. "Bu attığı sürece senindir. Ve bunun gibi bir milyon tane daha yapacağız. Bir gün hikâyemize dönüp baktığımızda her şeyin ne kadar acı verici bir şekilde mükemmel olduğunu fark edeceğiz." Beni tekrar öpüyor ve sonra yemeğimizi almak için merdivenlerden aşağı koşarak gidiyor.

Acı verici derecede mükemmel. İşte biz buyuz. Ve bu sadece bizim başlangıcımız.

Sonsöz

Ona evlenme teklif etmeliyim. Tekrar. Bunun için mükemmel bir gün ve gerçekten de uzun zamandır bekliyordum. Aslında hayatıma girdiği o ilk günden bu yana bir yıl geçti. Josh'un yoğun bakım odasının uçurumunda durup onun vücudunu bükerek komadaki arkadaşıyla konuştuğunu gördüğümünden beri. Kalbimin atmaya başladığını hissettim. Yıllardır bunu gözle görülür, elle tutulur bir şekilde yapmamıştı. O hayatımdan çıkıp gittiğinden ve ben onun gitmesine izin verdiğimden beri.

Aria dağınık. Boyayla kaplı ve sayılamayacak kadar çok katmanı var. Evet, kat kat çünkü dün gece evimizin kaloriferi bozuldu ve Ocak ayının ortasındayız ve o Josh'un, Halle ve Jonah'ın evini ya da bir oteli tercih ederek ayrılmayı reddetti çünkü burada alıntı yapıyorum, "havasındaydı". Doğal olarak ben de gitmeyi reddettim ve gazlı şömine, bir sürü battaniye ve kat kat giyinerek hayatta kaldık. Ama iğrenç bir kardan adam gibi giyinmiş olsa bile, o şimdiye kadar karşılaştığım en nefes kesici yaratık.

Kaloriferler tekrar yandı, birkaç saattir yanıyor, o yüzden bu kadar çok katmanı olmasa da olur.

Aria'nın gökyüzüne bakıp kar yağışını izlemesine aşık oldum. Ona on yıldan fazla bir süre ve milyonlarca dakika önce aşık oldum. Ama ona tekrar aşık olmamı sağlayan küçük şeyler bulmaya devam ediyorum ve

tekrar ve tekrar. Şu anda olduğu gibi. Her zamanki gibi kulaklıklarını takıyor ve odanın öbür ucundan bile kulaklarına gelen sesleri duyabiliyorum. Hızlı ve sabit bir ritmi var, ama bundan fazlasını söyleyemem. Ama asıl nefesimi kesen şey, onun bu sese göre hareket etmesi. Dans ediyor. Ama öyle kulüpte dans eden kadınlar gibi değil. Hayır, Aria her şeyini ortaya döküyor. Etrafında zıplıyor, vücudunu döndürüyor, kalçalarını sallıyor ve ritme uygun olarak başını bir o yana bir bu yana zıplatıyor.

Mest oldum. Tamamen ve bütünüyle.

Yan tarafa kayıyor ve önündeki renkli sanat eserine bir göz atıyorum. Bu sıradan bir parça değil. Resimleri cesur ve şehvetli. Bizden esinlendiğini ummayacağım kadar seksi. Ama aynı zamanda çok öfkeli ve şiddetli. Bir renk ve duygu fırtınası.

Aria şarkı söylemeye başlıyor ve ben yine duraklıyorum, onun beni yaptığı aptal aşk delisi piç gibi gülümsüyorum. Ve onun için deliriyorum. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olamayacağı kadar.

"Araya girenleri sevmem, Weston Kincaid," diyor, bunu yaparken fırça darbelerini yavaşlatma zahmetine bile girmiyor.

Kontrol edilemeyen bir gülümseme yayılıyor ve ona yaklaşırken kendimi yavaş hareket ederken buluyorum. "Peki ya havada asılı duran nişanlılar?"

İç çekiyor. "Ben de onlardan hoşlanmıyorum. Ve sen benim nişanlım değilsin." "Ama olmalıyım."

"Bunu düşüneceğim." Gülümsüyor. Bunu söyleyebilirim. Bana gerçek bir cevap vermeyi reddetse de bu konuşma hoşuna gidiyor. Zaten sormuş olmama rağmen. Yani, bir nevi. Diz çökmedim. Ona bir elmas vermedim. Sadece benimle evlenip evlenmeyeceğini sordum ve o da bana şimdi verdiği cevabın aynısını verdi, düşüneceğim.

Kollarımı beline doluyorum ve dudaklarımı boynunun kıvrımlarına bastırıyorum. "Bir yaz düğünü düşünüyorum."

"Çok sıcak. Ve annem bundan çok hoşlanırdı. Seninki de öyle. Ayrıca, gerçek bir düğün istemiyorum. Çok...geleneksel. Beyaz yok

ya da düğün yürüyüşü ya da smokin ya da kabarık elbiseler. Bu iğrenç. Ve çok beklendik."

"Evlenmeden önce seni hamile bırakmayı düşünüyorum."

"İnsanlar benimle evlenmenin tek sebebinin beni hamile bırakmış olman olup olmadığını sorabilsinler diye mi?"

"Kesinlikle. Ama seni benimle evlenmeye ikna edene kadar, benimle gelmene ihtiyacım var."

Başını omzunun üzerinden çevirip bana ters ters bakıyor. "Kesinlikle olmaz." Ona seçme şansı vermiyorum. Saatlerdir devam ediyor ve bir molaya ihtiyacı var. Elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve onu düşümeza götürüyorum. Geri çekilmiyor ve daha fazla itiraz etmiyor. Söylese de söylemese de bugünlük işinin bittiğini biliyorum.

Berbat durumda. Onu bu halde hiçbir yere götüremem. Saçlarını ve vücudunu yıkıyorum, fayansa karşı onunla sevişme ya da dilimi içine sokma dürtüsüne direniyorum ve onu bir havluya sararak çıkmasına yardım ediyorum.

Sonra ona geçen yıl giydiği ve onu bir kış perisine benzeten krem rengi elbiseyi veriyorum. Bu onun sahip olduğu en sevdiğim şey. Bu elbiseyle soğukta peşimden koşmuştu. Ayrı geçen on yılın anlamsız olduğunu fark ettiğim andı. O hala benim bir tanemdi.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye soruyor otururken ve saçlarını geçen yıl o gece olduğu gibi yaparken. Bunun için onu uyarmam bile gerekmiyor. Hatırlıyor ve yapıyor. Kızmış gibi yapıyor ama öyle olmadığını biliyorum. Bu hoşuna gidiyor. Bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı olsa bile.

"Akşam yemeği," dedim ona. "Bu bizim yıldönümümüz." "Ne?" diye alay ediyor.

"Kesinlikle değil."

"Öyle, Aria. Bir yıl önce bugün seni tekrar gördüm. Gerisi sadece anlamsal."

"Bu çok romantik." Gözlerini devirerek homurdanıyor, ses tonundan alaycılık akıyor. Ama makyajını yapıyor ve on dakika sonra evimizden çıkıp hemen önümde bekleyen cipime doğru yürüyoruz. Bir

Boston'ın South End bölgesinde park yeri bulmak inanılmaz bir başarı. Binmesine yardım ettim ve sonra koşarak arabayı çalıştırdım çünkü lanet olsun hava çok soğuktu.

Bir daha nereye gittiğimizi sormuyor ve bu beni rahatlatıyor çünkü ona yalan söylemek isteyeceğim son şey. Bu konuda pek iyi değilim ve o da kuduz bir saçmalık dedektörü gibi. Karşıya uzanıp elini elime alıyorum ve sıkıyorum. Gözleri bana doğru kayıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Onunla bir oyun oynamak istiyorum.

"Beni sevdiğini anladığın ilk an ne zamandı?" diye sordum.

"Hmm... Bilmiyorum." Düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor. "Gençtim. Tam bir anım olduğundan emin değilim. Senden sonsuza dek hoşlandım."

"Ben de öyle."

Bacak bacak üstüne atıyor ve elimin derisini çimdikliyor. Acıtıyor ama geri çekilmemi gerektirecek kadar değil. Onun yerine beni güldürüyor, onu da inletiyor. "Neden bana bunu söyleyip duruyorsun bilmiyorum. Bu tamamen yalan."

"Değil."

"Öyle. Beni hep görmezden geldin." "Çünkü senden hoşlanıyordum."

Gülüyor, başını sallıyor ama dudaklarındaki gülümseme durdurulamıyor. "Bu çok çocukça, neredeyse sana inanacağım." Bu süregelen bir tartışma. Her zaman kazanıyor gibi görüldüğüm bir tartışma. Çoğunlukla bunu söylememden hoşlandığı için. Oynadığımız bu özel oyunu seviyor.

"Seni sevdiğimi anladığım an, seni öptüğüm ilk geceydi. Ondan önce de seni sevdiğimden oldukça eminim. Aslında sevdiğimi biliyorum. Yıldızların altındaki o gecelerden birinde oldu, ama o gece o ağaca tırmanıp senin çatına çıkana kadar kendime itiraf etmedim."

Aramızdaki boşluğa doğru eğilip dudaklarımın kenarına bir öpücük konduruyor ve kulağıma fısıldıyor: "Ben bundan çok önce gitmiştim. Benim çok genç olmamdan, senin ise benden büyük ve Breck'in arkadaşı

olmandan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ettim."

"Ve Şimdi seninle bir yaz d   n   yapaca  ız..." Onunla g  z g  ze geldim, "    aylık hamile misin?"

Gülüyor, koltuğuna geri oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Kapa çeneni. Ya doğru şekilde teklif et ya da etme."

"Bunu yapamam. Sen evet diyene kadar olmaz." "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı, bebeğim. Sen geleneksel şeyler yapmazsın, hatırladın mı? Ya ben sorarsam ve sen hayır dersen? Bu tür bir reddedilmeyi kaldıramam. Sanırım sana geleneksel anlamda sormadan önce evet demen gerekiyor."

"Tanrım, bu çok aptalca." Deli gibi gülümsüyor ve planım işe yarıyor. Gülümsemesini seviyorum. Soluk mavi gözlerinin bana bakışını seviyorum.

Koyu kıvrık saçlarının yüzünün etrafına düşerek onu mükemmel bir şekilde çerçevelemesini seviyorum. Gülüyor ve bunun yola odaklanmam gerekirken hâlâ ona baktığım için olduğunu fark ediyorum. Bu beni gerçekten sorgulamaya itiyor.

ondan uzakta geçirdiği on yıl boyunca. "Benimle evlenmek ister misin?" "Bunu düşüneceğim. Ama şimdilik, sen sürmeye ne dersin?"

"Tabii. Tarihi sonra belirleriz. Resepsiyon için The Four Seasons'ı düşünüyorum." Yüksek sesle iç geçiriyor, bu yüzden ben Newbury'den dönüp arabayı bir binanın arkasına park edene kadar başını sallamıyor. Arka camında satılık levhası olan bir binanın üzerinde artık SATILDI etiketi vardı. "Wes," diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne halt ediyorsun sen?" Kantağı kapattım ve ona döndüm. "Hayır, cidden. Ne yapıyorsun lan sen?"

Olay şu. Dallas, Texas'ta bir iş teklifi aldım. Ona kabul edeceğimi söylediğim bir pozisyon. Bunun hakkında konuştuk. Kabul ettiğini söyledi ama kalbinin kabul etmediğini söyleyebilirim. Her zaman Boston'un sanat satmak için en iyi yer olmadığını söylerdi ama Aria bir usta gibi sanat satıyordu. İnsanlar onu görmek için dünyanın her yerinden geliyor. Yani Boston bir sorun değil. Josh da burada. Halle, Rina ve Margot, hatta lanet olası Drew bile burada. Ve ailelerimiz.

Ayrıca MGH ülkedeki en iyi hastanelerden biri. Boston bizim evimiz. Bu da Dallas'ın olmadığı ve Aria'nın düzgün bir stüdyoya ihtiyacı olduğu

anlamına geliyor. "İki katlı, Aria. Birinci katta galeri var.

Ne istersen. İkinci kat da açık, bebeğim. Evimizdeki stüdyonuz gibi, ama evin içinde değil ve ışıklandırma inanılmaz ve en iyi kısmı? Çatı."

"Çatı," diye papağan gibi tekrarlıyor, gözleri camlaşıyor. "Evet. Çatı. Hadi ama."

Arabadan atlıyorum ve o da atlıyor. Kapıyı açmamı bekleyemeyecek kadar heyecanlıydı. Anahtarımı çıkarıp kilide sokuyorum, açılana kadar çeviriyorum ve sonra onu içeri götürüyorum, giderken ışıkları yakıyorum. Burası babam intihar ettiğinde bana bıraktığı tüm mirasa mal olmuştu. Hiç harcamadım. Ne kredilerime. Yaşayacak bir yer için değil. Hiçbir şeye harcamadım. Çünkü hep lekelenmiş hissettim. Sanki kendime ve asla sahip olmamı istemediği kariyerime harcarsam onu daha çok hayal kırıklığına uğratacaktım gibi. Ama Aria farklı ve onu harcamak için daha iyi birini düşünemiyorum.

"Vay canına," diye yarı fısıltıyla nefes alıyor. "Bu muhteşem."

Parmakları beyaz duvarlarda geziniyor. Burada olan tek şey bu. Beyaz duvarlar, nötr sert ahşaplar ve açıklık. Ama içeri adımımı attığım anda, buranın onun için olduğunu anladım. Bu alanla yapabileceği o kadar çok şey var ki. Kendine ait hale getirebileceği pek çok yol.

Ve sonra yüksek tavana bakıyor. "Bayıldım." "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Peki ya Teksas?"

Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım. "Teksas Boston değil.

B o s t o n da bizim yaşadığımız yer."

"Boston evim," diye onaylıyor, yüzüne yayılan memnun bir gülümsemeyle saniyeler önceki düşüncelerimi yineliyor. "Emin misin?"

"Olumlu."

Bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Bana gerisini gösterin, Doktor Kincaid."

"Evet, Bayan Kincaid." Onu merdivenlerin olduğu binanın arka tarafına götürürken yarı homurdanıyor, yarı gülüyor.

"Çok inatçı," diye düşünüyorum onu yukarı çıkarırken.

"Doğru," diye pufluyor. "*Ben* inatçıyım."

Karanlık ikinci katı geçiyoruz, o da karşı çıkıyor. "Önce çatı. Aşağı inmeye çalışacağız."

"Ama orası soğuk."

"Dondurucu," diye ekliyorum. "Ve kar yağıyor." Geri dönüyorum ve kapıyı açmadan önce ona bir gülümseme gönderiyorum. "Buraya gel." Onu göğsüme doğru çekiyorum ve ellerimle gözlerini kapatıyorum. Elleri havalanıyor, bileklerimi kavıyor ve ileriye doğru adım atıyoruz, onun hareketleri benimkilerden daha dikkatli. "Beni seviyor musun?" Kulağına soruyorum.

Yanağımı onunkine bastırırken gülümsediğini hissedebiliyorum. "Her zaman." "Güzel. O zaman bana kızmayacaksın."

"Ne?!"

Ellerimi gözlerinden çekiyorum ve derin bir nefes çekerken gülüyorum. Ama onun için yaptığım her şeyi tam olarak takdir edemeden önce, onu döndürüyorum ve sonunda tek dizimin üzerine çöküp gözlerinin içine bakıyorum. "Aria, seni seviyorum. Sen kalbimin otomatik atışısın. Damarlarımdaki kan pompasısın. Siyah ve beyazıma renk katıyorsun. Sana ihtiyacım var. Varlığımın her parçasıyla ruhumdasın." Bana gülümsüyor, yıllar önce resmimin arkasına yazdığı sözleri söylerken gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı akıyor. Ben de en az onun yazdığı kadar ciddiylim. "Benimle evlenir misin?"

"Bana sinsice saldırdın."

Sırıttıyorum. "Söyledim. Ama hâlâ bir cevaba ihtiyacım var."

"Evet." Gülüyor, başını geriye atıyor. "Seninle evleneceğim." "Şimdi mi?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle." Ayağa kalkıyorum ve onu öpüyorum.

Aria'nın kardeşi Brecken, "Bunu kabul ediyorum dedikten sonra yapman gerekiyor," diye bağırdı ve herkes, tüm ailemiz ve arkadaşlarımız güldü. Brecken ilk şoku beklediğimden daha çabuk atlattı. Bu iyi bir şey, çünkü o

Boston'a taşınmayı ve eğer kabul etmezse Aria'nın bir kardeşi olacağını söyledi. Şaka yapıyorum. Ama değil.

"O zaman sanırım babanın seninle koridorda yürümesine izin vermeliyim." Yanağından öperim.

"Lütfen. Burası çok soğuk. Sipariş ettiğiniz ısıtıcılar yeni kayınvalidenizi sıcak tutmak için yeterli değil. Şimdiden şikayet etmeye başladı." Bu benim yeni kayınpederim. Öğrendiğim bir şey varsa o da yeni kayınvalidemin soğuktan, araba kullanmaktan, kardan ya da tıbbî hiçbir şeyden hoşlanmadığıdır. Ama bu başka bir zaman için başka bir hikaye.

Aria'nın annesi, "Ben değilim," diye bağırır ve ardından Margot, "O, Aria. Lütfen bize yardım et. Evlendiğinizi görmek istiyorum ki içkimi içebileyim."

"Oh hayır." Aria gülüyor ve ben eğilip onu tekrar öpüyorum.

"Yeter. Sabır falan." Aria'nın babası onun elini tutuyor, bana göz kırıyor ve onu yanımdan uzaklaştırıyor. Onu koridordan aşağıya götürüyor. Aslında pek de koridor sayılmaz. Ve doğru, sipariş ettiğim ısıtıcılar pek bir işe yaramıyor. Ve bu düğün teknik olarak yasal değil çünkü Aria evlilik cüzdanı imzalamadı ve ben de imzalamadım. Ama hey, çalıştığımız şey bu ve bunun bir sürpriz olmasını istedim. Çünkü Aria asla bir şey planlamazdı. Beni belediye binasına sürüklerdi ve ben bu anıyı istiyorum. Çocuklarımıza, dondurucu soğukta üzerimize kar yağarken onunla evlendiğim geceyi anlatmak istiyorum.

Onunla sıranın önünde buluşuyorum ve Josh ile Brecken yanımda duruyorlar. Kar biraz daha sert yağmaya başlıyor ve kızımın evlenmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum. Hayatımın aşkıyla. Asla unutmadığım kadın. Kendimi çok ölü hissettiğim zamanlarda beni hayatta tutan kadın.

Hayatımda pek çok pişmanlığım oldu. Yanlış yaptığım ve değiştirmeyi dilediğim şeyler. Babam her zaman en büyüğü olacak. En önde geleni ve bu gece keşke burada olsaydı da Aria'yla evlenmemi izleseydi. Sonunda beni olduğum adam olarak görmesini. Çünkü bu adamla gurur duyuyorum. Ve pişman değilim.

Futbol yerine tıbbı seçmemi. Ama o burada değil ve yıllar geçtikçe bazı insanlara yardım edilemeyeceğini kabul ettim. Belki o da onlardan biriydi, belki de değildi ama onun için yapabileceğimden daha fazlasını yapabilecek bir noktada değildim. Bunu artık kabul ediyorum. Kabul ediyorum.

Ve Aria. Ona davranış şeklimden hep pişmanlık duydum. Bu yüzden onun her şeye sahip olmasını istiyorum. Hayatımda ondan daha özel bir şey olmadığını ona göstermeliyim. İhtiyacım olan tek şey o. Gerisi sos.

Her şey doğaçlama olacak. Nikah memuru yok. Sadece arkadaşlarımız ve ailemiz var ve sonsuza dek söz veriyoruz. Bunu başka bir zaman resmileştireceğiz, ama önemli olan bu.

Onun kocası olduğumda, nihayet resmi olarak gayri resmi olduğunda, herkes alkışlar ve tezahürat yapar. Sırtını sıvazlayıp ona sarılıyorum ve onu bir kocanın karısını her zaman öpmesi gerektiği gibi öpüyorum. Bolca dil, nefes alışverişi ve asla rakip olamayacak bir tutkuyla. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gülümsemesini ve parlak gözlerinin ışıldamasını sağlıyorum. "Sonsuza kadar."

"Ve her zaman," diyor. "Artık bana mahkumsun, Doktor."

Ona karşı sırıtıyorum. "Sonunda."

"Sonunda her şeyi berbat etmemeye içelim." Bu Margot.

"İşte gerçek aşk." Bu Halle.

"Sıcak bir yere gidebilmemiz için çenenizi kapatmaya." Bu Josh. Aslında annesini de.

"Hepinizin çenesini kapatmasına içelim. Bırakın bitirsinler, sonra gideriz. Bu anı sadece bir kez yaşarsınız." Bu Rina.

İnsanlarımıza sırıtıyorum. Ailemize. "Benimle dans etmeye gelir misin?" Ona doğru fısıldıyorum. "Yeni stüdyosunun ortasında onunla dans ederken karıma sarılmak istiyorum. Onu daha sonra hamile bırakmadan önce. Bu çok eğlenceli olacak."

Aria gözlerini deviriyor. Sadece, şaka yapmıyorum. Bu daha sonra başlayacak bir konuşma olabilir. Ama şimdilik.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor ve sonra vücudunu sağa yatırıp elini tutarak onu yiyecek ve evet, alkolün olduğu ikinci kata götürüyorum,

ve m z k bizi bekliyor. Gecenin geri kalanını kollarımda geçirdi. Ve hayatının geri kalanını da orada geçirecek.       mesafeler ve pi manlıklar geçmişte kaldı. Ve bu bizim sonsuzlu umuzun başlangıcı.

***SON

Wes ve Aria'nın hikayesini be endiniz mi? The Edge of Temptation ve Reckless Love'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Lütfen yorum bırakın. Hepsine değer veriyorum.

[E-posta listeme](#) kaydolun ve ilk kitabımın  CRETS Z bir kopyasını alın. Ayrıca kapak açıklamaları, yeni sürümler, satışlar ve  ekili lerle ilgili en son güncellemeler!

Kitap Notunun Sonu

Daha önce kitaplarımı okumuş olanlarınız, bu bölümün her şeyi açıkladığım bölüm olduğunu bilirler. Öncelikle, bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek ve siz olmadan bunların hiçbirini yapamazdım! Benim dünyamdaki her şey olan kocama ve kızlarıma teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitabı çok uzun zaman önce yazmıştım. O zamandan beri güncelledim ve gözden geçirdim (tabii ki), ancak ilk yazdığımda, büyük bir aile içi şiddet temasına sahip olan Günaha Dokunmadan önceydi. Josh gerçek bir kişinin kurgusal bir yansıması. Uzun yıllar önce hemşirelik öğrencisi olarak yoğun bakım ünitesinde çalışırken tedavi ettiğim bir hastaydı. Eşi, kendisini aldattığını düşündüğü için onu darp etmişti. Ne yazık ki hasta başka bir hastaneye nakledildi ve sonunun nasıl olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim. Ama hikayesi hep aklımda kaldı. Birini gerçekten tanıyıp tanımadığımızla ilgiliydi. Neler yapabileceklerini? Herkesin sırları vardır. Ruhlarının gizli parçaları.

Karakterlerimin hepsi iyi değil, hepsi kötü de değil. Kusurlu ve zarar görmüşler ve hepimizin yaşadığı duyguları yaşıyorlar - güvensizlik, şüphe, hayal kırıklığı, kıskançlık, depresyon... Liste uzayıp gidiyor. Bu kitap benim için bir nevi bununla ilgiliydi. Bu hayat çok dağınık ve çığ.

ve zaman zaman acımasız. Ama aynı zamanda güzel, umut ve sevgi dolu ve romantizm yazmanın en sevdiğim yanı da bu.

Bunlar dünyayı ele geçirmeye çalışan mükemmel CEO alfa erkekleri değildi (gerçi o kahramanları severim). Bunlar sadece doğru düğmelere basmayı ve o mükemmel CEO'nun derisinin altına nasıl gireceğini bilen alingan kız değildi (yine de bu kahramanları da seviyorum). Benim için bunlar gerçek insanlardı. Hayatlarınızda görebileceğiniz insanlar. Arkadaşlarınız. Gizli aşklarınız.

Aria'nın Wes için giyinip kuşanması hoşuma gitti, onu öyle görmesini umuyordu. Wes'in nasıl berbat bir adam olduğunu sevdim - dünyası bir süre için dıştan mükemmel olsa da. Aria'yı hak etmediğini düşünmesini ve Aria'nın kaçmasına izin vererek her şeyi berbat ettiğini fark etmesini sevdim. Yan karakterler bile dağınık. Margo mu? Yani, sorunlardan bahsediyorum. Josh'un şeytanlarını biliyoruz.

Tamam, bu kadar gevezelik yeter. The Edge of Temptation, Illicit Boxed Set'in bir parçası - sınırlı sayıda basılan bir seri olduğu için Mayıs ayında bu kitabı bağımsız olarak yayınlayacağım. Bu yaz/sonbahar başında (?) Las Vegas Günahı serisinin ikinci kitabını yayınlayacağım. Bu Maddox'un kitabı ve onun için gerçekten heyecanlanıyorum! Bu sonbahar/kış başında, yazdığım bir rockstar romantizmini yayınlamayı umuyorum ve birkaç tane daha gelecek. Çok güzel bir yıl olacak!

Bana [Facebook](#), [Instagram](#), [BookBub](#), [Pinterest](#), [Goodreads](#) veya [Web Sitemden](#) göz atın! [Haber bültenime](#) kaydolun ve kitaplarımdan birini ÜCRETSİZ alın!

Çok teşekkür ederim! XO ~ J. Saman

Baştan Çıkarmanın Kıyısında ve Pervasız Aşk'ın ilk bölümleri için okumaya devam edin!

Ayrıca J. Saman tarafından

İleri

Yeniden Başla

Yeniden Başla

Benimle Başla

Aşk Yeniden

Yazıldı

Güzel Potansiyel

Pervasız Aşk

Dokunaklı Günah

[Baştan Çıkarmanın Sınırında](#) - Daha önce Illicit Boxed Set'in bir parçasıydı

Günahın Kıyısında

BLURB:

Bir bahis olarak başlar.

Bir dizi kötü ilişkimin sonuncusunu unutup hayatıma devam etmenin bir yolu. Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Aklım ve kalbim bu oyunda değil. Özellikle de yanlış erkekleri seçme konusunda berbat bir becerim varken.

Sonra onu gördüm.

Koyu renk takım elbiseli, bir kadeh viskiyle üzüntülerini boğan muhteşem adam sadece bir gece eğlenecekti. Bağlanmak yok. Sıfır beklenti. Kimsenin canı yanmayacak. Kulağa mükemmel geliyor, değil mi?

Ertesi sabah yalnız uyandığımda, aradığımı her şeyi bulmuş gibi görünüyorum. Ta ki geride bıraktığı parlak altın kol düğmelerini bulana kadar. Ve onun benim yeni patronum olduğunu keşfedene kadar.

Çirkin geçmişimiz hala omuzlarımızdayken, birbirimizden uzak durmak kolay olmalı. Yüzde yüz profesyonel olmak. Onun ateşli bakışlarının odanın öbür ucundan bile tenimi tutuşturmasını görmezden gelmek. Evet. Geçimsiz benim yeni göbek adım.

Baştan çıkarıcı olsa bile...

[The Edge of Temptation](#) kitabını hemen alın ve Halle'in dünyasını alt üst eden seksi doktorla tanışmak için okumaya devam edin!

Bölüm 1

Halle

"Hayır," diye vurgulu bir şekilde cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında kayıyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve açıkçası, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzülmiyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe yaramaz yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakır, kollarını göğsünde kavuştururken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslar ve

ellerini kavuşturur

Benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzdü. "Adam lanet olası bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü bile zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve söz konusu hırsızlıkları sizinle birlikte yaşarken yapıyor.

FBI'ın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkiimi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkiimi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüznü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üçüncü oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Burada biriyle çıkman gerektiğini söylemiyorum. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Sadece sana bir içki ismarlamalarına izin ver. Normal bir erkekle normal bir konuşma yap."

Alay ediyorum. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve çeşitli

içeri giren kadınlar. Onları açıkça değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın tesadüfen yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kıcına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışıklandırma, arka planda sinir bozucu, modaaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımın beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da öğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jölelemiş ve buraya gelip 'çakacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan çıkmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"Şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statümden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel çıktı. Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etmesine rağmen, bana o bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı verdim. Seksten önce de böyle olduğuna söz vermişti. Üniversitede iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküdü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süreliğine erkeklerden umudumu kesmiştim -burada bir eğilim mi görüyorsunuz?

Matt geldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler gidip kendilerini becerebilirler. Çünkü beni becermeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımla saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngen bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle. "Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleriyle bakarken, her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence bir sakso işe yarar mı yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ bende. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını üzerime dikerken kestane rengi saçlarını buruşturuyor. "Çok mu dramatik? Öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Baştan çıkmamalıyım. Gerçekten olmamalıyım. Bir dünya bela, acı ya da yasal ücret istiyorum. Öyleyse neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana cazip geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdaki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik bir ilişki akıllıca bir

seçimin zıttıdır. Ama libidom

ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen cesaretlendirmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla ıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini alıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda hpürdeterek ierken bardağının kenarından kısık gözlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle ıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O i geçiriyor ve ben de i geçiriyorum çünkü kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az önce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız kötüleşirse, ki doğal olarak kötüleşecek, bu bana en önemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston bölgesindeki en büyük oyunculardan biri.

"Sadece bütün erkeklerin kötü olmadığını söylüyorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya alışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria gülümser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir. "Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancının kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptırmışsın, tıraş olmuşsun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında, ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu olabilir

cinsel bir deney gibi." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Seni bu konuda bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı olması muhtemel.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı

Mide çalkantısı. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değildir.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığında beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakını. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanla ve cesaretlendirici gülümsemelerle beni izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakıp Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran insanları seyrederek geçiştiriyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcaklığı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'mın yanında ve tam arkamda oturan kişi ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma itiyor ve beni öne doğru fırlatıyor. Doğruca onun içine.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden geri dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunla buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırpmıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısıp kısıp açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın, yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıttıyor ve yüzündeki o çarpık sırıtiş kalp atışlarımı bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

Şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime düşmezsin" diye açıklıyor. Gözlerini kırptırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırıtiş dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. Şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "Özür dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dişi ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırıttıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarımla yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapamadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Jonah ve Halle'ye bundan sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz?

[Günahın Kıyısında](#) kitabını bugün kapın!

Pervasız Aşk

Önsöz
Lirik

Ona bakmadan duramıyorum. İki kısa kelimeyi tekrar tekrar okuyup duruyorum. Çok basitler. Aslında düşünürseniz etkileyici değiller. Ama bu iki kelime her şeyi ifade ediyor. Bu iki kelime ruhumun en karanlık derinliklerine, yıllar boyunca metodik olarak kapattığım kısmına daldı ve uyuyan volkanı uyandırdı. İki basit kelime nasıl olur da bu duygu kuyusunu bu kadar çabuk patlatabilir?

Eve gel.

Mesajın geldiği numarayı tanımıyorum. Bilinmiyor olarak görünüyor. Ama tanımak zorunda değilim. Kimden geldiğini biliyorum. İçgüdüsel olarak biliyorum. En azından vücudum biliyor, çünkü kalp atışlarım tavan yaptı. Midem şiddetli, kötü gizlenmiş, hastalıklı kelebeklerle sıkıca kenetlenmiş durumda. Alnım terden sıırılsıklam olmuş durumda ve ellerim telefonumu tutarken titriyor. Kaliforniya'da saat çok erken. Şafak bile değil ama uyanığım. Uyanık olmadığım zamanlarda bile hep uyanığım ve ne yazık ki telefonum başka bir uzvum haline geldiğinden beri sürekli yanımda.

Bu bir New York alan kodu.

Allah kahretsin! Beni sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmayan derin, titreyen bir nefes emiyorum, sonra yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

Ben: ***Bu kim?***

Mesaj balonu anında belirdi, sanki beni bekliyormuş gibi. Sanki yanlış numara olmasına imkan yokmuş gibi. Sanki parmakları yeterince hızlı cevap verememiş gibi.

Bilinmiyor: ***Bunun kim olduğunu biliyorsun. Eve gel.***

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Donup kaldım. Dört yıl oldu. Dört lanet yıl. Ve bana böyle mi ulaşıyor? Benimle böyle mi iletişime geçiyor? Beni tüketen duyguların saldırısından kendimi korumak için acınası bir çabayla ağır yorganı başımın üzerine çekerek yatağıma geri dönüyorum. Telefonumu göğsüme bastırıyorum, parçalanmış kalbimden geriye kalanların üzerine.

Acı çekiyorum. Kızgınım. Berbat durumdayım ve kırıldım ama yine de kırılıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan zaten kırılmışken nasıl kırılmaya devam edebilir? Dört yıldır görmediğim bir insan beni nasıl hâlâ böyle etkileyebilir?

O hain cihazı duvara fırlatıp parçalamak istiyorum. Penceremden olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak ve kumsalın diğer ucundaki Pasifik'e ulaşmasını, orada bir daha geri dönmek üzere sürüklenip gitmesini ummak istiyorum. Ama yapmadım. Çünkü merak hain bir sürtüktür. Çünkü her şeyim olan ve şimdi hiçbir şeyim olmayan adamın bunca zaman sonra neden benimle iletişime geçtiğini ve eve dönmemi istediğini bilmek zorundayım.

Bilinmiyor: ***Burada, eski odamda, yatağımda oturuyorum ve odaklanamıyorum. Düşünmem gereken şeyi düşünemiyorum. Bu yüzden eve gelmene ihtiyacım var.***

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum, inatla düşmeyi reddediyor ama yine de görüşümü engelliyor. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey. Tamamen saçma ama yine de değil. Onu hâlâ ne söylediğini ve ne söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Ben: *Neden?*

Bilinmiyor: *Çünkü sana ihtiyacım var.*

Ben: Yapamam. İşle çok meşgulüm.

Bu bir çeşit yalan. Yani, birkaç gün içinde Gökkuşığı Balosu için New York'a gideceğim. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ve onu görmek istemiyorum. Kesinlikle, kesinlikle, istemiyorum.

Bilinmiyor: *Babam felç geçirdi.*

Gözlerim kapanıyor ve bir elimle onları kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Soluk soluğa bir hıçkırık boğazımın arkasından kaçıyor ve çiğ tadıyla beni yakıyor. Tanrım. Şimdi ne yapacağım ben? Babasını seviyorum. Yüce İsa. Şimdi ona nasıl hayır diyebilirim? Umutsuzca ihtiyaç duyduğum şekilde bundan nasıl kaçınabilirim? *Kahretsin.*

Ben: *Özür dilerim. Bilmiyordum. O iyi mi?*

Yaşayacak ama durumu iyi değil. Yoğun bakımda. Kalp krizinden sonra olduğundan daha kötü.

Başımı ileri geri sallıyorum. Gidemiyorum. Eve gidemem. İki ay önce ailemi ve kız kardeşimin ailesini ziyaret etmek için oradaydım. İşim var, o kadar çok işim var ki zar zor yetişiyorum. Onu görmek istemiyorum. Buna dayanamam. Onu göreceğim ve kendime hissetme izni vermediğim her şeyi hissedeceğim. Tekrar içine çekileceğim.

Artık her şey farklı.

Öyle. Durumum tamamen değişti ama onu arayıp bunu söyleyecek cesaretim hiç olmadı. Çoğunlukla incindiğim için. Çoğunlukla kendimi terk edilmiş ve itilmiş hissettiğim için. Çoğunlukla da ayrı geçen bunca zamandan sonra bunun bir önemi olmayacağından korktuğum için. Onu şimdi görsem, ne kadar değiştiğini bilsem... Kahretsin. Ben sadece... Siktir. Yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Terden sıırıslıklam oldum. Sığındığım battaniye şimdi beni boğuyor. Babası hayatta olduğu için rahatladım. Onunla hâlâ ayda bir kez konuşuyorum. Dur, düzelteyim. Beni hâlâ ayda bir *arıyor*. Ve biz

Konuş. Jameson hakkında değil. Onun hakkında asla. Sadece kendim ve hayatım hakkında. Jameson'ın benimle iletişime geçmesi beni mahvetti. Bu oyunu oynayamam. Hiç oynayamadım. Onunla ya hep ya hiçti.

Bilinmiyor: ***Seni özledim.***

Kelimelere bakıyorum, onları tekrar okuyorum ve sonra çok hızlı yanıt veriyorum, ***Yalancı.***

Bilinmiyor: ***Asla. Seni çok özledim.***

Sanırım az önce öldüm. İçimdeki her şey durdu. Kalbim atmıyor. Nefesim göğsümün içinde durmuş, dışarı çıkamıyor. Zihnim tamamen boş. Ve her şey yeniden canlandığında, yapabileceğimi hiç bilmediğim yakıcı bir öfkeyle dolup taşıyorum.

Bilinmiyor: ***Hala orada mısın?***

Ben: ***Ne söylememi istiyorsun?***

Bilinmiyor: ***Bilmiyorum. Bu konuda kararsızım. Lütfen eve gel.***

Ben: ***Neden?***

Bilinmiyor: ***Çünkü sana ihtiyacım var. Çünkü onun sana ihtiyacı var. Çünkü ben her zaman başkasına aşık olmak için sana kafayı takmakla meşguldüm. Çünkü umut ederek hata yapıp yapmadığımı bilmem gerekiyor.***

Başımı şiddetle sallıyorum, çıkarabildiğim en yüksek, en tiz çığlığı çıkarıyorum. Hiç yardımcı olmuyor ve benim de yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım var. Yataktan fırlayarak aceleyle balkon kapısına gidiyor, kilidini açıyor ve ardına kadar açıyorum.

Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım var. Hatta Güney Kaliforniya'nın temiz havasına. Tuzlu bir okyanus sisi yüzüme çarpıyor ve üzerimdeki tere yapışıyor. Dışarısı hâlâ karanlık. Şafak henüz gece mavisi gökyüzüyle oynamıyor.

Okyanusun siyah genişliğine bakıyorum, dalgaların çarpışını dinliyorum ve iç çekiyorum. Onu tanıyordum. Yıllar boyunca onu bir ya da yirmi kez Facebook'ta takip etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kendimi zorladım

politik figürler ve pop yıldızları için ayrılmış bir tutkuyla ondan nefret ediyorum. Ama bu? Beni özlediğini mi söylüyor?

Beni görmek bunu değiştirmeyecek. Ama madem soruyorsun, soruyorsun.

Hemen cevap veriyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz sırtıyorum. *Beni hâlâ önemsiyorsun Jameson Woods.* Hain düşünceyi yakaladığımda, anında kapatıyorum. Çünkü eğer umursasaydı, mesajının bir anlamı olsaydı, o zaman ben burada olmazdım, o da orada olmazdı ve bu saçma sapan sabahın dördündeki mesaj konuşması gerçekleşmezdi.

Bilinmiyor: ***Sormuyorum. Seni görmek her şeyi değiştirebilir. Ama bundan daha fazlası, burada yanımda olmana ihtiyacım var. Babam seni görmek isterdi. Eve gel.***

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

Ben: Eve gelemem. Beni manipüle etmek için babanı kullanmayı bırak.

Elimdeki tek oyun bu. Eve dönebilirsin. Gelebileceğini biliyorum. Biriyle mi görüşüyorsun? Cevap vermeden önce, hayırdan başka bir cevap beni şu an öldürebilir.

Hırlıyorum, yanımdan geçen birinin duyup duymamasını umursamıyorum. Bunu bana nasıl yapabilir? Nasıl bu kadar bencil olabiliyor? Bana neler yaşattığını bilmiyor mu? Dört yıl sonra hâlâ yolumu bulamadığımı? Cevap vermemeliyim. Telefonumu fırlatıp atmalı ve asla arkama bakmamalıyım.

Ben: ***Hayır. Ve sen bir piçsin.***

Bilinmiyor: ***EVET. Evet! Lütfen. Resmen yalvarıyorum. Gerçekten, Lee. Saçmalamıyorum bile. Berbat durumdayım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!!!!***

Ben: ...

Bilinmiyor: ***Bu ne anlama geliyor?***

Düşünüyorum demek. Dur!

Gözlerim hiçbir şeye kilitlenmiyor, zihnim bir dakikada bir mil dönüyor.

Lee. Bana Lee derdi. Bu lakap en çok canımı yakan şey olabilir. Ve şimdi benden eve gelmemi istiyor. Jameson Woods, sonsuza dek benim olduğunu düşündüğüm adam onu görmek için eve gelmemi istiyor. Peki ne için? Ne için?

Uzun zamandır unutulmuş bir kaşıntıyı kaşımak için mi? Yaptığı şeyden dolayı uzun zamandır terk edilmiş suçluluk duygusunu yatıştırmak için mi? Neden buna kanayım ki?

Tekrar iç çektim çünkü nedenini biliyorum. Eve asla erkek getirmememle aynı sebepten. Artık tam olarak içinde yaşamıyor olmama ve uygun olmaktan uzak olmasına rağmen bu evden vazgeçmememin nedeni de bu. Telefonumu kırmak yerine bu konuşmaya devam etmemin nedeni de bu.

Jameson Woods.

Vücudumdaki silinmez mürekkep. Ruhumdaki yara izi. Kalbimdeki yarık.

Bilinmiyor: ...

Öne doğru eğilip dirseklerimi korkuluğun kenarına dayadığımda küçük bir kakhaha atmama engel olamıyorum. Serin rüzgâr saçlarımı savuruyor ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onu bu şekilde eğlendirdiğim için.

Ben: ***Bu ne demek?***

Bilinmiyor: ***Sabırsızlanıyorum demek. Lütfen. Eve gelmene ihtiyacım var. Biliyorum, ben bir piçim. Senden bunu istememem gerektiğini biliyorum. Ama istiyorum.***

Bilinmiyor: En azından biraz merak etmiyor musun?

EVET!

Hayır!!!!!! Ve piç seni kapsamıyor.

Bilinmiyor: ***Lütfen. Her şey kontrolden çıkıyor ve seni görmem gerek. Bilmem gerek.***

Ben: ***Zaten biliyorsun.***

Bilinmiyor: ***Senin hakkında mı?***

Ben: ***Evet, yoksa sabahın dördünde bana mesaj atmazdın.***

Bilinmiyor: ***Burada saat yedi. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?***

Ben: ...

Bilinmeyen: ...

Ben: ***Evet.***

Telefonum parmaklarımın arasından kayarak balkonumun sert zeminine çarpıyor. Telefonum tekrar çalıyor, ses yerden yankılandığı için şimdi biraz daha yüksek. Açmıyorum. Aşağı bakmıyorum. Bana teşekkür edip etmemesi ya da aklına gelen başka bir şey umurumda değil. Umurumda değil. Bilmek istemiyorum.

Çünkü kafamı toparlamakla meşgulüm.

Kendimi kilitliyorum.

Babasını önemsiyorum ve onu görmek, kendi gözlerimle iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Eve gideceğim ve onu görecekim. Onu görecekim ve daha önce hiç yapamadığım bir şeyi yapacağım. Veda edeceğim. Gözlerim kapanıyor ve kendime geçmişe dönme izni veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlamak için. İzin veririm beni parça parça edecek tatlı işkencenin tadını çıkarmak için. Çünkü neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum ve o uçaktan indiğimde bir daha hiçbir şeyin doğru olmayacağını da biliyorum.

Lyric ve Jameson için sırada ne olduğunu öğrenin. [Pervasız Aşk](#)'ın kopyasını bugün alın!